Isaac Asimov

Isaac Asimov

David Starr, Ranger spaţial

Prunele de pe Marte

David Starr se uita exact la el, aşa că văzu ce se întâmplă. Îl văzu murind.

David îl aştepta răbdător pe doctorul Henree şi, între timp, se bucura de atmosfera celui mai nou restaurant din International City.

Urma să fie prima lui sărbătorire adevărată după ce obţinuse gradul şi calificarea de membru cu drepturi depline în Consiliul Ştiinţei.

Nu-l deranja să aştepte. Café Supreme lucea încă de vopselurile în cromosilicon proaspăt aplicate. Lumina difuză care se împrăştia uniform în toată sala nu avea o sursă vizibilă. La capătul de la perete al mesei unde stătea David se afla un mic cub strălucitor care conţinea o replică tridimensională în miniatură a unei orchestre ce oferea un fundal muzical liniştitor. Bagheta dirijorului era doar o lumină de câţiva milimetri în mişcare şi, desigur, masa era una de tipul Sanito, ultima invenţie în materie de câmp antigravitaţional, care, în afara unui pâlpâit domol, părea aproape invizibilă.

Ochii căprui ai lui David cercetau celelalte mese pe jumătate ascunse în separeuri, asta nu din plictiseală, ci doar pentru că oamenii îl interesau mai mult decât orice chestie tehnică pe care ar fi putut s-o prezinte Café Supreme. Televiziunea tridimensională şi câmpurile antigravitaţionale erau nişte minuni cu zece ani în urmă, acum însă deveniseră arhicunoscute. Spre deosebire de asta, oamenii nu se schimbau. Chiar şi acum, la zece mii de

ani după construirea piramidelor şi la cinci mii de ani de la prima bombă atomică, erau încă un mister nerezolvat şi o minune mereu nouă.

Erau acolo o tânără îmbrăcată cu o rochie drăguţă, râzând amabil cu cel care stătea în faţa ei; un bărbat între două vârste, cu haine de sărbătoare ce păreau că-l stânjenesc, tot apăsând pe butoanele meniului de la chelenerul-robot în timp ce soţia şi cei doi copii priveau solemn; precum şi doi oameni de afaceri discutând înfocat în timp ce-şi savurau desertul.

Totul se întâmplă exact când privirea lui David ajunse la cei doi oameni de afaceri. Unul dintre ei, cu faţa congestionată, mişcându-se convulsiv, încercă să se ridice. Celălalt, aproape strigând, întinse mâna într-un gest slab de ajutor, dar primul deja căzuse pe scaun şi începuse să alunece sub masă.

David se ridică de la primele semne de agitaţie şi, cu picioarele lui lungi, parcurse din trei salturi mari distanţa dintre cele două mese. Ajunse acolo, atinse un buton de lângă televizorul tridimensional şi imediat apăru o cortină violetă cu desene fluorescente, închizând complet separeul. Asta pentru a nu mai atrage atenţia. Mulţi dintre cei prezenţi acolo preferau să se bucure de acest fel de izolare.

Abia atunci îi reveni vocea celuilalt bărbat de la masă.

— Manning e bolnav. Are un atac de apoplexie. Eşti doctor? Întrebă el.

Vocea lui David era calmă şi avea un ton normal ce dădea încredere.

— Stai liniştit şi nu scoate nici o vorbă. O să-l chemăm pe director şi vom face tot ce se poate, spuse el.

Deşi cel care părea mort era destul de bine făcut, David îl apucă şi îl ridică ca pe o păpuşă de cârpă. Împinse la o parte masa cât putu de mult, în timpul ăsta degetele lui fiind separate nefiresc de câţiva centimetri de câmp antigravitaţional. Apoi îl întinse pe bărbatul bolnav pe scaun

şi, desfăcându-i cusătura Magnode la cămaşă, începu să-i facă respiraţie artificială.

David nu-şi făcea nici o iluzie că-l va putea salva. Cunoştea simptomele: înroşirea bruscă, pierderea respiraţiei şi a glasului, cele câteva minute de luptă între viaţă şi moarte, apoi sfârşitul.

Cortina se dădu la o parte. Cu o promptitudine admirabilă, directorul răspunsese la semnalul de urgenţă pe care David îl transmisese înainte să-şi părăsească masa. Directorul era un tip scund şi gras, îmbrăcat în negru, cu haine bine ajustate cu o croială conservatoare. Faţa lui avea o expresie agitată.

— Cineva din această aripă… Spuse directorul amuţind îndată ce ochii lui înregistrară imaginea.

Celălalt bărbat care supravieţuise începu să vorbească cu o viteză isterică.

— Mâncam atunci când prietenului meu i s-a făcut rău. Despre omul acesta nu ştiu nimic, nu ştiu cine este.

David abandonă încercările de a readuce la viaţă victima, încercări ce păreau a nu da nici un rezultat. Îşi trecu mâna prin părul castaniu de pe frunte, apoi întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi directorul?

— Sunt Oliver Gaspere, directorul restaurantului Café Supreme, răspunse uluit durduliul. A fost acţionat semnalul de urgenţă de la masa nr. 87 şi, când am ajuns acolo, nu era nimeni. Mi s-a spus că un tânăr tocmai a intrat în separeul de la masa nr. 94, am venit aici şi văd ceea ce văd!

Apoi se întoarse spunând:

— Am să chem doctorul. David îl opri:

— O clipă. Nu mai e de nici un folos. Omul ăsta e mort!

— Ce? Strigă celălalt bărbat aflat la masă. Apoi se repezi strigând:

— Manning!

David Starr îl trase înapoi împingându-l spre tăblia nevăzută a mesei.

— Linişteşte-te. Nu-l mai poţi ajuta şi nici nu e momentul să facem gălăgie.

— Nu, nu, aprobă grăbit Gaspere. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalţi clienţi. Dar, vedeţi dumneavoastră, un doctor tot va trebui să-l examineze pe bietul om pentru a determina cauza morţii. Nu pot permite nici o încălcare a regulilor în restaurantul meu.

— Îmi pare rău, domnule Gaspere, dar interzic ca acest om să fie examinat, indiferent de cine, în acest moment.

— Ce spuneţi? Dacă acest om moare de atac de cord…

— Vă rog, să fim cooperanţi şi să nu mai purtăm discuţii fără rost. Cum vă cheamă, domnule?

Bărbatul de la masă rămas în viaţă răspunse înfundat:

— Eugene Forester.

— Păi, domnule Forester, aş vrea să ştiu exact ce aţi mâncat dumneavoastră şi prietenul dumneavoastră.

— Domnule! Zise micuţul director uitându-se la David cu nişte ochi ieşiţi din orbite. Sugeraţi că ceva din mâncare ar fi cauzat asta?

— Nu sugerez nimic. Întreb.

— Nu ai nici un drept să pui întrebări. Cine eşti? Eşti un nimeni. O să chem un doctor să-l examineze pe bietul om.

— Domnule Gaspere, asta e o problemă de competenţa Consiliului Ştiinţei.

Rulându-şi mâneca din Metallit flexibil, David îşi descoperi încheietura mâinii. Preţ de o clipă, tot ce se putea vedea era doar piele, dar în câteva secunde o pată ovală se închise la culoare, făcându-se apoi neagră. În interiorul ei, mici puncte luminoase clipeau şi se mişcau formând însemnul familiar ce reprezenta Carul Mare şi constelaţia Orion.

Buzele directorului începură să tremure. Consiliul Ştiinţei nu era o agenţie guvernamentală oficial recunoscută, dar membrii ei erau chiar mai puternici decât guvernul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse directorul.

— Nu sunt necesare scuzele. Acum, domnule Forester, îmi răspunzi la prima întrebare?

— Am mâncat meniul special numărul trei, murmură Forester.

— Amândoi?

— Da.

— Nu a comandat nimeni altceva? Întrebă David.

Studiase acest meniu la masa lui. Café Supreme avea în meniu delicatese extraterestre, dar meniul numărul trei era unul format numai din mâncăruri specific pământene: supă de legume, cotlet de viţel, cartofi copţi, mazăre, îngheţată şi cafea.

— Da, s-a mai comandat, răspunse Forester încruntându-se. Manning a cerut la desert prune marţiene.

— Iar dumneata nu?

— Nu.

— Şi unde sunt acum prunele?

David mâncase şi el aşa ceva. Erau prune crescute în uriaşele sere de pe Marte, zemoase şi fără sâmburi, având o uşoară aromă de scorţişoară. Forester spuse:

— Le-a mâncat. Ce credeţi?

— Cu cât timp înainte să i se facă rău?

— Cu vreo cinci minute, aşa cred. Nici nu ne terminasem cafeaua, spuse Forester pălind. Erau otrăvite?

David nu răspunse. Se întoarse cu faţa la director şi îl întrebă:

— Ce ştii despre prunele de pe Marte?

— Totul e în regulă cu prunele de pe Marte. Totul.

Gaspere apucă perdelele separeului şi începu să le scuture nervos, dar cu toate astea nu uită să vorbească pe cel mai jos ton posibil:

— Prunele erau dintr-un transport proaspăt de pe Marte, transport testat şi aprobat de guvern. Am servit sute de porţii numai în ultimele trei seri. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta până acum.

— Ar trebui să dai ordin să se elimine prunele de pe Marte din lista cu deserturi până când le vom putea cerceta din nou. Şi în caz că nu sunt de vină prunele, ar fi bine să

punem într-o cutie tot ce a mai rămas de la masă pentru cercetări.

— Imediat. Imediat.

— Şi bineînţeles, nu vorbeşti cu nimeni despre asta. Directorul se întoarse în câteva minute ştergându-şi sprâncenele cu o batistă subţire.

— Nu înţeleg. Chiar nu înţeleg, repeta la infinit.

David strânse farfuriile de plastic folosite pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, adăugând ce mai rămăsese din pâinea prăjită; reacoperi ceştile cernite din care fusese băută cafeaua şi le puse deoparte. Gaspere încetă cu frecarea înnebunită a palmelor şi întinse un deget spre întrerupătorul de la marginea mesei.

Dar David se mişcă rapid şi directorul se sperie când îşi văzu încheietura mâinii strânsă ca într-o menghină.

— Dar, domnule, firimiturile!

— Le iau eu şi pe astea!

David îşi folosi briceagul pentru a strânge toate firimiturile, oţelul alunecând uşor pe „nimicul” câmpului antigravitaţional. Se îndoia de utilitatea unor astfel de mese. Transparenţa lor desăvârşită numai relaxantă nu putea fi. Imaginea farfuriilor şi a tacâmurilor aşezate pe „nimic” creau o senzaţie de încordare celor aflaţi la masă, iar pentru a se evita acest lucru, câmpul trebuia lăsat defazat pentru a induce scântei de interferenţă continue, care dădeau iluzia de substanţialitate.

Erau populare în restaurante pentru că la sfârşitul unei mese era suficient să extinzi un câmp de forţă cu numai câţiva centimetri pentru a curăţa firimiturile rămase. David îl lăsă pe director să facă extinderea numai după ce strânsese tot de pe masă şi îndepărtase siguranţa printr-o atingere de deget. De-abia atunci Gaspere îşi folosi cheia specială. Instantaneu apăru o suprafaţă nouă şi absolut curată.

— Un moment! Spuse David.

Apoi îşi aruncă ochii la faţa metalică a ceasului de la mână, dând puţin la o parte un colţ al paravanului.

— Doctore Henree! Spuse aproape în şoaptă.

Bărbatul înalt şi slab, între două vârste, aşezat pe scaunul pe care stătuse David în urmă cu cincisprezece minute, se ridică şi se uită la el surprins.

David îi zâmbea.

— Aici!

Apoi îşi puse un deget pe buze.

Doctorul Henree se ridică. Hainele îi atârnau neglijent, iar părul lui rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

— David dragă, deja eşti aici? M-am gândit că întârzii. S-a întâmplat ceva? Întrebă doctorul Henree.

Zâmbetul lui David pieri imediat.

— Încă unul, spuse el.

Doctorul Henree intră în separeu, se uită la cel care murise şi şopti:

— Dumnezeule!

— Ăsta e numai un fel de a vedea lucrurile, îi răspunse David.

— Cred… Zise doctorul scoţându-şi ochelarii şi trecând cu raza de forţă slabă a curăţătorului-stilou peste lentile înainte de a şi-i pune înapoi la ochi. Cred că ar fi bine să închidem restaurantul.

Gaspere deschise şi închise gura fără a scoate nici un sunet, exact ca un peşte. Într-un final reuşi să articuleze cu o voce aproape sugrumată:

— Să închidem restaurantul! A fost deschis doar o săptămână. Asta înseamnă faliment. Faliment total!

— Nu, numai pentru o oră. Va trebui să luăm cadavrul de-aici şi să cercetăm bucătăriile. Sunt convins că vreţi să înlăturăm orice suspiciune în legătură cu otrăvirea dacă se poate şi, în plus, nu ar fi prea convenabil pentru dumneavoastră ca noi să facem aceste lucruri în prezenţa clienţilor.

— Foarte bine atunci. O să am grijă să aveţi la dispoziţie restaurantul, dar îmi trebuie o oră pentru a-i lăsa pe clienţi să-şi termine masa. Sper să nu se facă nici un fel de publicitate.

— Nici o grijă, aveţi cuvântul meu.

Faţa plină de riduri a doctorului Henree era o mască de îngrijorare.

— David, se adresă el tânărului, sună tu la Council Hall şi cere să vorbeşti cu Conway. Există nişte proceduri în cazuri de genul ăsta. El va şti ce să facă.

— Trebuie să rămân şi eu? Întrebă deodată Forester. Mi-e cam rău.

— David, ăsta cine e? Întrebă doctorul Henree.

— Cel care a luat masa cu victima. Îl cheamă Forester.

— Atunci îmi pare rău, domnule Forester, dar va trebui să vă suportaţi răul aici.

Restaurantul era rece şi neprimitor acum când nu mai era nici un client. Câteva echipe de investigaţii se perindaseră în tăcere. Cercetaseră bucătăriile atom cu atom. Nu mai rămăseseră în restaurant decât doctorul Henree şi David Starr, care stăteau acum la masă într-un separeu gol. Nu era aprinsă nici o lumină, iar televizoarele tridimensionale deveniseră nişte cuburi moarte de sticlă.

Doctorul Henree dădea din cap şi se gândea cu voce tare:

— Nu vom afla nimic. Sunt sigur de asta din proprie experienţă, îmi pare rău, David. Nu aşa aveam de gând să sărbătorim.

— Avem destul timp pentru asta mai târziu. Mi-ai scris despre cazurile astea de otrăviri, aşa că eram într-un fel pregătit. Totuşi, nu eram conştient de tot acest secret care pare necesar până la urmă. Aş fi fost mai discret dacă aş fi ştiut.

— Nu. Nu foloseşte la nimic. Nu putem ascunde asta la nesfârşit, încetul cu încetul vor apărea mici scurgeri de informaţii. Oamenii văd alţi oameni murind în timp ce mănâncă şi apoi aud despre alte cazuri de oameni morţi.

Toţi mor numai în timp ce mănâncă. E rău, dar va fi şi mai rău. Oricum, o să discutăm mai mult despre asta mâine, când ne vom întâlni cu Conway.

— O clipă! Zise David uitându-se în ochii bătrânului. E ceva care te îngrijorează mai mult decât moartea unui om sau moartea a o mie de oameni. Despre ce e vorba?

Doctorul Henree oftă.

— Mi-e teamă, David, că Pământul e în mare pericol. Cei mai mulţi din Consiliu nu cred asta, iar Conway este doar pe jumătate convins, dar eu sunt sigur că această aşa-zisă otrăvire a mâncării este o încercare inteligentă şi brutală de a prelua controlul asupra vieţii economice şi a guvernului de pe Pământ. Şi până acum, David, nu avem nici un indiciu care să ne conducă la cel care se află în spatele acestei ameninţări, şi nici nu ştim cum se va termina. Consiliul Ştiinţei are mâinile legate!

Grânarul din spaţiu.

Hector Conway, preşedintele Consiliului Ştiinţei, se uita pe, fereastra apartamentului aflat la ultimul nivel din Science Tower, clădirea înaltă care domina suburbiile din partea nordică a uriaşului International City. Oraşul începea să strălucească în amurg. Peste puţin timp totul se va transforma în puncte lucitoare de lumină albă de-a lungul trotuarelor suspendate. Clădirile se vor lumina luând forma unor pietre preţioase o dată cu fiecare fereastră ce începea să strălucească. Aproape în centrul ferestrei se puteau vedea cupolele sălilor Congresului între care parcă era cuibărită reşedinţa guvernului.

Era singur în birou, iar încuietoarea automată era programată să se deschidă doar la amprentele doctorului Henree. Putea simţi cum presiunea asupra lui creşte. David Starr venea la el. Crescuse dintr-o dată, parcă în mod miraculos, şi era gata să primească prima lui misiune ca membru al Consiliului. Avea senzaţia că-şi aşteaptă propriul fiu. Şi, într-un fel, chiar aşa şi era. David Starr era fiul lui, al lui şi al doctorului Augustus Henree.

La început au fost trei: el, Gus Henree şi Lawrence Starr. Cât de bine şi-l amintea pe Lawrence Starr! Toţi trei făcuseră şcoala împreună, intraseră în Consiliu împreună, făcuseră primele investigaţii împreună; apoi Lawrence Starr fusese avansat. Era de aşteptat, fiind de departe cel mai bun dintre ei trei.

Aşa că primise o misiune la o staţie temporară de pe Venus, şi atunci, pentru prima dată, cei trei nu mai fuseseră împreună. Plecase cu soţia şi copilul lui. Soţia sa era Barbara. Frumoasa Barbara Starr! Nici el, nici Henree nu se căsătoriseră niciodată, şi niciunul nu-şi amintea să fi întâlnit vreo femeie care să poată fi comparată cu Barbara. Când s-a născut David, ei deveniseră unchiul Gus şi unchiul Hector, ajungând la un moment dat să-i spună chiar propriului tată unchiul Lawrence.

Şi apoi, în timpul călătoriei spre Venus, a avut loc atacul piraţilor. Fusese un masacru. Vasele piraţilor nu luau prizonieri în spaţiu, şi în două ore, mai mult de o sută de oameni îşi pierduseră viaţa. Printre ei se aflau Lawrence şi Barbara.

Conway îşi putea aminti ziua, chiar minutul, când ştirea a ajuns la Science Tower. Nave de patrulare ţâşniseră în spaţiu în urmărirea piraţilor şi atacaseră adăposturile asteroidului cu o furie cum nu se mai întâlnise. Nu a putut nimeni spune vreodată dacă i-au prins pe acei răufăcători care jefuiseră nava de transport ce se îndrepta spre Venus, dar puterea piraţilor fusese distrusă de la acea dată.

Dar vasele de patrulare au găsit altceva: o mică navă de salvare care se mişca pe o orbită nesigură între Pământ şi Venus şi emitea semnalele radio pentru ajutor. Înăuntru era numai un copil. Un copil de patru ani înspăimântat şi singur, care ore întregi a repetat pe un ton hotărât: „Mama mi-a spus că nu trebuie să plâng.”

Era David Starr. Povestea lui văzută prin ochi de copil era una trunchiată, dar interpretarea destul de uşoară. Conway putea totuşi să-şi dea seama cum au fost acele ultime

minute în interiorul navei atacate: Lawrence Starr murind în camera de comandă, luptând cu proscrişii care încercau să intre acolo; Barbara, cu blasterul în mână, împingându-l cu disperare pe David în nava de salvare, încercând să stabilească comenzile ca s-o lanseze în spaţiu. Şi apoi?

Avea o armă în mână. Atât cât a putut, probabil că a folosit-o împotriva piraţilor, iar când nu se mai putea face nimic a întors-o spre ea.

Conway suferea când se gândea la asta. Suferea, şi încă o dată îşi dorea să i se fi permis să însoţească navele de patrulare ca să poată, cu mâinile lui, să ajute la transformarea peşterilor asteroidului în gheizere incandescente de distrugere atomică. Dar membrii Consiliului Ştiinţei erau, spuneau ei, mult prea valoroşi pentru a-şi risca viaţa în acţiuni poliţieneşti, aşa că rămăsese acasă şi citise ştirile pe măsură ce se derulau pe ecranul teleproiectorului de ştiri.

Dintre toţi membrii Consiliului, el şi Augustus Henree îl adoptaseră pe David Starr, consacrându-şi viaţa scopului de a face să dispară din mintea copilului acele ultime amintiri oribile din spaţiu. I-au fost amândoi şi mamă şi tată; au avut personal grijă de educaţia lui. L-au crescut cu un singur gând în minte: să facă din el ceea ce fusese cândva Lawrence Starr.

Băiatul le-a depăşit aşteptările. Crescuse la fel de înalt ca Lawrence, atingând un metru optzeci şi cinci, era sprinten şi în acelaşi timp masiv, cu nervii tari şi muşchii puternici ai unui atlet, dar cu mintea ascuţită a unui savant genial. Şi în plus, părul lui castaniu care părea puţin ondulat, ochii mari şi căprui, o gropiţă în bărbie care dispărea când zâmbea erau toate moştenite de la Barbara.

A trecut ca vântul prin Academie, lăsând în urmă scântei şi cenuşa spulberată din fostele recorduri, atât în clasă, cât şi pe terenurile de antrenament.

Conway fusese neliniştit.

— Nu e un lucru normal, Gus. Îşi depăşeşte tatăl.

Iar Henree, care nu făcea risipă de vorbe, trăsese din pipă şi zâmbise mândru.

— Nu-mi place să vorbesc aşa, continuase Conway, pentru că o să râzi de mine, dar în chestia asta ceva nu e normal. Adu-ţi aminte că acest copil a fost abandonat în spaţiu două zile, doar cu peretele subţire al navei de salvare între el şi radiaţia solară. A fost doar la o sută doisprezece milioane de kilometri de soare, în timpul unei activităţi solare maxime.

— Din ce spui, se înţelege doar că David ar fi trebuit să fie ars de viu.

— Păi, nu ştiu, a mormăit Conway. Efectul radiaţiilor asupra ţesuturilor vii, ţesuturilor umane vii, îşi are misterul lui.

— Normal! Nu e un domeniu în care să poţi experimenta prea mult.

David terminase colegiul cu cea mai mare medie din istorie. Reuşise să facă lucrări originale în biofizică în anul terminal. Era cea mai tânără persoană care devenise vreodată membru cu drepturi depline al Consiliului Ştiinţei.

Conway pierduse toate astea. Acum patru ani fusese ales preşedinte al Consiliului Ştiinţei. Era o onoare pentru care şi-ar fi dat viaţa, deşi ştia că, dacă Lawrence Starr ar fi trăit, alegerea ar fi fost îndreptată spre o direcţie mai bună.

Şi a rămas doar cu nişte întâlniri întâmplătoare cu tânărul David Starr, pentru că a fi preşedinte al Consiliului Ştiinţei însemna ca viaţa ta să se reducă doar la problemele nesfârşite ale galaxiei. Chiar şi la probele de absolvire îl văzuse pe David doar de la distanţă. În ultimii patru ani probabil că nu-i vorbise mai mult de patru ori.

Aşa că inima începu să-i bată cu putere când auzi uşa deschizându-se. Se întoarse, venind repede să-i întâmpine pe cei doi.

— Bătrâne Gus! David, băiete! Exclamă el strângându-le cu putere mâinile.

Trecuse o oră. Venise noaptea şi tot mai depanau amintiri în loc să se apuce serios de lucru.

David fu cel care sparse gheaţa:

— Am văzut prima otrăvire astăzi, unchiule Hector. Ştiam destule pentru a preveni panica, dar aş fi vrut să ştiu mai multe pentru a preveni otrăvirea.

Conway replică calm:

— Nimeni nu ştie atât de mult. Presupun, Gus, că a fost şi de data asta un aliment de pe Marte.

— Nu putem fi siguri, Hector. Dar în meniu au fost şi nişte prune de pe Marte.

— Cred că o să-mi spui tot ce am nevoie să ştiu în legătură cu asta, spuse David Starr.

— E simplu ca bună-ziua, răspunse Conway. Îngrozitor de simplu. În ultimele patru luni, aproximativ două sute de oameni au murit imediat după ce au mâncat alimente provenite de pe Marte. Nu este o otravă cunoscută; simptomele nu sunt asemănătoare cu cele ale vreunei boli cunoscute. Apare o blocare rapidă şi completă a nervilor ce controlează diafragma şi muşchii pieptului. Asta provoacă o paralizie a plămânilor, paralizie ce duce în cinci minute la un deznodământ fatal.

— E mai mult decât atât. În puţinele cazuri când am ajuns la timp, am încercat să fac victimelor respiraţie artificială, aşa cum ai procedat şi tu, şi chiar să conectăm pacientul la plămâni artificiali. Toţi au murit în cinci minute. Inima e şi ea afectată. Autopsiile n-au dezvăluit nimic, decât o paralizie a nervilor care trebuie să fi fost incredibil de rapidă.

— Şi în legătură cu mâncarea care i-a otrăvit? Întrebă David.

— Nici un indiciu, răspunse Conway. Întotdeauna este timp pentru felul de mâncare otrăvit să fie consumat complet. Alte mostre din acelaşi fel de la aceeaşi masă sau din bucătărie sunt inofensive. Le-am dat spre consum unor

animale şi chiar unor voluntari umani. Conţinutul stomacal al persoanelor decedate a oferit rezultate incerte.

— Atunci de; unde ştiţi că mâncarea este otrăvită, în definitiv?

— Deoarece legătura dintre moarte şi consumarea unui produs de pe Marte, de fiecare dată, fără nici o excepţie, este mai mult decât o coincidenţă.

— Şi evident că nu e contagios, replică David gânditor.

— Nu. Mulţumesc stelelor pentru asta. Chiar aşa fiind, e destul de rău. Până acum am ţinut totul secret cum am putut mai bine, cu întreaga cooperare a Poliţiei Planetare. Două sute de morţi în patru luni, raportat la populaţia întregului Pământ, este încă un fenomen controlabil, dar această rată s-ar putea să crească. Şi dacă pământenii îşi dau seama că orice înghiţitură de mâncare provenită de pe Marte ar putea fi ultima, consecinţele ar fi îngrozitoare. Chiar dacă am spune clar că rata victimelor este de numai cincizeci de oameni pe lună la o populaţie de cinci miliarde, fiecare persoană s-ar gândi cu siguranţă că este una dintre aceste cincizeci.

— Aşa e, spuse David, şi asta ar însemna că piaţa de importuri de produse marţiene ar fi distrusă. Ar fi destul de rău pentru sindicatele de fermieri de pe Marte.

— Doar asta? Întrebă Conway ridicând din umeri, lăsând de-o parte problema sindicatelor de fermieri ca fiind ceva de mică importanţă. Nu vezi nimic altceva?

— Ba da. Îmi dau seama că agricultura de pe Pământ nu poate hrăni cinci miliarde de oameni.

— Exact! Nu ne putem descurca fără mâncarea adusă de pe planetele-colonii. Pe Pământ s-ar declanşa foametea în numai şase săptămâni. Totuşi, dacă oamenilor le va fi frică de mâncarea de pe Marte, noi nu putem preveni asta, şi nici nu ştiu cât o mai putem amâna. Fiecare nouă victimă înseamnă o nouă criză. Vor afla de cea de-acum posturile de ştiri? Va ieşi adevărul la iveală acum? Şi în plus, mai e şi teoria lui Gus!

Doctorul Henree se lăsă pe spate, îndesând uşor tutunul în pipă.

— Sunt destul de sigur, David, că otrăvirea asta, care se întinde ca o epidemie, nu este un fenomen natural. Este mult prea răspândită. Apare într-o zi în Bengal, ziua următoare la New York, peste două zile în Zanzibar. Trebuie să fie ceva pus la cale.

— Îţi spun eu… Începu Conway.

— Lasă-l să continue, unchiule Hector, interveni David.

— Dacă vreun grup ar avea de gând să preia controlul asupra Pământului, ce mişcare mai bună ar putea face decât să lovească în punctul cel mai slab, rezervele noastre de hrană? Pământul este cea mai populată planetă din toată galaxia. Aşa şi trebuie să fie, din moment ce este leagănul omenirii. Dar faptul ăsta ne face să fim într-un fel cei mai vulnerabili, de vreme ce depindem de alţii. Grânarul nostru este în spaţiu: pe Marte, pe Ganymede şi pe Europa. Dacă opreşti în orice fel importurile, fie prin piraterie, fie prin metoda mai subtilă care este folosită acum, devenim rapid neajutoraţi. Asta e tot.

— Dar, replică David, dacă ar fi vorba despre asta, cei implicaţi n-ar contacta guvernul, fie şi numai pentru a da un ultimatum?

— Aşa s-ar părea, dar probabil că aşteaptă momentul potrivit; aşteaptă ca totul să fie „copt”. Sau poate tratează direct cu fermierii de pe Marte. Coloniştii au concepţiile lor, nu au încredere în pământeni, şi, de fapt, dacă-şi văd mijloacele de trai ameninţate, s-ar putea să se alăture acestor criminali. Poate, spuse doctorul Henree scoţând fumul pe nas, chiar ei sunt… Dar nu voi acuza pe nimeni.

— Şi care e sarcina mea? Întrebă David. Ce trebuie să fac?

— Lasă-mă să-i spun eu, interveni Conway. David, am vrea să te duci la Central Laboratories de pe Lună. Vei face parte din echipa de cercetători care investighează cazul. Acum ei primesc probe din fiecare transport de hrană ce părăseşte planeta Marte. Încercăm să descoperim ceva otrăvit.

Jumătate din probe sunt testate pe şobolani; toate resturile din mâncarea consumată de victime sunt analizate prin toate mijloacele ce ne stau la dispoziţie.

— Înţeleg! Şi dacă unchiul Gus are dreptate, atunci presupun că ai o altă echipă pe Marte?

— Nişte oameni foarte bine pregătiţi. Dar până una alta, eşti gata să pleci pe Lună mâine noapte?

— Sigur! Iar dacă asta este tot, pot pleca să mă pregătesc?

— Desigur.

— Şi e vreo problemă dacă plec cu nava mea?

— Nici vorbă!

Cei doi oameni de ştiinţă, singuri în cameră, se uitară mult timp la luminile feerice ale oraşului înainte ca vreunul dintre ei să vorbească.

În cele din urmă, Conway zise:

— Cât de mult seamănă cu Lawrence! Dar încă e atât de tânăr! Va fi periculos pentru el.

— Chiar crezi c-o să meargă? Întrebă Henree.

— Desigur! Răspunse Conway râzând. Ai auzit ultima lui întrebare despre Marte. Nu are nici o intenţie să se ducă pe Lună. Îl cunosc destul de bine. Şi e cel mai bun mod de a-l proteja. Rapoartele oficiale vor spune că pleacă pe Lună; oamenii de la Central Laboratories sau primit ordine să raporteze sosirea lui. Când va ajunge pe Marte, conspiratorii tăi, dacă ei există, nu vor avea nici un motiv să-l ia drept un membru al Consiliului, şi cu siguranţă nu-şi va da numele pentru că va fi mult prea ocupat să ne păcălească pe noi, cel puţin aşa crede el.

— E deştept, adăugă Conway. Ar fi în stare să facă ceva ce noi ceilalţi n-am putea face. Din fericire, este încă tânăr şi poate fi uşor manevrat. Peste câţiva ani nu va mai fi posibil. Ne va ghici intenţiile oricând!

Comunicatorul începu să sune încet. Conway îl deschise.

— Ce e?

— Un mesaj personal pentru dumneavoastră, domnule.

— Pentru mine? Transmite-l. (Se uită mirat la Henree). Doar n-o fi de la conspiratorii de care tot trăncăni.

— Deschide-l şi uită-te, sugeră Henree.

Conway deschise plicul. Rămase uimit o clipă. Apoi râse puţin, aruncându-i plicul deschis lui Henree şi trântindu-se înapoi în fotoliu. Henree citi. Erau doar două rânduri, care spuneau: „E Marte, aşa cum aţi vrut voi!” Semnat: „David”. Henree începu să râdă zgomotos:

— L-ai manevrat, cum să nu! Şi Conway râse şi el.

Fermierii de pe Marte.

Pentru un pământean, Pământul e doar Pământ. E doar a treia planetă de la steaua cunoscută de locuitorii galaxiei ca fiind Soarele. În geografia oficială, Pământul era oricum mai mult: includea toate astrele sistemului solar. Marte era la fel de Pământ ca şi Pământul însuşi, iar bărbaţii şi femeile care locuiau aici erau atât de „pământeni” de parcă trăiau pe planeta-mamă. Asta şi din punct de vedere legal. Votau pentru reprezentanţi în Congresul Planetar ca şi pentru Preşedintele Planetei.

Dar atât şi nimic mai mult. Pământenii de pe Marte se considerau o rasă mai bună şi oarecum distinctă, şi cel care venea pentru prima dată aici avea de parcurs un drum lung mai înainte ca „fermierul” de pe Marte să-l considere altceva decât un turist ocazional fără importanţă.

David Starr îşi dădu seama de asta îndată ce intră în clădirea pentru angajarea fermierilor. Imediat, o piticanie de om era pe urmele lui. O adevărată piticanie. Avea aproape un metru cincizeci şi nasul lui s-ar fi frecat de pieptul lui David dacă ar fi stat faţă în faţă. Avea părul de un roşcat spălăcit pieptănat pe spate, o gură mare şi purta îmbrăcămintea tipic marţiană: haina petrecută cu gulerul descheiat şi cizmele colorate strident, înalte până la şold.

În timp ce David se îndrepta spre ghişeul deasupra căruia scria cu litere strălucitoare „Angajări la ferme”, auzi zgomot de paşi în urma lui şi o voce de tenor strigă:

— Stai o clipă! Frânează, prietene! Micuţul stătea în faţa lui.

— Pot să te ajut cu ceva? Întrebă David. Piticania îl cercetă din cap până în picioare, apoi ridică o mână sprijinind-o neglijent de talia pământeanului.

— Când ai coborât de pe pasarelă? Întrebă, juma' de om'.

— Care pasarelă?

— Eşti destul de bine făcut pentru un pământean ca tine. Ce s-a întâmplat, n-ai mai avut loc acolo?

— Da, sunt de pe Pământ.

Micuţul îşi coborî pe rând mâinile lovindu-le cu putere de cizme. Era gestul tipic al fermierilor care indica dorinţa de a se impune.

— În cazul ăsta, spuse el, presupun că te oferi să aştepţi şi să laşi un localnic să-şi rezolve treburile.

— Cum ţi-e voia, răspunse David.

— Şi dacă nu-ţi convine că ţi-am luat rândul, putem să discutăm după ce terminăm aici sau oricând doreşti. Mă cheamă Bigman. Sunt John Bigman Jones, dar poţi să întrebi pe oricine din oraş de Bigman pentru a da de mine.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— Asta, pământeanule, e porecla mea. Te deranjează cu ceva?

— Deloc, răspunse David serios.

— Foarte bine, spuse Bigman şi apoi se îndreptă spre birou, în timp ce David se aşeză să aştepte cu un zâmbet pe buze, după ce micuţul se întoarse cu spatele.

Venise pe Marte de mai puţin de douăsprezece ore, destul cât să-şi înregistreze nava sub un nume fals în enormele hangare de sub suprafaţa planetei aflate în afara oraşului, să închirieze o cameră pentru noapte la unul din hoteluri şi să petreacă câteva ore din acea dimineaţă plimbându-se prin oraşul de sub cupolă.

Existau doar trei oraşe de felul ăsta pe Marte, şi era normal să fie atât de puţine având în vedere cheltuielile necesare întreţinerii uriaşelor cupole şi generării

enormelor cantităţi de energie folosite pentru menţinerea unei temperaturi şi unei gravitaţii asemănătoare cu cele de pe Pământ. Acest oraş, Wingrad, numit aşa după Robert Clark Wingrad, primul om care ajunsese pe Marte, era cel mai mare.

Nu se deosebea prea mult de un oraş de pe Pământ; semăna cu o bucată de Pământ decupată şi adusă pe altă planetă; era ca şi cum oamenii de pe Marte, la aproximativ cincizeci şi şase de milioane de kilometri distanţă, trebuiau să ascundă într-un fel acest lucru de ei înşişi. În centrul oraşului, unde cupola elipsoidală avea aproape o jumătate de kilometru înălţime, se înălţau chiar clădiri de douăzeci de etaje.

Lipsea doar un singur lucru. Nu exista soare şi nici un cer albastru. Cupola era translucidă, iar când apărea soarele, lumina se întindea uniform peste cei douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi ai oraşului. Intensitatea luminii în orice zonă a cupolei era scăzută, aşa încât „cerul” pentru oamenii din oraş era de un galben deschis. Impresia lăsată era aceea a unei zile noroase de pe Pământ.

Când se aşternea noaptea, cupola pălea şi se ascundea în negura lipsită de stele a cerului. Dar atunci se aprindeau luminile de pe străzi, şi oraşul Wingrad semăna mai mult ca oricând cu Pământul. În interiorul clădirilor lumina artificială era folosită şi ziua şi noaptea.

David Starr deveni dintr-o dată atent la gălăgia iscată de nişte voci puternice.

Bigman mai era încă la birou ţipând:

— Îţi spun că e vorba de o listă neagră. M-ai pus pe lista neagră! Pe Jupiter!

Omul de la birou părea nervos. Avea nişte perciuni mari cu care se juca tot timpul.

— Nu avem nici o listă neagră, domnule Jones... Spuse funcţionarul.

— Numele meu este Bigman. Care-i problema? Ţi-e frică să arăţi că suntem prieteni? În primele zile mi-ai spus

Bigman.

— Nu avem nici o listă neagră, Bigman. Dar nu se mai caută fermieri.

— Ce tot spui? Tim Jenkins a fost angajat alaltăieri în două minute.

— Jenkins avea experienţă ca…

— Mă pot descurca oricând cu o rachetă la fel de bine ca Tim.

— În listele noastre eşti înscris ca semănător.

— Şi sunt unul bun, n-au nevoie de semănători?

— Uite, Bigman, spuse omul din spatele biroului, am numele tău trecut în registru. Asta e tot ce pot să fac. Te anunţ dacă apare ceva.

Apoi îşi concentra atenţia asupra registrului din faţa sa, cercetând listele cu o nepăsare bine calculată.

Bigman se întoarse, apoi îi strigă peste umăr:

— Bine, dar nu mă mişc de aici, şi următoarea cerere de serviciu o iau eu. Dacă nu mă vor, vreau să-i aud spunându-mi mie lucrul ăsta. Mie, înţelegi? Mie, J. Bigman J., personal!

Omul din spatele biroului nu zise nimic. Bigman se aşează, bombănind. David Starr se ridică şi se apropie de birou. Nici un alt fermier nu intrase pentru a-i lua rândul.

— Aş dori un loc de muncă, spuse el.

Funcţionarul îşi ridică privirea, trase spre el un formular de cerere de serviciu necompletat şi o imprimantă de mărimea unei palme.

— Ce fel de loc de muncă? Întrebă într-un târziu omul de la birou.

— Orice fel de muncă disponibilă la o fermă. Bărbatul de la birou puse jos imprimanta:

— Eşti de pe Marte?

— Nu, domnule. Sunt de pe Pământ.

— Îmi pare rău, nimic disponibil.

— Ascultă-mă! Insistă David. Pot să muncesc şi am nevoie de o slujbă. Pe Galaxie! E vreo lege care interzice munca pământenilor?

— Nu, dar nu poţi face mare lucru la o fermă dacă n-ai experienţă.

— Şi totuşi, am nevoie de o slujbă.

— Sunt o mulţime în oraş. La ghişeul următor.

— Nu am nevoie de o slujbă în oraş.

Omul din spatele biroului se uită cu subânţeles la el, iar lui David nu-i fu greu să înţeleagă acea privire. Oamenii veneau pe Marte din mai multe motive, iar unul dintre ele era că Pământul devenise mai puţin „confortabil” pentru ei. Când era căutat vreun fugar, oraşele de pe Marte erau scotocite în întregime (oricum şi ele aparţineau Pământului), dar nimeni nu găsise niciodată vreun fugar la fermele de pe Marte. Pentru Sindicatele Fermierilor, cei mai buni angajaţi erau aceia care nu aveau unde să se ducă în altă parte. Pe aceştia îi protejau şi aveau grijă să nu-i dea pe mâna autorităţilor de pe Pământ.

— Cum te numeşti? Întrebă funcţionarul, întorcându-şi privirea asupra formularului.

— Dick Williams, răspunse David, dând numele sub care îşi înregistrase nava.

Funcţionarul nu-i ceru nici un act de identificare.

— Unde pot lua legătura cu tine?

— La hotelul Landis, camera 212.

— Ai lucrat vreodată în zone cu gravitaţie mică?

Întrebările continuară, majoritatea rubricilor rămânând goale.

Funcţionarul oftă, puse formularul într-un aparat care îl fotografie şi-l îndosarie automat, apoi îl puse alături de dosarele celor care aşteptau un loc de muncă.

— O să te anunţăm noi, spuse el. Dar tonul lui nu-ţi dădea nici o speranţă.

David se întoarse. Nu se aşteptase să rezolve mare lucru, dar cel puţin se înscrisese pentru a i se oferi o slujbă la o fermă. Următorul pas…

David privi spre uşă. Trei oameni intrau în biroul de angajări şi tipul micuţ, Bigman, sări nervos de pe scaun. Se

uita acum la ei şi mâinile îi stăteau departe de şolduri cu toate că nu avea nici o armă pe care David ar fi putut să o vadă.

Noii sosiţi se opriră, iar unul dintre cei doi care erau în spate începu să râdă şi zise:

— Se pare că e Bigman, marele pitic. Poate caută ceva de lucru, şefule.

Cel care vorbise era lat în umeri şi avea nasul turtit. În gură ţinea un trabuc „zdrenţuit” din tutun verde de pe Marte, şi părea că are nevoie stringentă să se bărbierească.

— Gura, Griswold! Se răsti bărbatul din faţă.

Era un tip durduliu, nu prea înalt, şi pielea moale de pe obraji şi de pe ceafa era lucioasă şi fără riduri. Salopeta lui era tipic marţiană, fireşte, dar materialul era mult mai bun decât al oricăruia dintre fermierii din încăpere. Cizmele înalte până la şold erau împodobite cu spirale roz şi trandafirii.

În toate călătoriile sale ulterioare pe Marte, David n-avea să întâlnească două perechi de cizme identice sau care să poată fi categorisite altfel decât ţipătoare. Acesta era însemnul individualităţii printre fermieri.

Bigman se apropie de cei trei, cu pieptul umflat şi cu faţa schimonosită de furie.

— Aş vrea să-mi dai actele înapoi, Hennes. Am dreptul la ele. Hennes era grăsanul din faţă.

— Nu meriţi nici un act, Bigman.

— Nu pot să obţin alt serviciu fără scrisori de recomandare. Am lucrat pentru tine doi ani şi mi-am făcut treaba.

— Ai făcut mai mult decât trebuia. Dă-te din calea mea! Îl dădu la o parte pe Bigman, se apropie de birou şi spuse:

— Am nevoie de un semănător experimentat – unul foarte bun. Vreau să fie destul de înalt ca să vadă şi să ia locul unui pitic de care trebuie să mă descotorosesc.

Bigman înţelese.

— Pe Jupiter! Strigă el. Ai dreptate, am făcut mai mult decât era treaba mea. Vrei să spui că lucram şi atunci când nu trebuia să lucrez. Am fost de serviciu destul de mult ca să te văd cum ieşeai cu maşina în deşert noaptea. Numai că în dimineaţa următoare te făceai că nu ştii nimic, dar m-ai dat afară pentru c-am vorbit despre asta, şi fără scrisori de recomandare…

Hennes se uită enervat peste umăr.

— Griswold, dă-l pe prostul ăsta afară! Zise el.

Bigman nu se retrase, cu toate că Griswold l-ar fi făcut bucăţi. Spuse cu glas tare:

— Bine. Câte unul pe rând.

Dar David Starr se apropie încet de ei.

— Îmi stai în cale, prietene! Zise Griswold. Am un gunoi de aruncat afară.

Din spatele lui David, Bigman strigă:

— Nu-i nimic, pământene. Lasă-l pe mâna mea. David nu-l luă în seamă.

— Ăsta pare să fie un loc public, prietene, îi spuse el lui Griswold. Avem toţi dreptul să stăm aici.

— Ar fi mai bine să nu ne certăm, îl avertiză Griswold.

Apoi puse o mână puternică pe umărul lui David, ca şi cum ar fi vrut să-l dea la o parte.

Dar mâna stângă a lui David ţâşni şi prinse încheietura mâinii întinse de Griswold, iar cu cealaltă mână îl lovi în umăr. Griswold se rostogoli pe spate, lovindu-se puternic de peretele care despărţea camera în două.

— Prefer să mă cert, prietene, spuse David. Funcţionarul se ridică în picioare cu un strigăt. Alţi lucrători din birou începură să scoată capetele prin ferestrele ghişeelor, dar niciunul nu interveni. Bigman râse şi îl bătu pe David pe spate.

— Destul de bine pentru un tip de pe Pământ!

Un moment, Hennes păru că amuţise. Celălalt fermier, scund şi cu barbă, cu tenul alb al unuia care petrecuse prea mult timp sub lumina solară nu prea puternică de pe Marte

şi prea puţin timp sub luminile artificiale solare ale oraşului, rămase cu gura căscată.

Griswold îşi reveni repede, apoi îşi scuturǎ capul. Dădu la o parte trabucul ce-i căzuse din gură. Îşi ridică privirea şi ochii lui aruncară fulgere. Se depărta de perete şi, pentru o clipă, în mână îi apăru o strălucire metalică.

David se dădu la o parte şi ridică braţul. Cilindrul mic şi încovoiat care stătea confortabil între antebraţ şi corp alunecă de-a lungul mânecii căzând exact în mâna care îl prinse cu siguranţă.

— Ai grijă Griswold! Strigă Hennes. Are un blaster.

— Aruncă cuţitul, spuse David.

Griswold înjură ca un apucat, dar obiectul de metal căzu pe podea. Bigman ţâşni şi ridică cuţitul, râzând pe înfundate de încurcătura în care intrase bărbosul.

David întinse mâna spre cuţit şi se uită la el.

— O şmecherie „inocentă” pentru un fermier, spuse el. Ce spune legea de pe Marte despre arme de genul ăsta?

Ştia că acel cuţit era arma cea mai periculoasă din galaxie. La exterior era pur şi simplu un mic mâner din oţel pur, puţin mai gros decât mânerul unui cuţit, dar cu toate astea era destul de uşor de ţinut în palmă. În interior avea un dispozitiv care putea genera un câmp de forţă invizibil ce atingea aproape douăzeci şi cinci de centimetri, ascuţit ca o lamă şi care putea străpunge orice material obişnuit. Împotriva lui nu se putea folosi nici armura, şi din moment ce putea tăia oasele la fel de uşor ca şi carnea, orice înjunghiere cu el era fatală.

Hennes se aşează între ei.

— Dar licenţa pentru blaster unde-ţi e, pământeanule? Lasă blasterul jos şi o dăm la pace. Treci înapoi, Griswold, adăugă Hennes.

— O clipă! Strigă David în timp ce Hennes dădea să plece. Ai nevoie de un om, nu-i aşa?

Hennes se întoarse ridicând din sprâncene uşor amuzat.

— Da. Am nevoie de un om.

— Bine. Eu am nevoie de o slujbă.

— Caut un semănător cu experienţă. Eşti calificat pentru asta?

— Păi, nu.

— Ai recoltat vreodată? Te descurci cu o maşină de nisip? În două cuvinte, pari a fi, dacă te-aş judeca după îmbrăcăminte – se dădu câţiva paşi înapoi ca şi cum ar fi vrut să-l măsoare mai bine – doar un pământean care ştie să umble cu un blaster. Nu te pot folosi la nimic.

— Nu şi dacă-ţi spun că mă interesează otrăvirea mâncării, şopti David.

Expresia feţei lui Hennes nu se schimbă; nici măcar nu clipi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el.

— Gândeşte-te mai bine.

Zâmbea fin, şi era chiar o urmă de umor în acel zâmbet.

— Să lucrezi la o fermă pe Marte nu e ceva uşor, spuse Hennes.

— Nici eu nu sunt un tip „uşor”, replică David. Celălalt se uită încă o dată la silueta lui zveltă.

— Bine, poate că nu eşti. Atunci te vom adăposti şi-ţi vom asigura masa. Vei începe cu trei rânduri de haine şi o pereche de cizme. Ai cincizeci de dolari pentru primul an, plătiţi la sfârşitul anului. Dacă nu faci anul, pierzi cei cincizeci de dolari.

— Destul de corect. Ce fel de muncă?

— Singura de care eşti în stare. Ajutor la bucătărie. Dacă înveţi, o să avansezi, dacă nu, acolo îţi petreci anul.

— S-a făcut. Dar Bigman?

Bigman, care se uitase când la unul, când la celălalt, protestă zgomotos:

— Nu, nu, domnule. Eu nu lucrez pentru viermele ăsta de nisip şi nu vă sfătuiesc nici pe dumneavoastră.

David răspunse peste umăr:

— Doar pentru puţin timp, numai cât să-ţi iei scrisorile de recomandare înapoi.

— Bine, răspunse Bigman, o lună, poate.
— Ţi-e prieten? Întrebă Hennes.
— Nu vin fără el, zise cu încăpăţânare David.
— Bine, atunci îl iau şi pe el. O lună, dar trebuie să-şi ţină gura. Nu e plătit, primeşte doar actele. Să mergem. Maşina mea de nisip aşteaptă afară.

Maşina de nisip se deschise chiar atunci, dar David putea vedea fantele în care alunecau panourile, asta pentru ca maşina să fie protejată de furtunile de nisip de pe Marte. Roţile erau foarte late ca să micşoreze tendinţa de scufundare atunci când treceau peste porţiuni de nisip moi. Suprafaţa geamurilor era şi ea redusă pe cât posibil, iar acolo unde era prezentă se îmbina cu metalul din jur de parcă fuseseră sudate împreună.

Străzile nu erau foarte populate şi nimeni nu dădea nici o atenţie imaginii obişnuite a unor fermieri cu o maşină de nisip.

— Noi o să stăm în faţă. Pământeanule, tu şi prietenul tău o să staţi în spate, spuse Hennes.

Fermierul spuse asta în timp ce se instala la volan. Panoul de comandă se afla în mijloc, în partea din faţă a maşinii, cu un scut împotriva vântului deasupra. Griswold se aşează la dreapta lui Hennes.

Bigman se aşează pe bancheta din spate iar David urma să facă acelaşi lucru. Dar cineva era în spatele lui. David se întoarse, în timp ce Bigman strigă dintr-o dată:

— Fii atent!

Cel de-al doilea om de încredere al lui Hennes apărea în uşa maşinii, faţa lui albă şi nerasă părând nervoasă şi încordată. David se mişcă rapid, dar era mult prea târziu.

Ultima imagine văzută de David fu gura lucitoare a unei arme în mâna unuia dintre acoliţii lui Hennes, apoi mai auzi un zgomot de motor. Nu mai simţi nimic. O voce ce părea că vine de foarte departe zise:

— Bine, Zukis. Treci în spate şi ai grijă.

Vorbele parcă veneau de la capătul unui tunel. Avu o vagă senzaţie de mişcare şi apoi nimic.

David Starr se prăbuşi pe spate în scaun şi din corpul lui dispăru ultimul semn de viaţă.

Viaţă Extraterestră.

Petice de lumină intermitentă pluteau peste David Starr. Încet, devenea conştient de furnicăturile din tot corpul şi de apăsarea din spate. Apăsarea se datora faptului că stătea întins cu faţa în sus pe o saltea foarte tare. Ştia că furnicăturile pe care le simţea erau urmarea razei pistolului sonic ale cărui radiaţii acţionau asupra centrilor nervoşi de la baza creierului.

Mai înainte ca luminile să devină pentru el ceva coerent, mai înainte de a fi conştient cu adevărat de ceea ce-l înconjura, David simţi că cineva îi zgâlţâia umerii şi nişte palme puternice îi loveau obrajii. Lumina îl orbi şi îşi ridică braţul care îl furnica pentru a se apăra de următoarea palmă.

Bigman era aplecat deasupra lui, iar faţa sa micuţă cu nasul rotund şi cârn aproape că o atingea pe cea a lui David.

— Pe Ganymede, am crezut că te-au terminat!

David se ridică sprijinindu-se în cotul care-l durea şi zise:

— Am senzaţia că aşa şi este. Unde suntem?

— În închisoarea fermei. Orice încercare de evadare ar fi zadarnică. Uşa e încuiată şi ferestrele au gratii.

Micuţul arăta dezamăgit. David se căută la subsuori. Îi luaseră Blasterele. Normal! Era de aşteptat!

— Au tras şi-n tine, Bigman? Bigman scutură din cap.

— Zukis m-a pus la pământ cu patul armei.

Arătă cu degetul o regiune a capului, în silă dar cu grijă. Apoi începu să se umfle în pene:

— Dar mai întâi aproape că i-am rupt mâna.

Deodată se auziră paşi dincolo de uşă. David se ridică şi aşteptă, în încăpere intră Hennes însoţit de un bărbat mai în vârstă cu o faţă prelungă şi obosită, scoasă în evidenţă de

nişte ochi albaştri care păleau sub sprâncenele cărunte şi stufoase ce păreau să se unească într-o singură linie. Era îmbrăcat într-un costum de oraş care semăna mult cu cele de pe Pământ. Nu avea nici măcar cizmele tipic marţiene. Hennes i se adresă întâi lui Bigman:

— Du-te la bucătărie, şi prima dată când strănuţi fără permisiune te-am ras!

Bigman se încruntă, îi făcu un semn lui David – ca şi cum i-ar fi spus „Ne mai vedem, pământene!” – şi ieşi ţanţoş făcându-şi cizmele să zornăie.

Hennes îl urmări plecând şi apoi încuie uşa în urma lui. Se întoarse apoi către bărbatul cu sprâncenele cărunte.

— Ăsta e, domnule Makian. Zice că-l cheamă Williams.

— Ai riscat când ai tras în el, Hennes. Dacă l-ai fi omorât, o pistă preţioasă s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Hennes ridică din umeri.

— Era înarmat. Nu puteam risca. În orice caz, e aici, domnule. David îşi zise că discutau despre el ca şi cum nici n-ar fi fost prezent sau ar fi fost doar o piesă de mobilier.

Makian se întoarse spre el şi se uită cu o privire aspră.

— Tu, de colo, eu sunt proprietarul acestei ferme. Tot ce vezi pe o rază de o sută de kilometri e al meu. Eu hotărăsc cine e liber şi cine trebuie închis, cine munceşte şi cine flămânzeşte; chiar şi cine trăieşte şi cine moare. Pricepi?

— Da, răspunse David.

— Atunci răspunde cinstit şi n-are de ce să-ţi fie frică. Nu încerca să ascunzi nimic, că oricum vom scoate totul de la tine într-un fel sau altul. S-ar putea chiar să te omorâm. Pricepi?

— Perfect.

— Numele tău e Williams?

— Este singurul nume pe care o să-l spun pe Marte.

— Destul de corect. Ce ştii despre mâncarea otrăvită?

David îşi coborî picioarele de pe pat şi apoi răspunse:

— Sora mea a murit, într-o după-amiază, imediat după ce a mâncat nişte pâine cu gem. Avea doisprezece ani şi zăcea

moartă având încă gem pe faţă. Am chemat un doctor. A spus că e din cauza mâncării otrăvite şi ne-a cerut să nu mai mâncăm nimic din casă până când nu se întoarce cu un echipament de analiză sigur. Nu s-a mai întors niciodată. A venit altcineva în schimb. Cineva care avea mai multă putere. Era însoţit de câţiva oameni îmbrăcaţi în haine civile. Ne-a cerut să-i povestim cum s-a întâmplat. Apoi ne-a spus: „A fost un infarct.” I-am replicat că e ridicol pentru că sora mea n-avea nimic la inimă, dar nu a vrut să ne asculte. Ne-a spus că dacă răspândim poveşti ridicole despre mâncare otrăvită s-ar putea să avem probleme. Apoi a luat borcanul cu gem. S-a enervat tare mult pe noi pentru că ştersesem gemul de pe buzele surorii mele. Am încercat să iau legătura cu doctorul nostru, dar asistenta lui spunea mereu că nu era acolo. Am intrat cu forţa în cabinetul lui şi l-am găsit. Dar, tot ce mi-a spus a fost că greşise diagnosticul. Părea că-i e frică să vorbească despre asta. Am fost la poliţie, dar nici ei n-au vrut să mă asculte. Borcanul de gem pe care l-a luat omul acela era singurul lucru din casă din care sora mea mâncase, nu şi restul familiei. Borcanul era deschis de puţin timp şi fusese importat de pe Marte. Suntem oameni de modă veche şi ne place mâncarea tradiţională. Gemul era singurul aliment de pe Marte pe care-l aveam în casă. Am încercat să aflu din ziare dacă au mai existat cazuri de otrăvire. Totul mi se părea foarte dubios. M-am dus chiar la International City. Mi-am părăsit slujba şi am hotărât că, într-un fel sau altul, tot am să aflu din ce cauză a murit sora mea şi am să-l pedepsesc pe vinovat. Nicăieri n-am aflat nimic, dar apoi au apărut poliţiştii cu un mandat de arestare pe numele meu. Aproape că mă aşteptam la asta, aşa că le-am luat-o înainte. Am venit pe Marte din două motive. Primul: era singurul chip de a scăpa de închisoare (dar observ că nu e chiar aşa!) şi al doilea, din cauza unui lucru pe care l-am aflat. Au fost două sau trei morţi suspecte în International City şi de fiecare dată numai la restaurante care serveau mâncăruri

de pe Marte. M-am gândit atunci că răspunsul îl voi găsi pe Marte.

Makian îşi plimba degetul gros de-a lungul bărbiei lui enorme.

— Povestea ţine, Hennes. Tu ce crezi? Întrebă el.

— Cred că ar trebui să iei nume şi date şi apoi să verifici povestea. Nu ştim cine e acest om.

Makian replică nemulţumit.

— Ştii că nu putem face asta, Hennes. Nu vreau să fac nimic ce ar putea să răspândească toată povestea asta. Ar putea distruge tot sindicatul.

Apoi se întoarse spre David şi zise:

— O să-l trimit pe Benson, agronomul nostru, să stea de vorbă cu tine.

După care i se adresă iar lui Hennes:

— Stai aici până vine Benson.

* * *

Până la venirea lui Benson trecu o jumătate de oră. În tot acest timp, David stătu întins nepăsător pe patul de campanie fără a-i acorda nici o atenţie lui Hennes, care făcu şi el acelaşi lucru.

Apoi uşa se deschise şi se auzi o voce:

— Sunt Benson.

Era vocea uşoară şi ezitantă a unui individ cu o faţă rotundă ce părea că are patruzeci de ani, cu un păr de culoarea nisipului, şi care purta nişte ochelari ce parcă nu aveau ramă.

Benson intră şi spuse:

— Bănuiesc că tu eşti Williams?

— Da, răspunse David Starr.

Benson se uită atent la tânărul pământean. Apoi întrebă:

— Eşti violent?

— Sunt neînarmat, preciza David, şi mă aflu într-o fermă plină de oameni gata să mă ucidă la prima greşeală.

— Corect. Ne laşi singuri, Hennes? Hennes se ridică în picioare şi protestă:

— Nu eşti în siguranţă, Benson!

— Te rog, Hennes.

Ochii liniştiţi ai lui Benson priviră pe deasupra ochelarilor. Hennes plecă bombănind, lovindu-şi cu palma una din cizme în semn de nemulţumire. Benson încuie uşa în urma lui.

— Vezi dumneata, domnule Williams, spuse el de parcă s-ar fi scuzat, în ultima jumătate de an am devenit un om important aici. Chiar şi Hennes mă ascultă. Dar încă nu m-am obişnuit cu asta.

Zâmbi apoi continuă:

— Povesteşte-mi. Domnul Makian mi-a spus că ai fost martorul unei otrăviri cu mâncare foarte ciudate.

— Da, e vorba de otrăvirea surorii mele.

— Oh! Exclamă Benson pălind. Îmi pare sincer rău. Ştiu că trebuie să fie dureros să vorbeşti despre asta, dar aş putea să aflu detaliile? E foarte important.

David repetă povestea pe care i-o spusese puţin mai devreme lui Makian.

— S-a întâmplat atât de repede? Întrebă Benson.

— N-au trecut decât cinci sau zece minute după ce-a mâncat.

— Îngrozitor! Îngrozitor! Nici nu-ţi trece prin minte cât de periculos este acest lucru, spuse el frecându-şi mâinile cu nervozitate.

— În orice caz, domnule Williams, ar trebui să-ţi prezint întreaga poveste. Ai ghicit cea mai mare parte din ea, dar într-un fel mă simt dator, având în vedere ce s-a întâmplat cu sora dumitale. Noi toţi cei de pe Marte suntem răspunzători până nu se lămureşte acest mister. Aceste otrăviri au loc de luni întregi. Nu multe, dar destule pentru a ne pune pe gânduri. Am parcurs în sens invers drumul alimentelor otrăvite dar, cu siguranţă, acesta nu duce la nici o fermă. Totuşi am descoperit un lucru: toate alimentele otrăvite sunt îmbarcate într-un spaţioport din Wingrad City; celelalte două oraşe de pe Marte sunt „curate”, cel puţin

până acum. Asta indică faptul că sursa de infecţie este în interiorul oraşului, iar Hennes verifică această ipoteză. A fost plecat în cercetări pe cont propriu, noaptea, dar nu a aflat nimic.

— Înţeleg, asta explică remarcile lui Bigman, îl întrerupse David.

— Ce? Faţa lui Benson dădu pentru o clipă senzaţia că este încurcat, apoi păru că se lămureşte. Aaa! Vorbeşti de tipul ăla mic care ţipă tot timpul. L-a surprins pe Hennes plecând odată, iar Hennes l-a dat afară. Hennes e un om impulsiv, dar după părerea mea se înşeală. E normal ca toată mâncarea să treacă prin Wingrad City. Este singurul spaţioport din întreaga emisferă. Dar şi domnul Makian crede că aceste otrăviri se fac deliberat de către-o persoană, sau un grup. Cel puţin el şi alţi câţiva membri ai sindicatului au primit unele mesaje care le cereau să-şi vândă fermele pentru un preţ ridicol de mic. Dar în aceste mesaje nu se menţionează nimic de otrăviri, şi nu există nimic care să dovedească legătura între ofertele de cumpărare şi aceste oribile otrăviri.

David asculta atent.

— Şi cine a făcut aceste oferte? Întrebă el.

— Păi, de unde să ştim? Am văzut scrisorile şi singurul lucru pe care-l spun nu foloseşte la nimic: dacă ofertele sunt acceptate, Sindicatul trebuie să transmită un mesaj codificat într-o anumită bandă subeterică. Preţul oferit, se spune în scrisori, se va micşora cu zece la sută în fiecare lună.

— Scrisorile nu pot fi urmărite?

— Mă tem că nu. Trec prin poşta obişnuită cu ştampila poştală a unui asteroid. Cine ar putea cerceta asteroizii?

— A fost informată poliţia planetară? Benson râse încetişor apoi răspunse:

— Crezi că domnul Makian, sau vreun alt membru al Sindicatului, ar anunţa poliţia pentru un lucru ca ăsta? Pentru ei e o declaraţie personală de război. Se pare că nu

cunoşti prea bine mentalitatea marţiană, domnule Williams. Nu apelezi la lege decât în cazul în care recunoşti că e ceva care te depăşeşte. Dar nici un fermier nu va face asta vreodată. Am sugerat ca informaţia să fie trimisă la Consiliul Ştiinţei, dar domnul Makian n-a vrut să facem nici asta. A spus că şi Consiliul lucrează la acest caz fără succes, iar dacă sunt atât de proşti se poate descurca oricum fără ei. Şi aici intervin eu.

— Cercetezi şi dumneata otrăvirile?

— Da. Sunt agronomul acestei ferme.

— Ăsta e titlul pe care ţi l-a acordat domnul Makian.

— Ăăă… La modul strict, un agronom este o persoană specializată în agricultura ştiinţifică. Sunt specialist în principiile menţinerii fertilităţii, rotaţia culturilor şi probleme de genul ăsta. M-am specializat în problemele agriculturii de pe Marte. Nu sunt mulţi specialişti ca mine, aşa că poţi obţine o poziţie bună, cu toate că fermierii se enervează câteodată, spunând despre noi că suntem „tocilari” fără pic de experienţă. Sunt specialist şi în botanică şi bacteriologie, aşa că am fost numit de domnul Makian responsabil cu întreg proiectul de cercetări de pe Marte privind otrăvirile. Ceilalţi membri ai Sindicatului cooperează şi ei.

— Şi ce-aţi găsit, domnule Benson?

— Până la urmă, la fel de puţin ca şi Consiliul Ştiinţei, ceea ce nu e de mirare având în vedere echipamentul şi ajutorul redus de care dispun eu în comparaţie cu ei. Dar am şi câteva teorii. Otrăvirea e mult prea rapidă ca să fie făcută de altceva decât de o bacterie toxică. Asta cel puţin dacă luăm în considerare blocarea nervilor care are loc alături de celelalte simptome. Am impresia că e o bacterie de pe Marte.

— Cum?

— Există viaţă pe Marte. Când au venit aici pământenii pentru prima dată, Marte avea o mulţime de forme simple de viaţă. Existau alge gigantice de culoare verde-albastru

care puteau fi văzute cu ajutorul telescoapelor chiar mai înainte de prima călătorie în spaţiu. Existau forme de viaţă precum bacteriile care trăiau pe aceste alge şi chiar un fel de insecte care se mişcau liber şi-şi produceau singure mâncarea, la fel ca plantele.

— Şi încă mai există?

— Păi, normal. E adevărat că le-am distrus complet de pe solul marţian înainte de a face aceste suprafeţe prielnice fermelor şi de a introduce speciile noastre de bacterii, cele necesare dezvoltării plantelor aduse de noi. Dar în zonele necultivate, viaţa specifică planetei încă mai există.

— Dar atunci, cum pot să afecteze plantele noastre?

— Asta e o întrebare bună! Vezi, fermele de pe Marte nu sunt ca cele de pe Pământ, cu care te-ai obişnuit. Pe Marte, fermele nu sunt deschise la soare şi aer. Soarele pe Marte nu dă destulă căldură pentru plantele aduse de pe Pământ, şi aici nu există nici ploaie. Dar, în schimb, pe Marte avem un sol bun, fertil, şi destul de mult bioxid de carbon, esenţial pentru viaţa plantelor. Deci, culturile de pe Marte se fac sub acoperişuri mari de sticlă. Sunt însămânţate, îngrijite, recoltate de maşinării aproape complet automatizate, aşa că fermierii sunt în primul rând nişte buni „maşinişti”! Fermele sunt irigate printr-un sistem de ţevi întinse pe toată planeta care iau apă din calota glaciară, îţi spun toate astea ca să-ţi dai seama că nu e uşor să infectezi plantele. Toate recoltele sunt păzite din toate direcţiile, mai puţin de dedesubt.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că dedesubt sunt faimoasele peşteri de pe Marte şi că în interiorul lor s-ar putea să fie marţieni inteligenţi.

— Vrei să spuneţi oameni marţieni?

— Nu oameni. Dar organisme la fel de inteligente ca şi oamenii. Am motive serioase să cred că există fiinţe inteligente pe Marte, băştinaşi, care sunt gata să gonească pământenii nepoftiţi de pe planeta lor!

Cina

— Ce motive? Întrebă David.

Benson îl privi puţin încurcat. Îşi trecu mâna prin păr, mângâindu-şi şuviţele rare şi cărunte care nu reuşeau să ascundă liniile roz de chelie care îi acopereau capul.

— Niciunul care să convingă Consiliul Ştiinţei. Niciunul pe care să-l pot prezenta domnului Makian. Dar eu cred că am dreptate.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Păi, nu ştiu. Cinstit să fiu, a trecut mult timp de când n-am mai vorbit decât cu fermieri. Este evident că dumneata ai făcut studii superioare. Ce-ai absolvit?

— Istoria, răspunse prompt David. Lucrarea mea de diplomă a fost despre relaţiile politice internaţionale în perioada atomică timpurie.

— Oh! Exclamă Benson cu o privire dezamăgită. Şi nici un curs de ştiinţe?

— Am avut câteva de chimie şi unul de zoologie.

— Înţeleg. Mă gândeam că aş putea să-l conving pe domnul Makian să te lase să mă ajuţi în laborator. N-ar fi mult de muncă, cu atât mai mult cu cât nu ai o pregătire ştiinţifică, dar e de departe mai bine decât orice te-ar pune Hennes să faci.

— Îţi mulţumesc, domnule Benson. Dar ce spuneai despre marţieni?

— A, da! E destul de simplu. S-ar putea să nu ştii că există peşteri enorme în subsolul marţian, chiar la câţiva kilometri adâncime. Atât ştim din datele cutremurelor de pământ, sau, mai bine spus, a cutremurelor de sol marţian. Unii oameni de ştiinţă susţin că peşterile sunt rezultatul acţiunii de eroziune naturală a apei din zilele când Marte mai avea încă oceane, dar apoi s-au detectat unele radiaţii, care nu pot avea sursa decât în interiorul planetei şi care nu pot fi provocate de oameni, dar trebuie să fie provocate de nişte fiinţe inteligente. Semnalele sunt prea regulate pentru a fi de altă natură. Există o logică, dacă stai şi te gândeşti la

asta. La începutul existenţei acestei planete, apa şi oxigenul erau în cantităţi suficiente pentru a întreţine viaţa, dar gravitaţia fiind jumătate din cea a Pământului; amândouă substanţele s-au scurs încet în spaţiu. Dacă au existat marţieni inteligenţi, atunci probabil că au prevăzut asta. Poate că au construit caverne enorme în subsolul planetei în care să reţină destul aer şi destulă apă pentru a-şi continua la nesfârşit existenţa, dacă îşi menţineau populaţia stabilă. Şi acum să presupunem că aceşti marţieni află că suprafaţa planetei lor adăposteşte din nou viaţă, viaţă inteligentă. Să presupunem că îi deranjează sau chiar le este frică de o eventuală întâlnire cu noi. Ceea ce noi numim otrăvire a mâncării, s-ar putea de fapt să fie război bacteriologic.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse gânditor David.

— Dar ar înţelege asta Sindicatul? Sau Consiliul Ştiinţei? Nu contează. O să lucrezi cu mine cât mai curând şi poate atunci vom fi în stare să-i convingem.

Zâmbi apoi întinse o mână moale care aproape că dispăru în mâna mult mai puternică a lui David Starr.

— Cred că o să te lase să ieşi acum, spuse Benson.

Chiar l-au lăsat să iasă, şi David avu pentru prima dată ocazia să observe inima unei ferme de pe Marte. Normal, ferma era şi ea acoperită de o cupolă ca şi oraşele. David fusese sigur de asta încă de când îşi recăpătase cunoştinţa. Nu poţi să respiri aer curat şi să trăieşti la o gravitaţie egală cu cea a Pământului decât în interiorul unei cupole.

Cum era de aşteptat, cupola era mai mică decât cea a oraşului, în cel mai înalt punct avea treizeci de metri, iar structura ei translucidă era vizibilă în cele mai mici detalii, în timp ce raze de lumină albă fluorescentă întreceau strălucirea luminii solare. Întreaga cupolă se întindea pe o suprafaţă care depăşea un kilometru pătrat.

În prima seară, David avu puţin timp să-şi extindă cercetările. Domul părea plin de oameni care trebuiau hrăniţi de trei ori pe zi. Mai ales seara, după o zi de muncă

plină, păreau că nu se mai satură. David stătea nepăsător în spatele tejghelei în timp ce fermierii cu farfurii de plastic treceau prin dreptul lui. David a aflat mai târziu că farfuriile erau făcute special pentru uzul fermelor de pe Marte. La căldura mâinilor umane ele puteau fi modelate şi se putea împacheta hrana atunci când era nevoie ca masa să fie luată în deşert. Astfel modelate, ele păstrau hrana caldă şi o fereau de nisip. În interiorul fermei, farfuriile puteau fi din nou întinse şi folosite ca de obicei.

Fermierii nu-i dădeau lui David nici un fel de atenţie. Numai Bigman, a cărui faţă se vedea pe la mese unde tot înlocuia sticlele cu sos sau recipientele cu tot felul de mirodenii, îi făcu un semn. Micuţul căzuse mult în ierarhia fermei, dar suporta asta cu stoicism.

— Doar pentru o singură lună, îi explicase el odată în bucătărie când se prepara supa şi bucătarul şef îşi părăsise postul pentru câteva minute, iar cei mai mulţi dintre băieţi ştiu care e treaba şi nu-mi îngreunează situaţia. Recunosc, mai sunt Griswold, Zukis şi restul trupei, şobolanii care încearcă să ajungă undeva fiind slugile prea-supuse ale lui Hennes. Dar, până la urmă, de ce m-ar interesa? Stau numai câteva săptămâni.

— Să nu te deranjeze că băieţii nu se împrietenesc cu tine, îi spusese el altă dată. Ştiu că eşti pământean, dar nu ştiu, spre deosebire de mine, că eşti destul de tare pentru un pământean. Hennes sau Griswold sunt tot timpul cu ochii pe mine ca să se asigure că nu le spun, altfel ar fi auzit băieţii totul de la mine. Dar, nici o problemă, or să afle ei până la urmă!

Numai că totul lua timp. Pentru David situaţia rămânea la fel: un fermier cu farfuria; o porţie mare de piure, un polonic de mazăre, şi o bucată mică de friptură (carnea era mult mai rară decât vegetalele pe Marte, din moment ce era importată de pe Pământ). Fermierul îşi lua apoi singur o farfurie cu o prăjitură şi o cană de cafea. Apoi un alt fermier cu o altă tavă; o altă porţie de piure, un alt polonic de

mazăre şi aşa mai departe. Pentru ei, David Starr părea era doar un pământean cu un polonic într-o mână şi cu o furculiţă enormă în cealaltă. Nu era nici măcar o faţă: era doar un polonic şi o furculiţă.

Bucătarul îşi băgă capul pe uşă. Ochii lui porcini cercetară atent mulţimea agitată din sală.

— Hei! Williams! Mişcă-ţi picioarele şi du nişte mâncare în sala specială de mese.

Makian, Benson, Hennes, şi alţii care erau consideraţi importanţi din punctul de vedere al poziţiei sau serviciului, cinau singuri într-o cameră. Stăteau la mese şi erau serviţi acolo. David trecuse prin asta şi mai înainte. Pregăti tăvile speciale şi le duse acolo pe o masă cu rotile.

Se strecură tăcut printre mese, începând cu cea la care stăteau Makian, Hennes şi alţi doi. Zăbovi puţin la masa lui Benson. Acesta primi tava cu un zâmbet întrebând „Ce mai faci?”, apoi începu să mănânce cu poftă. David, cu un aer de chelner conştiincios, dădu la o parte nişte firimituri invizibile. Astfel reuşi să ajungă cu gura la urechea lui Benson iar buzele lui abia dacă se mişcară în timp ce murmură:

— A fost otrăvit cineva aici la fermă?

Benson reacţiona de la primele cuvinte şi se uită rapid la David. La fel de repede însă întoarse capul, încercând să pară indiferent. Apoi dădu din cap în semn că nu.

— Dar legumele sunt de pe Marte, nu-i aşa? Murmură David. Apoi o voce nouă răsună în cameră. Era un strigăt puternic din celălalt colţ al încăperii.

— Pe Jupiter, lungan idiot de pe Pământ, mişcă-te odată!

Era Griswold cu faţa lui bărboasă. „S-ar părea că din când în când se mai şi bărbiereşte, îşi zise David, din moment ce barba nu-i creşte niciodată mai mult, dar nici n-a fost văzut vreodată cu ea mai scurtă.”

Griswold mânca la ultima masă la care ajunse David. Încă mai mormăia, evident scos din fire.

— Adu tava, afurisitule! Mai repede! Mai repede! Strigă încă o dată Griswold. David se îndreptă spre masa lui fără să se grăbească, iar mâna lui Griswold ce ţinea o furculiţă se întinse rapid. David se mişcă mult mai iute şi furculiţa făcu un zgomot ascuţit când atinse plasticul mesei.

Ţinând tava într-o mână, David prinse pumnul lui Griswold cu cealaltă. Strânsoarea lui devenea din ce în ce mai puternică. Ceilalţi trei de la masă îşi împinseră în spate scaunele înroşindu-se la faţă.

Vocea lui David, joasă, rece şi ameninţătoare răsună exact atât de tare cât să audă Griswold.

— Potoleşte-te şi cere-ţi porţia frumos, altfel ţi-o pun pe toată în cap.

Griswold încercă să se mişte, dar David nu slăbi strânsoarea. Apoi îşi puse genunchiul în spatele scaunului lui Griswold pentru ca acesta să nu se depărteze de masă.

— Cere frumos, zise David, zâmbind înşelător. Ca un băiat bine crescut.

Griswold fornăia nervos. Furculiţa îi căzu dintre degetele amorţite de durere.

— Pot să iau tava? Murmură el.

— Şi mai cum?

— Te rog, reuşi el să pronunţe în cele din urmă.

David coborî tava apoi dădu drumul mâinii lui Griswold din care dispăruse tot sângele, lăsându-i o culoare albă. Victima îşi masă mâna strivită apoi se întinse după furculiţă. Se uită la David furios, dar nu întâlni decât zâmbetul şi indiferenţa din ochii acestuia. Fermele de pe Marte erau locuri dure unde fiecare trebuia să-şi poarte singur de grijă.

Makian se ridicase în picioare.

— Williams! Strigă el.

— Domnule? Zise David apropiindu-se.

Makian nu se referi în mod direct la cele întâmplate, dar se uită cu atenţie la David, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară şi i-ar fi plăcut ce vede.

— Ai vrea să mergi la verificări mâine? Îl întrebă el.

— Verificări, domnule? Ce sunt astea?

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, David cercetă masa cu privirea. Friptura lui Makian dispăruse, dar mazărea era neatinsă iar din piure de-abia dacă luase de câteva ori. Nu avea, aparent, apetitul lui Hennes, care golise tava.

— Verificarea" e un control lunar în întreaga fermă a tuturor plantelor şi serelor. E un vechi obicei. Căutăm posibile spargeri accidentale ale geamurilor, analizăm starea maşinilor de recoltat şi a conductelor de irigaţie ca şi eventualii hoţi. Pentru verificări ne trebuie oricât de mulţi oameni buni putem găsi.

— Mi-ar plăcea să vin, domnule.

— Bine. Aşa mi-am zis şi eu.

Makian se întoarse spre Hennes, care ascultase toată discuţia calm şi nepăsător.

— Îmi place stilul băiatului, Hennes. S-ar putea să iasă din el un adevărat fermier. Şi, Hennes…

Vocea lui Makian scăzu în intensitate, iar David, care se îndepărta, nu mai putu să audă, dar din privirea scurtă şi încruntată pe care Makian i-o aruncă lui Griswold, pricepu că nu avea cum să-i aducă vreun compliment fermierului veteran.

* * *

David Starr auzi paşii în interiorul cabanei sale şi acţiona chiar mai înainte de a se trezi de-a binelea. Alunecă într-o parte a patului şi se ascunse sub el. Văzu, în lumina palidă a lămpilor fluorescente de veghe ce pătrundea pe fereastră, forma vagă a unor picioare. Luminile de veghe erau permise pe tot cuprinsul fermei în perioada de somn pentru a se diminua întunericul total ce se aşternea peste cupolă.

David aşteptă o clipă, apoi auzi foşnetul aşternuturilor. Cineva căuta cu înfrigurare prin tot patul. O voce murmură:

— Pământeanule! Pământeanule! Unde cometa cometelor… David atinse unul din picioare. Necunoscutul îşi trase repede piciorul şi icni speriat.

Urmă o pauză, apoi un cap, cu contururi vagi în întuneric, se apropiat încet de el.

— Pământeanule? Ce faci aici?

— Unde altundeva aş putea să dorm, Bigman? Îmi place sub pat.

— Aş fi putut să ţip de spaimă şi pe urmă aş fi încurcat-o rău de tot, şopti micuţul furios. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Acum este momentul! Zise David râzând pe înfundate, în timp ce se băga la loc în pat.

— Eşti un gândac spaţial destul de suspicios pentru un pământean.

— Normal, replică David, intenţionez să trăiesc ani lungi şi fericiţi.

— Dacă nu eşti atent, n-ai nici o şansă.

— Nu?

— Nu. Nici nu ştiu de ce mă aflu aici. Dacă sunt prins, adio scrisori de recomandare! Fac asta doar pentru că m-ai ajutat când aveam nevoie, şi acum mă revanşez. Ce i-ai făcut păduchelui de Griswold?

— A fost doar o mică altercaţie în sala de mese specială.

— O mică altercaţie? Era nebun de furie. Hennes a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l calmeze.

— Şi asta ai venit să-mi spui, Bigman?

— În parte, da. Erau în spatele garajelor după stingere. Nu ştiau că sunt şi eu prin preajmă, dar nici eu nu le-am dat vreun motiv să creadă asta. Oricum, Hennes scotea untul din Griswold; prima, că s-a luat de tine când era de faţă Bătrânul, şi a doua, că n-a avut curajul să termine ce a început. Griswold era prea nervos ca să mai vorbească raţional. Din cât am ghicit eu, se umfla în pene spunând că o să-ţi scoată maţele. Hennes a spus…

Bigman făcu o scurtă pauză apoi continuă:

— Nu tu mi-ai spus că Hennes e curat din punctul tău de vedere?

— Aşa pare.

— Dar plimbările lui nocturne…

— Nu l-ai văzut decât o dată.

— O dată e de ajuns. Dacă nu era nimic rău, de ce nu poţi să-mi spui adevărul?

— Nu e treaba mea, Bigman, dar nu pare să fie nimic rău în acele plimbări.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce nu te lasă în pace?

— Ce vrei să spui?

— Păi, atunci când Griswold a terminat de vorbit, Hennes a spus să mai aştepte. A spus că vei fi şi tu mâine la verificări şi atunci o să fie momentul. Aşa că m-am gândit că ar fi bine să vin să te avertizez, pământeanule. Mai bine nu veni la verificări.

Vocea lui David rămase la fel de calmă.

— Ce-a vrut să spună Hennes?

— Asta e tot ce-am auzit. S-au depărtat şi nu i-am putut urmări fără să nu fiu descoperit. Bănuiesc însă că e destul de clar.

— Probabil. Dar să presupunem că încercăm să aflăm exact ce vor.

Bigman se apropie mai mult de David de parcă ar fi încercat să citească ceva pe faţa lui în ciuda întunericului total.

— Şi cum vrei să faci asta?

— Tu cum crezi? Replică la rândul lui David. O să fiu la verificări mâine şi o să le dau o şansă băieţilor să-mi arate.

— Nu poţi să faci asta! Rosti dintr-o suflare Bigman. Nu poţi să li te împotriveşti singur într-o verificare. Nu ştii nimic despre Marte, pământean fără minte!

— Atunci, spuse pe un ton flegmatic David, presupun că asta ar însemna sinucidere. Om trăi şi-om vedea!

Îl bătu pe Bigman pe umăr, se întoarse pe o parte şi-şi reluă somnul.

„Înainte!”

Freamătul verificărilor începu în interiorul cupolei care acoperea ferma de îndată ce primele neoane au fost aprinse. Era un zgomot sălbatic şi o agitaţie nebună.

Maşinile de nisip erau înşirate şi fiecare fermier îşi făcea ultimele verificări.

Makian era peste tot, dar nu zăbovea prea mult într-un singur loc. Hennes, cu stilul lui categoric, cu vocea puternică, stabilea fermierii care urmau să participe la verificare şi fixa pentru fiecare în parte zona de care trebuia să se ocupe din marea întindere a fermei. Ridică privirea când ajunse în dreptul lui David şi se opri lângă el.

— Williams, zise el, mai eşti hotărât să mergi la verificări?

— N-aş pierde asta pentru nimic în lume!

— Bine! Pentru că n-ai o maşină a ta, o să-ţi dau una din stocul de rezerve. Din moment ce ţi-am dat-o, este treaba ta să ai grijă de ea şi s-o ţii în stare de funcţionare. Plata pentru orice reparaţie sau stricăciune pe care consider că ai fi putut s-o eviţi, o vei suporta din salariul tău. Înţeles?

— Corect!

— O să faci parte din echipa lui Griswold. Ştiu că voi doi nu vă înţelegeţi, dar el este cel mai bun om al nostru, iar tu nu eşti decât un pământean fără experienţă. N-aş vrea să pun în cârca altuia mai puţin priceput pe unul ca tine. Poţi să conduci o maşină de nisip?

— Cred că mă descurc cu orice fel de vehicul după puţină practică.

— Te descurci, ai? O să-ţi dăm şansa să arăţi ce poţi. Hennes vru să plece, dar se opri şi zise:

— Dar tu unde crezi că te duci?

Bigman tocmai intra în camera de adunare. Era îmbrăcat cu un echipament nou, iar cizmele îi erau lustruite oglindă. Avea părul uns şi faţa curată.

— La verificare, mister Hennes. Nu sunt închis şi încă mai am gradul de fermier, cu toate că m-aţi pus să lucrez la bucătărie. Asta înseamnă că pot să merg la verificări. Şi mai înseamnă că am încă dreptul la vechea mea maşină şi la vechea mea echipă.

Hennes dădu din umeri apoi răspunse:

— Ai citit destul de bine regulile, Bigman, şi presupun că ai dreptate. Dar încă o săptămână, Bigman, o săptămână! Pe urmă, dacă-ţi mai arăţi nasul pe teritoriul lui Makian, o să pun pe cineva să te strivească.

Bigman răspunse cu un gest amenințător în timp ce Hennes se depărta, apoi se întoarse spre David.

— Ai folosit vreodată un aparat de respirat, pământeanule?

— Niciodată. Dar, oricum, am auzit de ele.

— Să auzi de ele nu e totuna cu a le folosi. Am verificat eu unul şi pentru tine. Fii atent, am să te-nvăţ cum să ţi-l pui. Nu, nu, scoate degetele mari de acolo. Uite-te cum îmi ţin mâinile. Acum peste cap, şi ai grijă să nu ai curelele răsucite la ceafa, altfel mai târziu o să te doară capul. Acum poţi să vezi prin el?

Partea superioară a feţei lui David era transformată într-o monstruozitate înrămată în plastic, iar cele două furtunare, care veneau de la tuburile de oxigen şi treceau de o parte şi de alta a bărbiei, alungau orice urmă de înfăţişare umană din el.

— Ai probleme cu respiraţia? Întrebă Bigman.

David lupta cu îndârjire să tragă aer. Îşi dădu jos masca de respirat.

— Cum îi dai drumul? Nu văd nici un buton. Bigman se amuza copios.

— Asta e plata pentru sperietura de aseară. Nu ai nevoie de nici un buton. Tuburile încep să pompeze oxigen imediat ce căldura şi presiunea feţei tale iau contact cu masca; tot aşa, se opreşte automat când o dai jos.

— Ceva nu merge la ea. Eu…

— Nu e nimic stricat. Pompează oxigen la jumătate din presiunea normală pentru a se potrivi cu presiunea atmosferică de pe Marte, şi nu poţi să respiri cu ea aici înăuntru când te afli la presiunea şi atmosfera specifică Pământului. În deşert totul o să fie normal. Şi o să-ţi şi ajungă, căci, deşi e jumătate din normal, e numai oxigen. O

să ai la fel de mult oxigen cât ai avut de fiecare dată. Fii atent la un singur lucru. Inspiră pe nas, şi expiră pe gură. Dacă expiri pe nas o să-ţi abureşti ocularele şi, crede-mă, asta n-o să fie bine.

Bigman se învârti ţanţoş în jurul lui David şi apoi dădu din cap.

— Nu ştiu ce să fac cu cizmele tale. Alb şi negru! Arăţi ca un deşeu sau ceva de genul ăsta! Apoi privi în jos la creaţia lui în purpuriu şi galben-verzui peste măsură de satisfăcut.

— O să mă descurc. Mai bine te-ai duce la maşina ta. Se pare că sunt cu toţii gata de plecare.

— Ai dreptate. Păi, ai grijă. Fii atent la schimbarea de gravitaţie. E destul de greu dacă nu eşti obişnuit cu ea. Şi, pământeanule…

— Da!

— Fii cu ochii-n patru! Ştii ce vreau să zic.

— Mulţumesc. Aşa voi face.

Maşinile de nisip se aliniau în grupe de câte nouă. Erau mai mult de o sută, lângă fiecare aflându-se câte un fermier care îşi tot verifica tabloul de comandă sau cauciucurile maşinii. Fiecare vehicul avea mai multe însemne care vroiau să fie şi pline de umor. Maşina de nisip repartizată lui David era plină de astfel de mesaje începând cu un „Păzea, fetelor!”, pictat pe botul de forma unui glonţ, şi terminând cu „Nu e o furtună de nisip, sunt doar eu”, pictat pe bara de protecţie.

David intră în maşină şi închise uşa. I se potrivea perfect. Toate liniile erau rotunjite. Exact deasupra lui se afla o supapă care filtra şi refiltra aerul permiţând o echilibrare a presiunii din maşină şi din afara ei. Geamul nu arăta prea curat. Stratul subţire depus pe el stătea drept dovadă a zecilor de furtuni pe care le înfruntase şi prin care trecuse cu bine. David găsi panoul de control al maşinii destul de familiar. Era, în cea mai mare parte, la fel ca la celelalte maşini. Cele câteva butoane necunoscute îşi dezvăluiră utilitatea după ce le acţiona.

Griswold ajunse lângă el, gesticulând furios. Apoi deschise uşa maşinii lui David.

— Coboară apărătorile din faţă, idiotule! Nu ne îndreptăm spre nici o furtună.

David căută butonul potrivit pe care îl găsi imediat lângă volan. Scuturile împotriva vântului, care păreau lipite de metalul maşinii, coborâră singure ascunzându-se în soclurile lor. Vizibilitatea se îmbunătăţi instantaneu. „Normal, îşi zise David. Atmosfera de pe Marte nu va genera vreun vânt care să ne deranjeze şi, în plus, pe Marte e vară. Nu poate fi prea frig”.

— Hei, pământene! Se auzit o voce.

David privi în sus. Bigman îi făcea du mâna. Se număra şi el printre cei nouă oameni care formau echipa lui Griswold. David îi răspunse la salut.

O parte a cupolei se ridică. Nouă maşini se strecurară încet în secţiunea de presurizare. Apoi poarta se închise în spatele lor. După câteva minute se deschise din nou, sasul rămânând gol, şi intrară alte nouă maşini.

Vocea lui Griswold se auzi deodată puternic şi clar, exact lângă urechea lui David. Se întoarse şi văzu un mic difuzor încorporat în capota maşinii chiar deasupra capului său. Deschizătură mică cu sită fină de la capătul mânerului manşei era un microfon.

— Echipa numărul 8, gata?

Apoi vocile au început să răsune consecutiv: „Numărul 1, gata.” „Numărul 2, gata”. Urmă o pauză după numărul şase. Numai câteva secunde. Apoi se auzi vocea lui David: „Numărul 7, gata.” După care urmă: „Numărul 8, gata.” Vocea lui Bigman se făcu auzită ultima: „Numărul 9, gata”.

O parte a cupolei se ridică din nou şi maşinile din faţa lui David se puseră în mişcare. David apăsă uşor pe rezistor, acţionând bobinele pentru a permite accesul curentului electric în motor. Maşina lui de nisip se deplasă brusc înainte, mai-mai să se lovească de spatele celei din faţă. David luă piciorul de pe rezistor din cauza şocului şi simţi

maşina tremurând sub el. Apoi, uşurel, o redresa. Secţiunea din cupolă îi prinse ca într-un tunel, închizându-se în spatele lor.

David îşi dădu seama de şuieratul aerului pompat din sas înapoi în interiorul cupolei. Inima începu să-i bată cu putere, dar mâinile lui erau bine prinse de volan.

Hainele fluturau pe el, iar aerul se strecura de sub ele acolo unde cizmele întâlneau coapsa. Simţea nişte furnicături pe mâini şi în bărbie şi avea un sentiment de dilatare. Înghiţi de multe ori în sec pentru a scăpa de durerea din ce în ce mai puternică din urechi. După cinci minute, David răsufla din greu din cauza efortului pe care-l făcea pentru a aduna oxigenul necesar.

Ceilalţi îşi puneau aparatele de respirat. Făcu şi el acelaşi lucru, şi oxigenul începu să pătrundă lin pe nări. Respiră adânc, dând aerul afară pe gură. Braţele şi picioarele încă îl mai furnicau, dar această senzaţie dispărea încetul cu încetul.

Acum secţiunea se deschidea în faţa lor, şi nisipul tare şi roşu de pe Marte strălucea în lumina plăpândă a soarelui. Apoi, după ce poarta exterioară a secţiunii se ridică, răsună un strigăt ţâşni din gâturile a opt fermieri.

„Înainteee!” Şi prima maşină din şir porni.

Era strigătul tradiţional al fermierilor, care în atmosfera rarefiată de pe Marte avea o tonalitate ascuţită, aproape soprano.

David acţiona rezistorul şi porni încet dincolo de linia ce despărţea metalul cupolei de solul marţian.

Şi atunci simţi şocul!

Schimbarea rapidă de gravitaţie era ca o cădere liberă de la câteva sute de metri. Cincizeci şi cinci de kilograme din cele nouăzeci şi unu ale sale dispărură imediat ce trecu linia, lăsându-l cu un gol în stomac. Se ţinu strâns de volan în timp ce senzaţia de cădere, cădere, cădere persista. Maşina de nisip coti brusc.

Se auzi vocea lui Griswold care rămânea la fel de groasă chiar şi în goliciunea ridicolă pe care i-o dădea vocii aerul rarefiat ce transmitea atât de slab undele sonore.

— Numărul 8! Înapoi în rând!

David se lupta cu volanul, se lupta cu propriile senzaţii, se lupta pentru a vedea clar. Trase cu greutate oxigen prin aparatul de respirat şi răul trecu.

Îl putea vedea pe Bigman privind îngrijorat spre el. Ridică o mână de pe volan pentru a-i face semn, dar numai pentru o clipă, fiindcă apoi se concentra asupra drumului.

Deşertul marţian era aproape plat, plat şi pustiu. Nici măcar o tufa nu exista aici. Acea zonă era moartă şi fusese părăsită de cine ştie câte mii de milioane de ani. Dar brusc îi veni în minte gândul că poate se înşela. Poate că nisipul deşertului fusese acoperit cu microorganisme albastre-verzui până în clipa în care pământenii au venit şi le-au ars pentru a-şi construi ferme.

Maşinile stârneau un praf slab care se ridica încet, ca şi cum ar fi fost într-un film văzut cu încetinitorul. Praful se aşternea la fel de încet în urma lor.

Maşina lui David avea probleme. Mări viteza, din ce în ce mai mult, apoi îşi dădu seama că ceva nu merge bine. Celelalte maşini din faţa lui nu se ridicau de la sol, pe când el sărea ca un iepure. La cea mai neînsemnată imperfecţiune a solului, la cea mai mică piatră, maşina lui se ridica în aer. Era purtată în sus, câţiva centimetri, roţile învârtindu-se în gol. Cobora la fel de uşor, apoi se repezea înainte cu o smucitură atunci când roţile aflate în mişcare se blocau la atingerea solului.

Asta îl făcu să piardă teren, iar atunci când începu să mărească viteza, săriturile se înmulţiră. Cauza era gravitaţia mică, dar ceilalţi reuşeau să o compenseze. David se întreba cum.

Se făcea din ce în ce mai frig. Chiar dacă era vară pe Marte, David îşi zise că temperatura e puţin deasupra limitei de îngheţ. Putea privi direct soarele de pe cer. Era

un soare mic pe un cer purpuriu pe care cu greutate se puteau observa trei sau patru stele. Aerul era prea rarefiat pentru a le ascunde sau pentru a împrăştia lumina în aşa fel încât să se formeze cerul albastru de pe Pământ.

Vocea lui Griswold se auzi din nou:

— Maşinile unu, patru şi şapte, la stânga. Maşinile doi, cinci şi opt, pe centru. Maşinile trei, şase şi nouă, la dreapta. Maşinile doi şi trei se vor ocupa de subsecţiunile lor.

Maşina lui Griswold, cea cu numărul unu, începuse să facă o curbă la stânga, iar David, urmărind-o cu privirea, observă linia neagră ce se vedea la orizont în partea stângă. Numărul patru urmă numărului unu, şi David trase puternic de volan pentru a se înscrie în viraj.

Ceea ce urmă îl găsi pe David nepregătit. Maşina lui intră într-un derapaj atât de puternic încât abia îşi dădu seama ce se întâmplă. Se prinse cu disperare de volan rotindu-l în direcţia derapajului. Opri alimentarea şi simţi roţile scrâşnind în timp ce maşina continua să se rotească. Deşertul se învârtea în faţa ochilor lui şi nu mai percepea decât culoarea lui incandescentă.

Apoi se auzi în difuzor vocea subţire a lui Bigman:

— Acţionează frâna de urgenţă. E la dreapta rezistoarelor.

David căută disperat frâna de urgenţă, deşi nu ştia cum arată, dar picioarele, care îl dureau îngrozitor, nu reuşiră să găsească nimic. În faţa lui, linia neagră a orizontului apăru şi dispăru. Era mult mai distinctă şi mai clară. Deşi o zărise doar o clipă, David îşi dădu seama imediat de natura ei. Era una din fisurile de pe Marte, lungă şi dreaptă. La fel ca una din numeroasele fisuri de pe Lună, era o crăpătură în scoarţa planetei, apărută de-a lungul milioanelor de ani de când acest corp ceresc se usca. Fisurile erau mai late de trei metri şi nimeni nu le sondase adâncimea.

— E un buton mic de culoare roz, strigă Bigman. Apasă peste tot!

David făcu întocmai, apoi simţi ceva coborând sub degetele lui de la picioare. Mişcarea rapidă a maşinii de nisip deveni un scârţâit rebel care aproape că îl scotea din minţi. Praful formă adevăraţi nori, înăbuşindu-l şi întunecând totul înjur.

Se aplecă pe volan şi aşteptă. Era clar că maşina încetinea. Până la urmă se opri definitiv.

Se aşeză înapoi pe scaun şi respiră liniştit pentru o clipă. Apoi îşi scoase aparatul de respirat, îi şterse interiorul în timp ce aerul rece îi înţepa nasul şi ochii, apoi şi-l puse la loc. Hainele erau de un roşu cenuşiu din cauza prafului şi avea bărbia plină de acelaşi praf roşu. Îi putea simţi uscăciunea pe buze, iar interiorul maşinii era şi el plin de praf.

Alte două maşini opriră lângă el. Griswold se dădu jos dintr-una, cu faţa lui bărboasă, monstruos de urâtă din cauza aparatului de respirat. David îşi dădu seama de ce purtau toţi fermierii bărbi. Ele serveau ca protecţie împotriva frigului şi a vântului tăios de pe Marte.

Griswold se apropia mârâind, arătându-şi dinţii îngălbeniţi şi stricaţi.

— Pământene, reparaţiile pentru această maşină de nisip vor fi făcute din salariul tău. Hennes te-a avertizat!

David deschise uşa şi sări din maşină. Pe dinafară maşina era o epavă. Cauciucurile erau sfâşiate, din ele ieşind nişte „dinţi” enormi care erau desigur frânele de urgenţă.

— Nici un bănuţ nu va fi oprit din salariul meu, Griswold, Ceva nu a fost în regulă cu maşina.

— Aşa e. Şoferul. Un pămpălău de şofer, asta nu a fost în regulă cu maşina.

O altă maşină venea scoţând un sunet ascuţit, iar Griswold se întoarse să vadă cine era.

— Pleacă de-aici, muscă-n lapte ce eşti! Întoarce-te la treaba ta, rosti Griswold, iar barba lui parcă se zbârlise.

Bigman se dădu jos din maşină.

— Nu, până nu mă uit la maşina pământeanului.

Bigman cântărea mai puţin de douăzeci şi trei de kilograme pe Marte, şi dintr-o singură săritură lungă ajunse lângă David. Se aplecă pentru o clipă, apoi se îndreptă.

— Unde sunt tijele de greutate, Griswold? Întrebă el.

— Ce sunt tijele de greutate, Bigman? Zise David. Micuţul îi răspunse dintr-o suflare:

— Atunci când foloseşti maşinile astea la gravitaţie mică, se pun nişte traverse groase la fiecare ax al roţilor. Le dai jos atunci când eşti la gravitaţie mare. Îmi pare rău, prietene, dar nu m-am gândit nici o clipă că asta ar putea fi ce…

David îl opri. Micuţul tăcu brusc. Asta explica de ce maşina lui se ridica la fiecare hârtop în timp ce ale celorlalţi păreau lipite de sol.

David se întoarse către Griswold.

— Nu ştiai că lipsesc tijele? Griswold începu să înjure:

— Fiecare om răspunde de maşina lui. Dacă n-ai observat că lipsesc, asta te priveşte.

Toate maşinile se adunaseră în jurul lor. Fuseseră împresuraţi de un cerc de oameni bărboşi. Toţi erau tăcuţi şi niciunul nu încerca să intervină.

Bigman sări ca ars:

— Cap sec ce eşti, omul ăsta e un începător! Nu te poţi aştepta să…

— Potoleşte-te, Bigman, spuse David. E treaba mea. Te întreb din nou, Griswold. Ai ştiut de asta dinainte?

— Ţi-am mai spus, pământene. În deşert fiecare are grijă de pielea lui. Nu stau să te dădăcesc.

— Bine. În cazul ăsta o să am singur grijă de mine chiar din momentul ăsta.

David se uită înjur. Era chiar pe marginea fisurii. Câţiva metri, şi ar fi fost un om mort!

— Oricum, va trebui să ai şi tu grijă de tine, pentru că o să iau maşina ta. Poţi să o conduci pe a mea înapoi la fermă sau să rămâi aici. E treaba ta!

— Pe Marte!

Mâna lui Griswold lovi una din cizme, iar mulţimea din jurul lor începu să strige:

— Luptă dreaptă! Luptă dreaptă!

Legile din deşertul de pe Marte erau dure, dar nu permiteau avantaje considerate necinstite. Asta era de la sine înţeles. Numai prin nişte înţelegeri mutuale de acest fel orice om putea să fie protejat de vreun cuţit energetic în spate sau de vreo rază de blaster în burtă. Griswold se uită la feţele dure din jurul lui şi zise:

— Bine, aşa o să facem când ne vom întoarce la fermă. Şi acum la muncă!

— O să ne luptăm la fermă dacă vrei. Dar până atunci, fereşte-te din calea mea!

David păşi fără grabă înainte, iar Griswold se dădu înapoi.

— Ageamiu prost! Nu ne putem lupta cu aparatele astea de respirat pe faţă! Ai vreun pic de creier în căpăţâna aia?

— Atunci dă-l jos pe-al tău, şi voi face şi eu la fel, spuse David. Învinge-mă în luptă dreaptă, dacă poţi.

— Luptă dreaptă! Strigară cei din jurul lor.

— Ori lupţi cinstit, ori renunţi, Griswold! Zise Bigman.

Făcu o săritură înainte şi smulse blasterul din cizma lui Griswold. David puse mâna pe aparatul de respirat şi întrebă:

— Gata?

— Voi număra până la trei! Spuse Bigman.

Bărbaţii ţipau agitaţi. Aşteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să urmeze. Griswold aruncă o privire sălbatică în jurul lui. Bigman începuse numărătoarea:

— Unu…

Când ajunse la trei, David îşi scoase aparatul de respirat şi îl aruncă într-o parte împreună cu buteliile de oxigen. Stătea acolo, neprotejat, ţinându-şi răsuflarea în atmosfera irespirabilă a planetei Marte.

Descoperirea.

Griswold nu se mişcă iar aparatul de respirat rămase la locul lui. Drept răspuns, un mormăit ameninţător se auzi

din partea spectatorilor.

David se mişcă cât de repede putu, măsurându-şi paşii de teama gravitaţiei mici. Făcu o săritură stângace (era ca şi cum ar fi fost în apă) şi îl prinse pe Griswold de umăr. Se răsuci într-o parte pentru a se feri de lovitura de genunchi a fermierului. Apoi întinse o mână spre bărbia lui Griswold, prinse aparatul de respirat şi i-l smulse de pe faţă.

Griswold se întinse după el cu mic urlet, apoi îşi dădu seama că trebuie să închidă gura din cauza lipsei de aer. Se depărtă, ezitând o clipă. Apoi îi dădu încet un ocol lui David.

Trecuse aproape un minut de când David trăsese ultima gură de aer. Plămânii săi luptau din greu. Griswold, cu ochii injectaţi, se ghemui ca să sară, încercând să-l păcălească pe David. Avea picioarele iuţi şi mişcările pline de graţie. Se obişnuise cu gravitaţia mică şi putea să-şi stăpânească mişcările. David îşi dădu seama cu groază că el s-ar putea să nu fie în stare de asta. O mişcare rapidă şi puţin chibzuită l-ar fi putut face să se prăbuşească.

Fiecare secundă sporea încordarea. David se ferea şi urmărea atent faţa lui Griswold care devenea din ce în ce mai schimonosită. Trebuia să-l aştepte pe fermier. Şi el avea plămâni de atlet. Dar Griswold mânca şi bea prea mult pentru a fi într-o formă bună. Apoi zări fisura. Era undeva la un metru şi jumătate în spatele lui: o margine abruptă ce părea aproape perpendiculară. Înspre ea încerca Griswold să-l împingă.

David se opri din retragere. În zece secunde, Griswold trebuia să atace. Era nevoit. Şi aşa şi făcu.

David se lăsă într-o parte şi îşi împinse adversarul cu umărul. Se răsuci în urma impactului şi lăsă forţa de rotaţie să se adauge la cea a pumnului său care lovi falca lui Griswold.

Lovitura îl făcu pe Griswold să se clatine. Dădu aerul afară cu un pufăit puternic şi-şi umplu plămânii cu un amestec de argon, neon, şi dioxid de carbon. Apoi, uşor, se prăbuşi la pământ. Cu un ultim efort, Griswold încercă să se ridice,

reuşi pe jumătate, dar căzu din nou, clătinându-se în încercarea de a-şi menţine echilibrul…

Urechile lui David percepeau un strigăt confuz. Cu picioarele tremurânde, surd şi orb la orice în afară de aparatul de respirat de pe sol, David se întoarse la maşină. Forţându-şi corpul supus la tortură – care acum avea mare nevoie de oxigen – să se mişte încet şi cu demnitate, îşi prinse în spate buteliile de oxigen şi-şi puse aparatul de respirat. Apoi, în sfârşit, trase o gură de oxigen care îi pătrunse în plămâni ca un torent de apă rece într-un stomac deshidratat.

Trecut un minut, timp în care nu putu să facă nimic altceva decât să respire, pieptul său enorm ridicându-se şi coborând cu mişcări rapide şi ample. Apoi deschise ochii.

— Unde e Griswold?

Toţi erau în jurul lui, Bigman fiind cel mai aproape.

— N-ai văzut? Zise Bigman surprins.

— Ştiu că l-am pus la pământ.

David se uită împrejur. Griswold nu era nicăieri. Bigman făcu o mişcare cu mâna arătând în jos.

— În fisură.

— Ce? Zise David încruntându-se. Asta e o glumă proastă, adăugă el.

— Nu, nu.

— A plonjat peste margine ca un săritor în piscină.

— Milioane de asteroizi! A fost vina lui!

— Un caz clar de legitimă apărare pentru tine, pământene. Toţi vorbeau în aceeaşi clipă.

— Un moment! Ce s-a întâmplat? L-am aruncat eu peste buza fisurii?

— Nu, pământene! Strigă Bigman. Nu e vina ta. L-ai lovit şi viermele a căzut. Apoi a încercat să se ridice. A căzut din nou şi când a încercat să-şi recapete echilibrul, a căzut cu capul în hău, prea orb să vadă ce era în faţa lui. Am încercat să-l prindem, dar n-am avut timp, şi dus a fost. Dacă nu s-ar

fi străduit să te ducă spre marginea fisurii pentru a te arunca acolo, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel.

David se uita la fermieri şi fermierii se uitau la el. În cele din urmă, unul dintre ei întinse o mână grea.

— Frumos spectacol, fermierule!

O spusese calm, dar însemna o aprobare, care sparse gheaţa.

Bigman strigă triumfător, sări doi metri în sus, apoi coborî uşor, cu picioarele răsucindu-se sub el într-o mişcare pe care nici un balerin, oricât de expert, n-ar fi putut s-o realizeze la gravitaţia de pe Pământ. Ceilalţi se înghesuiau acum lângă el. Bărbaţi care i se adresaseră lui David până acum cu „pământeanule” sau „tu”, sau nu i se adresaseră deloc, îl băteau acum pe spate spunându-i că era un adevărat „marţian” cu care ar putea să se mândrească.

— Să continuăm verificările! Avem nevoie de Griswold să ne arate cum? Întrebă Bigman.

— Nu! Strigară ei drept răspuns.

— Atunci ce mai aşteptăm? Răcni Bigman intrând în maşină.

— Hai, fermierule! Strigară ei la David, care sări în maşina lui Griswold şi o puse în mişcare.

Strigătul „înainteze!” se făcut încă o dată auzit în pustietăţile de pe Marte.

Vestea se împrăştie prin receptoarele radio de la bordul maşinilor, trecând peste spaţiile goale dintre zonele acoperite de sticlă ale fermei, în timp ce David îşi manevra maşina de-a lungul coridoarelor din interiorul pereţilor de sticlă, vestea morţii lui Griswold ajunsese în toate colţurile fermei.

Cei opt oameni care mai rămăseseră din ceea ce fusese echipa lui Griswold se adunară din nou în lumina slab roşiatică a soarelui palid de pe Marte, pentru a relua drumul înapoi spre cupola fermei, drum pe care îl parcurseseră în acea dimineaţă. Când ajunseră la

destinaţie, David devenise deja o persoană foarte cunoscută.

Nu era o masă de seară normală în acea zi. Se luase masa în deşert înainte de întoarcere aşa că, la mai puţin de o jumătate de oră de la terminarea verificărilor, oamenii se adunaseră în faţa clădirii principale aşteptând.

Nu se îndoia nimeni că până la acea oră Hennes şi bătrânul aflaseră despre bătaie. Erau acolo mulţi din „gaşca lui Hennes” – oameni care fuseseră angajaţi după ce Hennes devenise supraveghetor şef şi ale căror interese erau legate strâns de cele ale şefului lor – care voiau să fie siguri că vestea ajunsese la el. Aşa că oamenii aşteptau bucuroşi urmările. Asta nu pentru că îl urau pe Hennes. Era un tip eficient şi nu se purta ca o brută. Dar nu era prea iubit. Se purta rece şi distant, lipsindu-i acel spirit de echipă care îl caracterizase pe fostul supraveghetor şef. Pe Marte, unde lipseau diferenţierile sociale, asta era o deficienţă serioasă pe care oamenii nu se abţineau să nu o respingă. Iar Griswold era oricum, numai popular nu.

Una peste alta, era mai multă agitaţie decât văzuse ferma lui Makian în trei ani marţieni, iar un an marţian este doar cu o lună mai mic decât unul de pe Pământ.

În momentul în care apăru David, se auziră strigăte de îmbărbătare, iar în mijlocul mulţimii se făcut culoar, cu toate că de o parte se afla un grup ce îi arunca priviri ostile şi posace.

Probabil că strigătele se auziră şi înăuntru, pentru că Makian, Benson, Hennes şi alţi câţiva ieşiră afară. David urcă prima treaptă de la scara care ducea la uşă iar Hennes veni până la capătul scării unde se opri şi privi în jos.

— Domnule, am venit să vă explic incidentul de astăzi, spuse David.

— Un angajat valoros al fermelor Makian a murit astăzi din cauza unei dispute cu tine. Poate explicaţia ta să schimbe lucrul ăsta? Întrebă Hennes pe un ton calm.

— Nu, domnule, dar Griswold a fost învins în luptă dreaptă.

— Griswold a încercat să-l ucidă pe băiat. A uitat din greşeală să-i pună la maşină tijele de greutate, se auzi o voce din mulţime.

Ca răspuns la vorbele acelea cu subânţeles, din mulţime răsunară câteva râsete răzleţe.

Hennes păli, Strânse pumnul după care întrebă:

— Cine a spus asta?

Se făcu linişte, apoi, din primul rând al mulţimii, se auzi o voce subţire şi spăsită:

— Vă rog, domnule profesor, nu sunt eu de vină.

Era Bigman cu mâinile împreunate în faţa lui, privind ruşinat în jos.

Râsetele răsunară din nou, dar de data asta mult mai puternice. Hennes îşi ascunse cu greu furia.

— Pretinzi că s-a atentat la viaţa ta? Îl întrebă el pe David.

— Nu, domnule. Pretind doar că a fost o luptă dreaptă, şi am martori şapte fermieri. Un bărbat care intră într-o luptă dreaptă trebuie să dea tot ce poate. Vreţi să stabiliţi noi reguli?

Un strigăt de aprobare se auzi din partea mulţimii. Hennes se uită la el, apoi strigă:

— Îmi pare rău de voi toţi că sunteţi atraşi şi vă agitaţi pentru ceva de care o să vă pară rău mai târziu. Acum, înapoi la muncă, toţi, şi să fiţi siguri că seara asta nu va fi uitată aşa de uşor. Cât despre tine, Williams, vom cerceta cazul. Nu se va opri aici.

Apoi intră nervos înapoi în clădirea principală, urmat, după un moment de ezitare, de toţi ceilalţi.

David fu chemat în biroul lui Benson dis-de-dimineaţă în acea zi. Fusese o noapte lungă de petrecere pe care David nu putu s-o refuze şi nici nu avu cum să se retragă la un moment dat, de aceea căscă zdravăn când se opri să ferească pragul.

— Intră, Williams, spuse Benson.

Era îmbrăcat cu un halat negru iar biroul avea acel miros caracteristic care provenea de la cuşti le de şoareci şi hamsteri.

— Pari somnoros. Stai jos, îl îndemnă Benson zâmbind.

— Mulţumesc, răspunse David. Chiar sunt somnoros. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Nu, cu ce-ţi pot fi eu de folos, Williams. Ai probleme, şi ai putea să ai chiar probleme şi mai mari. Mi-e temă că nu cunoşti condiţiile de pe Marte. Domnul Makian are autoritatea legală să te împuşte dacă moartea lui Griswold este considerată crimă.

— Fără nici un fel de proces?

— Nu, dar Hennes poate găsi destul de uşor doisprezece fermieri care să gândească la fel ca el.

— Ar avea probleme cu ceilalţi fermieri dacă ar face aşa, nu?

— Ştiu. I-am explicat asta lui Hennes de sute de ori noaptea trecută. Nu cred că mă înţeleg prea bine cu el. Este mult prea dictatorial pentru mine; ţine prea mult la ideile lui, cum ar fi cea de detectiv particular despre care ţi-am vorbit data trecută. Iar domnul Makian a fost întru totul de acord cu mine, Trebuie să-l lase pe Hennes să aibă grijă de toate problemele cu oamenii, de asta n-a intervenit ieri, dar i-a spus lui Hennes după aceea, între patru ochi, că nu va sta deoparte să-şi vadă ferma distrusă din cauza unui nenorocit ca Griswold, iar Hennes a trebuit să promită că va lăsa totul aşa pentru un timp. Dar nu va uita aşa repede, şi nu e bine să-l ai duşman pe Hennes aici.

— Va trebui să risc, nu-i aşa?

— Putem reduce la minim acest risc. L-am întrebat pe Makian dacă pot să te folosesc aici. Ai putea fi cu adevărat de ajutor, chiar şi fără pregătire ştiinţifică. Poţi să hrăneşti animalele şi să cureţi cuştile. Te-aş putea învăţa cum să le anesteziezi şi să le faci injecţii. Nu e prea mult, dar te-ar putea ţine departe de Hennes şi am putea preveni

subminarea moralului fermei, lucru pe care nu ni-l putem permite, după cum ar trebui să ştii. Ce zici, ai vrea?

David replică pe un ton grav:

— Ar fi mai degrabă o coborâre pe scara socială pentru un bărbat căruia i s-a spus că este un fermier sadea.

— Fii serios, Williams, se încruntă Benson. Nu mai lua de bună ce-ţi spun proştii ăia. Fermier! Hm! Este o denumire pompoasă pentru un ţăran pe jumătate dus la şcoală, şi nimic mai mult. Ai fi un prost dacă ai lua în seamă aprecierile lor deformate despre poziţia socială. Uite, dacă lucrezi cu mine, ai putea ajuta la dezlegarea misterului otrăvirilor; ai putea ajuta la răzbunarea surorii tale. Pentru asta ai venit pe Marte, nu-i aşa?

— O să lucrez pentru tine, încuviinţă David.

— Foarte bine.

Faţa rotundă a lui Benson se lumină de un zâmbet de uşurare.

* * *

Bigman se uită precaut prin deschizătura uşii. Aproape că şopti:

— Hei!

David se întoarse şi închise uşa cuştii.

— Salut, Bigman.

— Benson e prin preajmă?

— Nu. E plecat toată ziua.

— O. K.

Bigman intră, păşind cu grijă de parcă ar fi vrut să prevină orice atingere, fie şi din greşeală, a hainelor cu vreun obiect din laborator.

— Să nu-mi spui că ai ceva împotriva lui Benson.

— Cine, eu? Nu. Doar că e un pic… Ştii tu.

Dădu de câteva ori cu degetul în tâmplă apoi întrebă:

— Ce fel de om sănătos ar veni pe Marte să se prostească cu nişte animăluţe? Şi apoi, ne spune totdeauna cum să facem însămânţările şi recoltările. Ce ştie el? Nu poţi învăţa nimic despre fermele de pe Marte în vreo facultate de pe

Pământ. La asta încearcă să pară mai bun decât noi. Înţelegi ce vreau să spun? Trebuie să-i închidem gura din când în când.

Se uită cu tristeţe la David.

— Şi acum, uită-te la tine. Te-a îmbrăcat frumos într-o cămaşă de noapte, punându-te să te joci de-a dădaca cu un şoarece. Cum de l-ai lăsat?

— E ceva de scurtă durată, răspunse David.

— Bine.

Bigman, stând pe gânduri câteva clipe, îi întinse o mână cu stângăcie.

— Aş vrea să-mi iau rămas bun.

— Pleci? Îl întrebă David strângându-i mâna.

— Luna mea aici s-a terminat. Am hârtiile, aşa că pot să-mi găsesc de lucru în altă parte. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, pământeanule. Poate când se va termina şi timpul tău de stat aici ne vom întâlni din nou. Nu cred că vrei să stai cu Hennes.

— O clipă! Zise David fără să-i dea drumul la mână. O să pleci la Wingrad City acum, nu-i aşa?

— Da. Până-mi găsesc o slujbă.

— Bine. Aşteptam asta de o săptămână. Nu pot părăsi ferma, Bigman, aşa că ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Mai încape vorbă! Numai spune-mi ce.

— E puţin riscant. Va trebui să te întorci aici.

— Nici o problemă. Nu mi-e frică de Hennes. Sunt destule moduri de a ne întâlni de care el nu are habar. Am lucrat la ferma lui Makian cu mult timp înainte să fie el aici.

David îl forţă pe Bigman să se aşeze pe un scaun. Apoi se lăsă pe vine lângă el şi începu să şoptească:

— Fii atent, la colţul străzilor Canal şi Phobos din Wingrad City există o mică bibliotecă. Aş vrea să-mi aduci nişte filme şi un aparat de proiecţie. Informaţiile care te vor duce la filmele de care am nevoie se află în acest plic…

Bigman se repezi fulgerător cu mâna, apucând mâneca lui David şi ridicând-o.

— Hei, ce faci? Întrebă David.
— Vreau să văd ceva, răspunse gâfâind Bigman. Dezgolise încheietura mâinii lui David, cu partea interioară în sus.
David nu-şi retrase mâna. Se uita şi el la curios la încheietură.
— Care e problema?
— Nu asta, bombăni Bigman.
— Chiar aşa?
David îşi trase fără pic de efort mâna din strânsoarea lui Bigman arătându-şi cealaltă încheietură. Le ţinea pe amândouă în faţa lui.
— Ce cauţi?
— Ştii prea bine ce caut. Mi-am zis că faţa ta mi-e familiară de când ai venit aici. Nu ştiam de unde să te iau. Îmi vine să-mi trag palme. Ce fel de pământean ar veni aici şi, în mai puţin de o lună, ar fi tratat ca orice fermier adevărat? Şi am aşteptat să mă trimiţi la biblioteca de la Consiliul Ştiinţei înainte să sar pe tine.
— Nu te înţeleg, Bigman.
— Eu cred că da, David Starr. Strigă numele aproape triumfător.
Întâlnire nocturnă
— Potoleşte-te, omule! Strigă David. Bigman coborî glasul:
— Te-am văzut destul de des pe benzile video. Dar de ce nu apare pe încheietura ta semnul? Am auzit că toţi membrii Consiliului au acest semn.
— De unde ai auzit asta? Şi cine ţi-a spus că biblioteca de la colţul străzilor Canal şi Phobos este sediul Consiliului Ştiinţei?
Bigman se înroşi.
— Nu te uita de sus la acest fermier, mister. Am trăit în oraş. Am fost chiar la şcoală.
— Scuzele mele. N-am vrut să sune aşa. O să mă mai ajuţi?
— Nu, până nu înţeleg ce e cu încheieturile.
— Nu e mare lucru. Este un tatuaj necolorat care se înnegreşte în aer, dar asta numai când vreau eu.

— Cum vine asta?

— E în legătură cu emoţiile. Fiecare emoţie umană este însoţită de un hormon anume din sânge. Acesta şi numai acesta activează tatuajul. Iar eu ştiu emoţia care-l activează.

David nu făcu nimic vizibil, dar, încet, o pată apăru pe suprafaţa interioară a încheieturii de la mâna dreaptă, pentru ca mai apoi să se închidă la culoare. Punctele aurii ale Carului Mare şi ale constelaţiei Orion străluciră pentru o clipă şi apoi totul dispăru subit.

Faţa lui Bigman se lumină iar mâinile lui coborâră pentru a-şi lovi cizmele, gest ce devenise un tic. David îi prinse cu putere mâinile.

— Hei! Exclamă Bigman.

— Nu te agita, te rog. Eşti de partea mea?

— Nici nu se pune problema. O să mă întorc la noapte cu lucrurile pe care mi le-ai cerut şi o să-ţi spun şi unde ne putem întâlni. E un loc afară, lângă Secţiunea Doi…

Continuă şoptind instrucţiuni.

— Bine. Uite plicul, spuse David încuviinţând din cap. Bigman îl luă şi îl puse între cizmă şi coapsă, apoi zise:

— Cizmele de bună calitate au un buzunar în partea de sus, mister Starr. Ştiai asta?

— Da. Nici tu nu te uita de sus la acest fermier! Iar numele meu este în continuare Williams. Mai rămâne un singur lucru de spus. Bibliotecarul Consiliului este singurul care poate să desfacă în siguranţă plicul. Oricine altcineva care încearcă acest lucru va fi rănit.

Bigman deveni băţos.

— Nimeni altcineva nu-l va deschide. Există oameni mai puternici decât mine. Poate crezi că eu nu ştiu asta, dar nu e aşa. Cu toate astea, mai puternic sau nu, nimeni, dar absolut nimeni nu va lua plicul de la mine înainte să mă omoare. Şi în plus, nici nu mi-a trecut prin cap să-l deschid, dacă la asta te-ai gândit.

— M-am gândit, recunoscu David. M-am gândit la toate posibilităţile, dar la asta cel mai puţin.

Bigman zâmbi, lovi în glumă cu pumnul bărbia lui David, apoi plecă.

Benson se întoarse înainte de ora cinei. Avea o înfăţişare nefericită iar obrajii lui cărnoşi păreau că îşi pierd culoarea.

— Ce mai faci, Williams? Întrebă el cu indiferenţă.

David îşi spăla mâinile înmuindu-le în soluţia specială de detergent care era universal folosită pe Marte în scopul ăsta. Îşi retrase mâinile sub un jet de aer cald pentru a le usca, în timp ce apa în care se spălase se scurgea într-un rezervor unde era purificată şi transportată din nou în rezerva centrală. Apa era foarte scumpă pe Marte şi era folosită şi refolosită de câte ori era posibil.

— Pari obosit, domnule Benson, spuse David.

Benson închise cu grijă uşa în spatele lui. Apoi începu să vorbească.

— Şase oameni au murit ieri otrăviţi. Asta e rata cea mai mare pentru o singură zi. Devine din ce în ce mai rău pe zi ce trece şi se pare că nu putem face nimic.

Se uită apoi la rândul de cuşti spunând:

— Toate animalele sunt în viaţă, presupun?

— Toate sunt în viaţă.

— Atunci, eu ce pot să fac? În fiecare zi Makian mă întreabă; dacă am descoperit ceva. Crede c-o să găsesc vreo soluţie dimineaţa sub pernă? Astăzi am fost la silozurile de grăunţe, Williams. Era un ocean de grâu, mii şi mii de tone gata pentru a fi trimise pe Pământ. M-am scufundat în el de sute şi sute de ori. Cincizeci de grăunţe de aici, cincizeci de grăunţe de acolo. Am încercat fiecare colţ de la fiecare hambar. I-am pus să se scufunde la o jumătate de metru pentru a lua probe. Dar la ce bun? În situaţia de faţă ar fi o estimare „generoasă” să presupun că un grăunte dintr-un miliard este infestat.

Atinse cu cotul geanta pe care o adusese.

— Crezi că în cele cincizeci de mii de grăunţe pe care le am cu mine se găseşte acea una la un miliard? Şansa ar fi de unu la douăzeci de mii!

— Domnule Benson, mi-ai spus că n-a murit nimeni aici la fermă, cu toate că se mănâncă aproape numai alimente de pe Marte, zise David.

— Cel puţin din câte ştiu eu, aşa e.

— Dar în restul planetei a mai murit cineva? Benson se încruntă.

— Nu ştiu. Presupun că nu, altfel aş fi auzit. Dar, desigur, viaţa nu e aşa de bine organizată aici pe Marte cum e pe Pământ. Un fermier moare şi este pur şi simplu incinerat fără nici un fel de formalităţi. Aici oamenii nu-şi fac atâtea probleme. Dar de ce vrei să ştii asta? Îl întrebă el cu un ton aspru.

— Mă gândeam că dacă este un germen de pe Marte, oamenii de pe această planetă ar trebui să fie mai obişnuiţi cu el decât cei de pe Pământ. S-ar putea chiar să fie imuni.

— Bine! Nu e o ideea rea pentru unul care nu este om de ştiinţă. Până la urmă chiar e o idee bună. O să mă gândesc la ea.

Se întinse ca să-l bată uşor pe umăr apoi adăugă:

— Du-te şi mănâncă. Mâine o să începem să hrănim animalele cu noile probe.

În timp ce David pleca, Benson, cu faţa la geanta lui, ridica cu grijă pacheţelele marcate, unul dintre ele putând conţine grăuntele otrăvit. Până mâine aceste probe vor fi pisate, fiecare grămadă de pulbere va fi amestecată, apoi separată cu migală în douăzeci de alte probe, unele pentru hrănirea animalelor, altele pentru teste.

Până mâine! David zâmbi. Se întreba unde va fi mâine. Se întreba dacă mâine va mai fi în viaţă.

* * *

Cupola fermei adormise ca un monstru preistoric, încolăcit pe suprafaţa planetei Marte. Luminile fluorescente de veghe erau străluciri pale pe acoperişul cupolei. În acea

tăcere, vibraţiile aparatelor pentru aer, care comprimau atmosfera de pe Marte la nivelul normal al celei de pe Pământ şi care adăugau umezeala şi oxigenul rezultat de la plantele din interiorul serelor, cu toate că erau de obicei de neperceput, seara li se auzea zbârnâitul slab.

David se mişca repede de la o umbră la alta cu o prudenţă care nu era până la urmă aşa de necesară. Nu era nimeni treaz. Cupola era la mică distanţă deasupra lui, David trebuind să se aplece mult atunci când ajunse la Hangarul 17. Părul lui chiar atinse cupola.

Uşa era deschisă şi David păşi înăuntru. Raza lanternei stilou mătură zidurile din interior. Găsi panoul de comandă. Butoanele nu erau marcate, dar instrucţiunile lui Bigman fuseseră destul de clare. Apăsă butonul galben. Se auzi un sunet uşor, urmă o pauză, apoi un zgomot de aer sub presiune. Era mult mai puternic decât fusese în ziua verificării şi, din moment ce camera de presiune era una mică, făcută pentru trei sau patru oameni şi nu pentru nouă maşini de nisip, presiunea aerului scăzu mult mai repede.

Îşi puse aparatul de respirat, aşteptă ca şuieratul să dispară, liniştea indicându-i echilibrarea presiunii. Abia atunci apăsă butonul roşu. Peretele din afară culisă, iar el ieşi.

De data aceasta nu încerca să controleze o maşină. Coborî pe nisipul rece şi tare şi aşteptă ca senzaţiile de rău din stomac să treacă, în timp ce se obişnuia cu schimbarea de gravitaţie. Trecură cam două minute până să se întâmple asta. Alte câteva schimbări de gravitaţie, se gândi David, şi va avea ceea ce fermierii numeau „picioare antigravitaţionale”.

Se ridică, se întoarse pentru a se orienta, şi apoi rămase aproape involuntar mut de fascinaţie!

Era pentru prima dată când vedea cerul de pe Marte noaptea. Stelele erau cele cunoscute de pe Pământ, aranjate în aceleaşi constelaţii familiare. Distanţa de la Pământ la Marte, cât era ea de mare, era insuficientă

pentru a modifica percepţia poziţiei relative a unor stele depărtate. Dar, cu toate că stelele erau neschimbate ca poziţie, cât de diferită era strălucirea lor!

Aerul rarefiat de pe Marte nu le micşora, ci le lăsa puternice şi cu o strălucire de nestemate. Nu era nici o Lună, desigur! Niciuna aşa cum o ştim noi pe Pământ. Cei doi sateliţi ai planetei Marte, Phobos şi Deimos, erau două obiecte care zburau la zece-cincisprezece kilometri deasupra planetei, doi bolovani zburând liberi în spaţiu. Chiar dacă erau mult mai aproape de Marte decât este Luna de Pământ, ei nu arătau ca nişte discuri ci doar ca alte două simple stele.

Le căută, cu toate că îşi dădu seama că puteau fi foarte bine în cealaltă parte a planetei. Undeva la mică înălţime, pe linia vestică a orizontului, observă altceva. Încet îşi întoarse privirea într-acolo. Era de departe cel mai strălucitor obiect de pe cer, cu o nuanţă de un verde albăstrui pal, care nu era egalată în frumuseţe de nimic din ce putea vedea. Separat de el, şi aproape de mărimea soarelui văzut de pe Marte, era un alt obiect, mai galben, şi el destul de strălucitor, dar care pălea în faţa strălucirii vecinului său.

David nu avea nevoie de hartă pentru a identifica cele două obiecte. Erau Luna şi Pământul, „steaua dublă” a nopţilor de pe Marte.

Îşi depărta privirea de le ele, apoi se întoarse cu faţa la stânca ce se vedea în lumina lanternei-stilou şi începu să meargă într-acolo. Bigman îi spusese să se ghideze după acele stânci. Noaptea era răcoroasă pe Marte, iar David era conştient de puterea soarelui, aflat la două sute zece milioane de kilometri de Marte.

Maşina de nisip era invizibilă, sau aproape invizibilă în lumina slabă a stelelor, şi auzi motorul torcând cu mult timp înainte să o poată vedea.

— Bigman! Strigă David, şi micuţul ieşi imediat din maşină.

— Pe Jupiter! Începusem să cred că te-ai rătăcit, spuse Bigman.

— De ce merge motorul?

— E la mintea cocoşului! Altfel cum aş putea să nu îngheţ? Cu toate astea, n-o să fim auziţi. Cunosc acest loc.

— Ai filmele?

— Dacă le am? Ascultă, nu ştiu ce-ai scris în mesajul pe care l-ai transmis, dar; imediat au apărut cinci sau şase savanţi care au început să roiască în jurul meu ca sateliţii. „Mister Jones” în sus, „Mister Jones” în jos, la care eu am spus, „Numele meu e Bigman”. Oricum nu s-au potolit, au continuat cu „Mister Bigman, dacă nu vă deranjează”. Oricum, înainte să se însereze aveau deja – şi Bigman începu să numere pe degete – pentru mine patru filme, două proiectoare, o cutie la fel de mare ca mine pe care nu am deschis-o, şi mi-au împrumutat – sau dăruit – maşina asta de nisip în care să le car.

David zâmbi, dar nu răspunse. Intră în maşină unde era cald şi, grăbit de parcă ar fi vrut să întreacă noaptea trecătoare, introduse în aparat benzile video potrivindu-l pentru proiecţie. Vizionarea directă ar fi fost de preferat, fiind mai rapidă, dar chiar în interiorul cald al maşinii aparatul de respirat era necesar, iar ecranul transparent ce îi acoperea ochii făcea vizionarea directă imposibilă.

Încet, maşina se strecură în noapte repetând aproape exact drumul făcut de echipa lui Griswold în ziua verificărilor.

— Nu înţeleg, făcu Bigman.

Mormăise aceste cuvinte fără nici un rezultat timp de cincisprezece minute şi acum fusese nevoit să repete de două ori cu voce tare pentru a primi un răspuns de la David.

— Ce nu înţelegi?

— Nu înţeleg ce faci. Unde te duci. Mă gândesc că e şi treaba mea, pentru că de acum înainte o să stau cu tine. M-am gândit astăzi, mister St… Williams, şi m-am gândit mult.

Domnul Makian a fost cam răutăcios de câteva luni încoace, iar înainte nu era chiar deloc un tip aşa rău. Hennes a venit atunci şi a început să dea ordine peste tot. Şi mai e şi „şcolitul” de Benson, care dintr-o dată îşi bagă nasul peste tot. Înainte să înceapă povestea asta era un nimeni, iar acum a intrat în gaşcă cu toţi şefii. Apoi, colac peste pupăză, ai apărut şi tu, iar Consiliul Ştiinţei este gata să-ţi pună tot la dispoziţie. Se pune ceva mare la cale, ştiu, şi vreau să iau şi eu parte la asta.

— Chiar vrei? Îl întrebă David. Ai văzut hărţile pe are le-am vizionat?

— Normal. Doar hărţi vechi de pe Marte. Le-am văzut de milioane de ori.

— Dar pe cele cu porţiuni haşurate? Ştii ce reprezintă acele zone?

— Orice fermier îţi poate spune asta. Se presupune că sunt caverne dedesubt, cu toate că eu nu cred. Fii atent cum gândesc eu: cum naiba poate cineva să spună că există nişte găuri la trei kilometri în subsol dacă nimeni nu a fost acolo ca să le vadă? Răspunde-mi!

David nu se obosi să-i explice lui Bigman ştiinţa seismografiei, dar în schimb îl întrebă:

— Ai auzit vreodată de marţieni? Bigman se grăbi să-i răspundă:

— Normal. Ce fel de întrebare… Apoi maşina frână cu un scrâşnet şi începu să tremure când micuţul strânse puternic volanul. Vrei să spui marţieni adevăraţii Marţieni, marţienii Nu oameni ca noi de pe Marte? Marţieni care trăiesc aici dinainte să vină oamenii?

Râsul lui subţire răsună puternic în interiorul maşinii, şi atunci când îşi recapătă suflul – e dificil să râzi şi să respiri în acelaşi timp cu un aparat de respirat pe faţa – spuse:

— Ai stat de vorbă cu Benson. David rămase imun la veselia celuilalt.

— De ce spui asta? Întrebă el.

— L-am surprins odată pe Benson citind astfel de cărţi şi am râs de el de ne-am prăpădit. Ne-a făcut ţărani ignoranţi, iar eu am căutat cuvântul în dicţionar şi le-am spus băieţilor ce a vrut să zică cu asta. L-am vorbit de rău şi l-am „aranjat” aşa din greşeală, dacă înţelegi ce vreau să spun. De atunci n-a mai scos o vorbă despre marţieni în faţa noastră: n-a mai avut curajul. Mă gândesc, totuşi, că şi-a închipuit că dacă eşti pământean o să înghiţi asemenea vrăjeli.

— Eşti sigur că sunt vrăjeli?

— Normal. Ce altceva ar putea fi? Oamenii au venit pe Marte de sute şi sute de ani. Niciunul n-a văzut marţieni.

— Şi dacă sunt în cavernele lor la trei kilometri dedesubt?

— Nici cavernele nu le-a văzut nimeni. Şi, în plus, cum au ajuns marţienii acolo? Oamenii au cercetat fiecare colţişor al planetei şi e sigură treaba că nu sunt nicăieri scări care coboară. Şi nici lifturi.

— Eşti sigur? Eu am văzut una ieri.

— Ce? Zise Bigman uitându-se în spate. Glumeşti?

— Nu era o scară, dar era o gaură. Şi avea cel puţin trei kilometri adâncime.

— A, vorbeşti de fisură. Asta nu înseamnă nimic! Marte e plin de fisuri.

— Exact, Bigman. Am aici harta detaliată a tuturor fisurilor de pe Marte. Chiar aici. E un lucru ciudat în legătură cu ele, care nu a fost observat până acum. Spun asta din concluziile pe care le-am putut trage studiind lucrările de geografie pe care mi le-ai adus. Nici o fisură nu trece peste o cavernă.

— Şi asta ce dovedeşte?

— Are o anumită logică. Dacă vrei să construieşti o cavernă în care să se menţină aerul, ai vrea o gaură în acoperiş? Fiecare fisură se află în apropierea unei caverne, dar fără s-o atingă, ca şi cum marţienii se foloseau de fisuri ca de nişte intrări în cavernele pe care le construiau.

Maşina de nisip se opri. În lumina slabă a proiectoarelor, care transmiteau încă imagini ale hărţilor proiectate simultan pe suprafaţa albă şi plană a ecranelor din interiorul maşinii, Bigman, cu faţa încruntată, se uită către David.

— Aşteaptă o clipă. Aşteaptă o clipită. Unde mergem?

— La fisură, Bigman. Cam la trei kilometri depărtare de locul unde a căzut Griswold. Acolo se apropie fisura cel mai mult de caverna aflată sub ferma lui Makian.

— Şi după ce ajungem acolo?

— Odată ajunşi acolo, o să cobor în ea, răspunse David calm.

Interiorul fisurii

— Vorbeşti serios? Întrebă Bigman.

— Foarte serios, răspunse David.

— Vrei să spui că există cu adevărat marţieni? Zise el încercând să zâmbească.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că există?

— Nu.

Apoi adăugă repede:

— Dar oricum nu contează. Am spus că vreau şi eu să iau parte la asta, şi n-o să dau înapoi.

Şi maşina porni mai departe.

Când maşina se apropie de fisură, prima geană de lumină a dimineţii de pe cerul planetei Marte începuse să alunge umbrele terenului sinistru. Merseseră încet timp de o jumătate de oră, puternicele lumini din faţă scrutând întunericul, ca nu cumva, aşa cum spusese Bigman să găsească fisura „prea repede”.

David coborî din maşină şi se apropie de spărtura enormă. La acea oră, nici o lumină nu pătrundea înăuntrul ei. Era o gaură neagră şi înfricoşătoare care se întindea în toate direcţiile cât vedeai cu ochii, cealaltă margine fiind doar o proeminenţă cenuşie fără formă. David îşi îndreptă în jos lanterna şi raza ei nu se lovi de nimic.

— Eşti sigur că ăsta e locul? Întrebă Bigman venind în spatele lui.

David se uită la el şi îi răspunse:

— Conform hărţilor, ăsta e locul cel mai apropiat de o cavernă. La ce distanţă suntem de cea mai apropiată clădire a fermei?

— Cel puţin trei kilometri.

Pământeanul dădu din cap. Fermierilor nu le prea plăcea să vină aici decât atunci când erau nevoiţi, ca în cazul verificărilor.

— N-are nici un rost să mai pierdem timpul, spuse David.

— Până la urmă, cum ai de gând să cobori? Întrebă Bigman. David scosese deja din maşină cutia pe care Bigman o adusese de la Wingrad City. O desfăcu şi goli conţinutul.

— Ai văzut vreodată aşa ceva? Întrebă David.

Bigman scutură din cap. Răsuci între degetul mare şi arătător o bucată din ea. Era o pereche de corzi lungi având legate între ele, la intervale de treizeci de centimetri, nişte bucăţi de frânghie mătăsoasă.

— Presupun că e o scară de frânghie, răspunse Bigman.

— Da, dar nu e din frânghie, îi explică David. Este silicon împletit, mai uşor decât magneziul, mai rezistent decât oţelul şi nu e afectat de temperaturile de pe Marte. Cel mai frecvent se foloseşte pe Lună, unde gravitaţia e mică iar munţii sunt înalţi. Pe Marte nu prea se foloseşte fiindcă terenul e plat. De fapt, am avut mare noroc că cei de la Consiliu au putut găsi una în oraş.

— La ce-ţi foloseşte asta? Întrebă Bigman trecând prin mâini toată lungimea corzii până când aceasta se termină cu un bulb gros de metal.

— Fii atent cu asta! Îl avertiză David. Dacă siguranţa nu e pusă, te-ai putea răni destul de rău.

Apoi, luându-l uşor din mâna lui Bigman, cuprinse bulbul cu mâinile lui puternice şi roti fiecare mână în direcţii

opuse. Se auzi un sunet ascuţit, dar atunci când lăsă bulbul din mână acesta părea neschimbat.

— Acum fii atent.

Solul nisipos se subţie şi dispăru pe măsură ce se apropiară de fisură, marginea acesteia fiind din rocă pură. David se aplecă şi, cu o uşoară apăsare, atinse bulbul de la capătul scării de piatra care era de un roşu pal în lumina dimineţii. Apoi îşi luă mâna de pe el, bulbul rămânând acolo aşezat într-o poziţie ciudată.

— Ridică-l, spuse David.

Bigman se uită la el, se aplecă şi trase. O clipă păru năucit. Bulbul nu se mişcase de la locul lui. Apoi trase cu toată puterea şi tot nu se întâmplă nimic.

Se ridică nervos şi zise:

— Ce i-ai făcut? David zâmbi.

— Când nu e pusă siguranţa, orice presiune în vârful bulbului generează un câmp de forţă de aproape douăzeci şi cinci de centimetri care taie în stâncă. Capătul câmpului se extinde apoi în toate direcţiile pe o rază de aproape zece centimetri pentru a forma un alt câmp de forţă în formă de „T”. Marginile câmpului nu sunt ascuţite, ci rotunjite, astfel încât să nu poţi desprinde scara trăgând de ea dintr-o parte în alta. Singurul mod de a desprinde un bulb este să spargi roca din jurul lui.

— Şi tu cum o să-l desfaci?

David trecu prin mâini cei treizeci de metri de scară până când ajunse la un bulb identic aflat la celălalt capăt. Îl roti şi apoi îl prinse de rocă. Rămase acolo şi, după câteva secunde, primul bulb se desprinse şi căzu.

— Dacă activezi un bulb, spuse el, celălalt se dezactivează imediat. Sau, bineînţeles, dacă pui siguranţa la un bulb activat, explică el aplecându-se pentru a-i arăta lui Bigman, acesta este „dezactivat”. Iar celălalt este neafectat, încheie el ridicându-l.

Bigman se aplecă. În locul unde se aflaseră cei doi bulbi erau acum două găuri mici de zece centimetri adânci în

stâncă. Erau mult prea mici pentru a-i încăpea degetul în ele.

David Starr îi spuse lui Bigman:

— Am apă şi mâncare pentru o săptămână. Mă tem că oxigenul nu va dura mai mult de două zile, dar tu aşteaptă oricum o săptămână. Dacă nu mă întorc până atunci, iată o scrisoare pe care trebuie s-o duci la sediul Consiliului.

— O clipă! Tu crezi cu adevărat în basmele astea cu marţieni…

— Nu e vorba doar de asta. S-ar putea să alunec. Scara de frânghie ar putea fi defectă. S-ar putea s-o prind de o rocă fisurată. Se poate întâmpla orice! Deci, mă pot baza pe tine?

Bigman părea dezamăgit.

— Dar asta pare cu adevărat o aventură. Şi eu trebuie să stau aici sus când tu îţi asumi toate riscurile?

— Aşa lucrează adevăratele echipe, Bigman! Ştii asta.

Se opri pe marginea fisurii. Soarele trecea de linia orizontului în faţa lor, iar cerul se făcea din negru purpuriu. În schimb fisura rămânea un abis întunecat şi de nepătruns. Atmosfera rarefiată de pe Marte nu împrăştia prea bine lumina şi numai atunci când soarele era exact deasupra ei noaptea neagră a fisurii dispărea.

David aruncă cu greu scara în interiorul fisurii. Nu făcu nici un zgomot atunci când se lovi de piatră, şi rămase întinsă, menţinută de bulbul înfipt pe buza fisurii. Apoi auziră, treizeci de metri în jos, celălalt bulb lovind de câteva ori piatra.

David trase de frânghie pentru a-i testa rezistenţa, apoi, apucând prima treaptă cu amândouă mâinile, dispăru şi el în abis. Coborârea îi dădu, în primul moment, senzaţia că e un fulg care coboară cu o viteză de cel puţin două ori mai mică decât cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, dar senzaţia încetă după câteva clipe. Greutatea lui nu era mult diferită de cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, datorită celor două

tuburi de oxigen, ambele cu cea mai mare capacitate disponibilă de la fermă.

David îşi săltă capul deasupra buzei fisurii. Bigman se uita cu nişte ochi mari la el.

— Acum pleacă şi ia maşina cu tine. Du înapoi la Consiliu filmele şi proiectoarele şi lasă-mi scuterul.

— Bine, răspunse Bigman.

Toate maşinile aveau la ele un scuter în formă de platformă pe patru roţi care se putea deplasa cu jumătate din viteza maşinii. Nu erau prea confortabile, nu aveau nici o protecţie împotriva frigului şi, mai rău, nici împotriva prafului sau a furtunilor de nisip. Totuşi când o maşină se strica la kilometri distanţă de fermă, era mai bine să mergi într-un scuter decât să aştepţi să fii găsit.

David Starr privi în jos. Era prea întuneric ca să vadă capătul scării, a cărui strălucire licărea în întuneric. Lăsă picioarele libere, coborî de pe marginea fisurii şi apoi în jos pe scară numărând treptele. Când ajunse la a optzecea, atinse capătul liber al scării şi îl apucă după ce îşi prinsese un braţ între două trepte pentru a-şi lăsa amândouă mâinile libere.

Când prinse în mână bulbul de jos, se întinse în partea dreaptă şi îl apăsă de stâncă. Bulbul rămase fără probleme acolo. Trase tare de el, dar acesta rămase fixat. David trecu, cât putu de repede, de la poziţia de dinainte pe cealaltă parte a scării, care era acum ancorată. O mână îi rămase prinsă de porţiunea de scară pe care tocmai o părăsise, aşteptând ca aceasta să cadă. Imediat ce scara căzu, trase puternic de mână pentru ca bulbul de deasupra să se depărteze de el în cădere.

Simţi o uşoară mişcare de balans atunci când bulbul care fusese agăţat de buza fisurii cu treizeci de secunde înainte, lovi peretele fisurii undeva la şaizeci de metri adâncime de suprafaţă planetei Marte. Apoi privi în sus. Deasupra era o fâşie mare de cer purpuriu, dar ştia că se va micşora o dată cu fiecare treaptă coborâtă.

Cobora, şi la fiecare optzeci de trepte ancora din nou scara, mai întâi la dreapta celei vechi şi apoi la stânga, menţinând în general un drum drept la coborâre.

Trecură şase ore şi David se opri încă o dată pentru a mai mânca puţin din raţia concentrată şi pentru a mai lua o gură de apă din bidonaş. Tot ce putea face pentru a se odihni era să-şi prindă picioarele în trepte, slăbind astfel presiunea din mâini. Nicăieri de-a lungul coborârii nu găsise vreo porţiune orizontală de stâncă unde să-şi tragă răsuflarea. Cel puţin nu în raza lanternei lui.

Asta era rău şi din alte puncte de vedere. Unul dintre ele era urcatul înapoi – presupunând că va mai urca vreodată înapoi – care ar fi trebuit făcut tot prin metoda greoaie de a înfige fiecare bulb cât mai sus posibil. Asta se putea face – şi fusese făcut – pe Lună. Pe Marte, în schimb, gravitaţia era cel puţin de două ori mai mare decât pe satelitul natural terestru şi tot acest proces ar fi fost îngrozitor de lent, mult mai lent decât era cel de coborâre. Şi coborârea – îşi dădu seama cu părere de rău David – era destul de lentă. Nu coborâse mai mult de un kilometru şi jumătate.

În jos totul era întunecat. Deasupra, fâşia de cer îngustată acum şi mai mult se mai luminase. David se hotărî să aştepte. Ceasul lui, potrivit după fusul orar de pe Pământ, îi arăta că era trecut de unsprezece, dar se putea folosi de el şi pe Marte, unde perioada de rotaţie era doar cu o jumătate de oră mai mare decât cea a Pământului. Peste puţin timp soarele va fi exact deasupra lui.

Îşi dădea seama că hărţile cavernelor de pe Marte erau cel mult nişte simple aproximări făcute în funcţie de acţiunea undelor în scoarţa planetei. Luând în considerare erorile foarte mici existente, s-ar fi putut afla la câţiva kilometri distanţă de intrarea într-o cavernă.

Şi, în plus, s-ar fi putut să nu existe nici un fel de intrare. Cavernele ar putea fi doar fenomene naturale, cum sunt Peşterile Carlsbad de pe Pământ. Cu excepţia că toate cavernele de pe Marte se întindeau pe sute de kilometri.

Aştepta, aproape gata să-l ia somnul, atârnat de scară deasupra hăului, în întuneric şi tăcere. Îşi mişcă degetele amorţite. Chiar şi în mănuşi, frigul de pe Marte se făcea simţit. Cât timp coborâse, mişcarea îi menţinuse temperatura ridicată, dar acum când stătea pe loc, frigul începea să-l înţepe.

Aproape că (se hotărâse să-şi reînceapă coborârea pentru a nu îngheţa, când văzu apărând prima rază de lumină. Privi în sus şi văzu lumina slabă a soarelui coborând. Deasupra buzei fisurii, în pata mică de cer pe care o putea vedea, apărea soarele. Trecură zece minute până când lumina atinse intensitatea maximă, atunci când întreg globul strălucitor deveni în totalitate vizibil. Cu toate că era mic pentru un pământean, soarele era aproape cât un sfert din lăţimea fisurii. David ştia că lumina nu va dura decât o jumătate de oră, sau chiar mai puţin, iar după aceea întunericul se va aşterne din nou pentru încă douăzeci şi patru de ore.

Se uită repede înjur, balansându-se pentru a avea o vedere mai amplă. Peretele fisurii nu era deloc drept, ci neregulat, dar peste tot vertical. Ca şi cum în scoarţa planetei ar fi fost făcută o tăietură cu un cuţit cu zimţi, dar unul care tăiase drept în jos. Peretele opus era cu mult mai aproape decât fusese la suprafaţă, dar David se gândi că ar trebui să coboare mai mult de doi-trei kilometri pentru a-l putea atinge.

Şi totuşi nu apărea nimic. Nimic!

Dar imediat văzu o fâşie întunecată. Răsuflă uşurat. Într-un loc apărea ceva întunecat. De fiecare dată când o stâncă ieşită în afară arunca o umbră, aceasta forma o pată neagră. Atât doar că fâşia pe care o vedea David era dreptunghiulară. Avea, sau cel puţin aşa părea, unghiuri drepte. Trebuia să fie ceva artificial. Arăta ca un fel de uşă construită în stâncă.

Apucă repede bulbul de jos, îl îndreptă cât de mult putu în direcţia petei, prinse celălalt bulb în timp ce cădea şi îl fixă

cât mai departe în aceeaşi direcţie. Făcu aceleaşi mişcări cât de repede putu, sperând cu disperare ca lumina soarelui să se menţină şi ca acea pată să nu fie cumva o iluzie.

Soarele traversase fisura şi ajunsese acum pe buza de pe care coborâse David. Stânca pe care o vedea fusese roşu-galbenă iar acum devenise din nou gri. Dar era încă lumină pe celălalt perete al fisurii şi încă mai putea vedea destul de bine. Ajunsese la mai puţin de treizeci de metri distanţă şi fiecare schimbare de bulb îl aducea cu un metru mai aproape.

Strălucind, lumina trecuse pe celălalt perete, iar amurgul se apropia atunci când David ajunse la marginea petei. Mâinile lui înmănuşate apucară marginea unei spărturi ce fusese făcută în stâncă.

Era fină. Nu avea nici un fel de asperitate sau defect. Probabil că fusese făcută de o fiinţă inteligentă.

Nu mai avea nevoie de lumina solară. Raza lanternei era suficientă. Trase scara în scobitura din stâncă şi atunci când dădu drumul unui bulb îl simţi lovindu-se puternic de roca de dedesubt. Era o margine orizontală!

Coborî repede şi, în câteva minute, stătea pe rocă. Pentru prima dată în mai mult de şase ore stătea pe ceva solid. Găsi bulbul dezactivat al scării şi îl înfipse în rocă undeva la nivelul taliei, dădu jos scara, apoi trase siguranţa şi scoase bulbul. Pentru prima dată în mai mult de şase ore ambele capete ale scării erau libere.

David îşi înfăşură scara în jurul braţului şi al taliei şi se uită în jur. Scobitura din faţa stâncii era înaltă de trei metri şi avea o lăţime de doi metri. Îndreptă lumina lanternei în faţă şi înainta până când ajunse la o stâncă care bloca drumul.

Stânca era şi ea lucrată de fiinţe inteligente. Nu putea fi altfel. Dar rămânea ca un fel de barieră în calea cercetărilor lui.

Simţi apoi o durere instantanee în urechi şi se întoarse rapid. Nu putea fi decât o singură explicaţie. Într-un fel, presiunea aerului din jurul lui creştea. Se îndreptă spre marginea terasei şi nu fu surprins să descopere că deschizătura pe care intrase era acum barată de o stâncă ce nu fusese mai înainte acolo. Apăruse în acel loc fără nici un fel de zgomot.

Inima începu să-i bată cu putere. Se afla, desigur, într-un fel de cameră de depresurizare. Îşi scoase cu grijă aparatul de respirat şi trase o gură de aer. Îl simţea plăcut şi cald în plămâni.

Înainta spre stânca care îi bloca drumul aşteptând cu încredere să se ridice.

Exact aşa se întâmplă, dar cu o clipă înainte de asta, David îşi simţi braţele strânse dintr-o dată pe lângă corp ca şi cum ar fi fost prins de un lasou de oţel şi apoi strâns cu putere. Avu timp să scoată doar un strigăt de surpriză, apoi îşi simţi picioarele legate în acelaşi fel.

De-abia atunci uşa din interior se deschise şi intrarea în cavernă deveni liberă, dar David Starr nu putea să mişte nici mâinile, nici picioarele.

Naşterea Rătăcitorului în Spaţiu.

David aştepta. Nu avea nici un rost să vorbească la pereţi. Se presupunea că entităţile care construiseră aceste caverne şi care' putuseră să-l imobilizeze în acest fel aveau în mână toate atuurile.

Se simţi ridicat în aer, apoi aplecat pe spate până când linia corpului său deveni paralelă cu solul. Încercă să-şi ridice capul pentru a vedea, dar acesta rămase nemişcat. Legăturile nu erau atât de puternice ca cele care îi strânseseră braţele. Era mai degrabă senzaţia unui ham catifelat, asta cel puţin până acum.

O forţă îl împinse înainte foarte încet. Era ca şi cum ar fi intrat într-o apă caldă, parfumată, dar în care se putea respira. În momentul în care părăsi camera de depresurizare, îl cuprinse un somn fără vise.

David Starr deschise ochii neavând nici o senzaţie de trecere a timpului, dar cu senzaţia unei forme de viaţă lângă el. Nu putea descrie exact forma pe care o lua acea senzaţie. Era în primul rând conştient de căldură. O căldură dintr-o zi toridă de vară de pe Pământ. În al doilea rând, era înconjurat de o lumină roşie, atât cât să-i ajungă pentru a vedea în jur. Cu ajutorul ei, David abia distinse zidurile micii încăperi atunci când îşi întoarse capul în toate direcţiile. Nu văzu nicăieri nici o mişcare: nu era nicăieri nici o urmă de viaţă.

Şi totuşi undeva în apropierea lui se petrecea ceva ce avea drept cauză activitatea unei fiinţe inteligente. David îşi dădu seama de asta într-un fel pe care nu-l putea explica.

Încercă cu grijă să-şi mişte o mână, reuşind asta fără nici o greutate. Nedumerit, se ridică în picioare şi îşi dădu seama că se află pe o suprafaţă moale, dar a cărei natură nu o putea preciza în semiîntunericul din cameră.

Deodată se auzi o voce:

— Creatura este conştientă de ceea ce o înconjoară… Ultima parte a propoziţiei era o adunătură de sunete fără sens.

David nu putu identifica direcţia din care venea vocea. Părea că vine din toate părţile şi de nicăieri.

Apoi se făcu auzită o a doua voce. Era altfel, diferenţa fiind de abia sesizabilă. Vocea era mai uşoară, într-un fel mult mai feminină:

— Te simţi bine, creatură?

— Nu vă pot vedea, răspunse David.

Prima voce – David se gândi la ea ca la o voce de bărbat – vorbi din nou.

— Este cum am spus eu… Din nou acele sunete de neînţeles. Nu eşti dotat pentru a vedea mintea, a continuat vocea.

Ultimele cuvinte erau greu de înţeles, dar lui David i s-au părut că spun „a vedea mintea”.

— Pot să văd materia, spuse el, dar aici este puţină lumină, încât abia văd.

Urmă o clipă de tăcere, ca şi cum cei doi ar discuta separat, apoi în mâna lui David apăru un obiect. Era lanterna lui.

— Are asta, se auzi din nou vocea masculină, vreo semnificaţie pentru tine privitor la lumină?

— Desigur. Nu vezi?

O aprinse şi apoi împrăştie o rază de lumină în jurul lui. În cameră nu era nici un fel de formă de viaţă. Suprafaţa pe care stătea era transparentă şi situată undeva la un metru deasupra podelei.

— Este cum am spus, rosti vocea feminină bucuroasă. Vederea creaturii este activată de radiaţii de unde scurte.

— Dar cel mai mult din radiaţia instrumentului este în infraroşu. E cum m-am gândit eu, protestă celălalt.

Lumina îşi schimba intensitatea în timp ce se auzea acea voce, devenind întâi portocalie, apoi roşie, şi la sfârşit albă. David interveni:

— Puteţi să răciţi camera?

— Dar a fost potrivită la temperatura corpului tău.

— Oricum, aş dori să fie mai răcoare.

Cel puţin erau cooperanţi. Un vânt rece trecu peste David, fiind binevenit şi într-un fel plăcut. Lăsă temperatura să scadă la 20 de grade înainte să-i oprească.

— Cred că voi comunicaţi direct cu mintea mea. Presupun că din cauza asta vă aud vorbind engleza internaţională, rosti David.

Vocea masculină spuse:

— Ultima frază nu o înţeleg, dar cu siguranţă comunicăm. Cum crezi că s-ar întâmpla toate astea altfel?

David dădu din cap. Asta se întâmpla simultan cu acel zgomot ocazional. Când se folosea o noţiune pe care David nu putea să o asocieze cu vreo imagine din mintea lui, nu putea percepe decât un zgomot. Ca un „zgomot de fond” mental.

Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— În istoria timpurie a rasei noastre există legende care spun că minţile noastre erau aproape una de cealaltă, şi că noi comunicam cu ajutorul simbolurilor pentru ochi şi urechi. Pornind de la întrebarea ta, nu pot decât să mă întreb dacă acesta este şi cazul rasei tale, creatură?

— Da, aşa este, răspunse David. Cât timp a trecut de când m-aţi adus în cavernă?

Vocea masculină zise:

— Nu mai mult de o rotaţie planetară. Ne cerem scuze pentru neplăcerile pe care ţi le-am cauzat, dar era prima noastră şansă de a studia una din creaturile de la suprafaţă aflate în viaţă. Am mai recuperat câteva înainte, una chiar cu puţin timp înainte, dar niciuna nu a fost funcţională, şi cantitatea de informaţii obţinută a fost totuşi limitată.

David se întrebă dacă nu era chiar cadavrul lui Griswold cel pe care îl recuperaseră de curând. Apoi întrebă precaut:

— Examinarea mea s-a terminat? Vocea feminină răspunse imediat:

— Ţi-e teamă să nu-ţi facem vreun rău. În mintea ta există impresia limpede că noi am fi atât de sălbatici încât să intervenim asupra funcţiilor tale vitale pentru a obţine cunoştinţe. Cât de groaznic!

— Îmi pare rău că v-am ofensat. Asta se întâmplă doar pentru că metodele voastre îmi sunt necunoscute.

Vocea masculină spuse:

— Noi cunoaştem tot ce avem nevoie. Suntem capabili să facem o analiză a corpului tău moleculă cu moleculă, fără contact fizic. Dovezile psihomecanismelor noastre sunt suficiente.

— Ce sunt aceste psihomecanisme?

— Cunoşti transformările psihomateriale?

— Mă tem că nu.

Urmă o pauză, apoi vocea masculină vorbi concis:

— Tocmai ţi-am investigat creierul. Mă tem că, judecând după textură, cantitatea de principii ştiinţifice îţi este

insuficientă pentru a înţelege explicaţiile mele.
David se simţi neputincios.
— Scuzele mele, spuse el.
— O să-ţi pun câteva întrebări, continuă vocea masculină.
— Începeţi, sir.
— Ce înseamnă ultima parte a propoziţiei tale?
— Este un mod respectuos de adresare. Urmă o pauză, după care vocea se auzi din nou:
— Aha, înţeleg. Complicaţi simbolurile de comunicare în conformitate cu persoana căreia vă adresaţi. Un vechi obicei. Dar să trecem la subiect. Spune-mi, creatură, radiezi enorm de multă căldură. Eşti bolnav sau aşa este normal?
— Da, este normal. Corpurile moarte pe care le-aţi examinat erau fără îndoială la temperatura mediului înconjurător, oricare ar fi fost aceea. Dar atâta timp cât sunt funcţionale, corpurile noastre menţin o temperatură potrivită nouă.
— Atunci, nu sunteţi de pe această planetă?
— Mai înainte să vă răspund, pot să întreb care ar fi atitudinea voastră faţă de creaturile asemănătoare mie, dacă nu am fi originari de pe această planetă?
— Te asigur că tu şi semenii tăi ne sunteţi indiferenţi, cu excepţia faptului că, până acum, ne-aţi făcut curioşi. Văd în mintea ta că nu eşti sigur de motivele noastre. Văd că ţi-e teamă de ostilitatea noastră. Lasă la o parte aceste gânduri.
— Nu poţi citi în mintea mea răspunsurile la întrebări? De ce mă întrebi direct pe mine?
— Nu pot citi decât emoţii şi atitudini generale în absenţa comunicaţiei. Totuşi, eşti o creatură, şi nu poţi înţelege. Pentru informaţii precise, comunicarea implică un efort de voinţă. Dacă asta te ajută să te linişteşti, te informez că avem toate motivele să credem că eşti membru al unei rase care nu aparţine acestei planete, în primul rând, compoziţia ţesuturilor tale este diferită de aceea a oricăror fiinţe care au existat vreodată pe faţa acestei planete. Căldura corpului tău indică faptul că vii din altă lume, una mai caldă.

— Ai dreptate. Vin de pe Pământ.

— Nu înţeleg ultimul cuvânt.

— De pe planeta de lângă voi în direcţia soarelui.

— Aşa! Asta e foarte interesant. În vremea când rasa noastră s-a retras în caverne, în urmă cu circa o jumătate de milion de mişcări de revoluţie, ştiam că planeta voastră adăposteşte viaţă, probabil nu inteligentă. Era atunci rasa voastră inteligentă?

— Cât de cât, răspunse David.

Trecuseră un milion de ani pământeni de când marţienii părăsiseră suprafaţa planetei lor.

— Asta este cu adevărat interesant. Trebuie să duc această informaţie direct la Memoria Centrală. Vino,…

— Lasă-mă să mai rămân,… Aş vrea să comunic în continuare cu această creatură.

— Cum doreşti.

Vocea feminină spuse:

— Povesteşte-mi despre lumea ta.

David începu să vorbească liber. Simţea o osteneală plăcută. Nu mai avea nici o suspiciune şi nu-l mai împiedica nimic să răspundă sincer şi complet. Aceste fiinţe erau prietenoase. Şi începu să ofere informaţii.

La un moment dat, ea întrerupse legătura cu mintea lui, iar David se opri brusc.

Întrebă supărat:

— Ce-am spus?

— Nimic rău, îl linişti vocea feminină. Am descătuşat toate inhibiţiile din mintea ta. Nu este legal să fac asta, şi nu aş fi îndrăznit dacă… ar fi fost aici. Dar tu eşti doar o creatură şi eu sunt atât de curioasă! Ştiam că suspiciunile tale sunt mult prea profunde pentru a te lăsa să vorbeşti fără să te ajut puţin, iar suspiciunile tale sunt atât de nefondate! Noi nu v-am putea face nici un rău nici unei creaturi de-a voastră atâta timp cât nu interveniţi asupra noastră.

— Deja am făcut asta, nu-i aşa? Întrebă David. Ocupăm planeta voastră de la un capăt la altul.

— Acum mă testezi iar. Nu ai încredere în mine. Suprafaţa planetei nu ne interesează. Aceasta este casa noastră. Şi totuşi – vocea feminină sună ca un şuierat – trebuie să fie o adevărată plăcere să călătoreşti de pe o lume pe alta. Ştim şi noi că există multe planete şi mulţi sori în spaţiu. Când te gândeşti că nişte creaturi ca voi locuiesc peste tot. Este atât de interesant încât sunt tare mulţumită că am simţit la timp cum coborai neîndemânatic spre noi. Şi astfel am putut face acea intrare.

— Ce?! Strigă David fără să se poată abţine, deşi ştia că undele acustice ale corzilor lui vocale rămâneau neauzite şi că numai gândurile minţii erau percepute. Vrei să spui că tu ai făcut acea intrare?

— Nu singură. M-a ajutat… De asta ni s-a dat şansa să te investigăm.

— Dar cum ai făcut asta?

— Cum adică, cum? Prin voinţă.

— Nu înţeleg.

— Dar e simplu. Nu poţi să vezi în mintea mea? A, am uitat. Tu eşti o creatură. Vezi, când ne-am retras în caverne, am fost nevoiţi să distrugem milioane de metri cubi de materie pentru a ne face loc aici. Nu aveam unde să depozităm materia, aşa că am transformat-o în energie şi…

— Nu, nu, nu te înţeleg.

— Nu înţelegi? În cazul ăsta, tot ce-ţi pot spune este că această energie a fost stocată în aşa fel încât să poată fi captată oricând printr-un simplu efort al minţii.

— Dar dacă toată materia care a existat odată în aceste caverne a fost convertită în energie…

— Asta a fost ceva! Cu siguranţă. Trăim din acea energie de jumătate de milion de mişcări de revoluţie, şi s-a calculat că e suficientă pentru alte douăzeci de milioane de mişcări de revoluţie. Chiar mai înainte de a părăsi suprafaţa planetei, studiasem raportul dintre minte şi materie, şi de când am venit în caverne ne-am perfecţionat ştiinţa la un aşa grad încât am renunţat la materie pentru uzul nostru

personal. Suntem creaturi formate din spirit pur şi energie, care nu mor şi nu se mai nasc. Eu sunt aici cu tine, dar din moment ce nu poţi să percepi mintea, nu poţi fi conştient de mine decât cu mintea ta.

— Dar, cu siguranţă că fiinţe ca voi pot stăpâni tot universul.

— Te temi că o să ne disputăm universul cu nişte amărâte de fiinţe materiale ca voi? Că ne vom lupta pentru un loc între stele?

Asta e ceva prostesc. Tot universul este aici cu noi. Ne suntem suficienţi nouă înşine.

David tăcu. Apoi, încet, îşi puse mâinile în cap în timp ce senzaţia calmă de comuniune îi cuprindea mintea. Era pentru prima dată când avea acest sentiment şi rămase mut în faţa intimităţii lui.

Ea continuă:

— Din nou scuzele mele. Dar eşti o creatură aşa de interesantă! Mintea ta îmi spune că semenii tăi sunt în mare pericol şi tu ai impresia că noi suntem cauza. Te asigur, creatură, că nu este aşa.

Spuse asta în cel mai simplu mod cu putinţă. David nu putea să nu creadă.

— Cealaltă fiinţă care era cu tine a spus că ţesuturile mele au o chimie diferită de cea a oricăror forme de viaţă de pe Marte. Pot să întreb cum?

— Este compusă dintr-un material care are la bază azotul.

— Proteine, explică David.

— Nu înţeleg cuvântul.

— Din ce sunt compuse ţesuturile voastre?

— Din… Este ceva diferit. Practic nu avem azot în ele.

— Atunci nu poţi să-mi oferi hrană?

— Mă tem că nu… A spus că orice fel de materie organică de pe planeta noastră ar fi otrăvitoare pentru tine. Am putea să fabricăm componente simple asemănătoare tipului tău de materie cu care ai putea să te hrăneşti, dar materialul azotic care formează cea mai mare parte a

ţesuturilor tale ne depăşeşte fără un studiu detaliat. Ţi-e foame, creatură?

Era o frântură de simpatie şi de grijă în gândurile ei. David continua să se gândească la ea ca la o voce.

— Deocamdată am mâncarea mea, spuse el. Vocea feminină replică:

— Mi se pare neplăcut să mă gândesc la tine ca la o simplă creatură. Care este numele tău?

Apoi adăugă, ca şi cum s-ar fi temut că nu e înţeleasă.

— Cum te identifică semenii tăi?

— Mă cheamă David Starr.

— Nu înţeleg, cu excepţia faptului că se face o referire la stelele din univers. Te numesc aşa pentru că eşti un călător prin stele?

— Nu, mulţi oameni călătoresc prin spaţiu. Starr nu are nici un înţeles deosebit până acum. Este doar un sunet pentru a mă identifica, aşa cum numele voastre sunt nişte simple sunete. Cel puţin ele nu generează nici o imagine în mintea mea; nu pot să le înţeleg.

— Ce păcat. Ar trebui să ai un nume care să arate că eşti un rătăcitor în spaţiu; felul în care mergi dintr-un colţ în celălalt al universului. Dacă aş fi fost o creatură la fel ca tine, mi se pare că ar fi fost potrivit să fiu numită „Rătăcitorul în Spaţiu”.

Şi aşa, de pe buzele unei creaturi pe care nu o putea vedea şi a cărei adevărată formă nu o va putea vedea niciodată, David Starr auzi, pentru prima dată, numele sub care va fi cunoscut în toată galaxia.

Furtuna.

În mintea lui; David răsună deodată o voce mai gravă.

— Salutări, creatură!… Ţi-a dat un nume bun, auzi David. Vocea feminină se făcu din nou auzită:

— O să te las pe tine…

După pierderea acestui contact mai vag din mintea sa, David îşi dădu seama că posesoarea vocii feminine nu mai era în contact mental cu el. Se întoarse îngrijorat, având din

nou iluzia că exista o direcţie din care veneau aceste voci, şi-şi dădu seama că din nou mintea lui nepregătită încerca să interpreteze după vechile metode ceva cu care nu intrase în contact niciodată. Dar vocea nu venea dintr-o anumită direcţie. Era doar în interiorul minţii lui.

Creatura cu vocea gravă îşi dădu seama de această dificultate.

— Eşti tulburat de neputinţa simţurilor tale de a mă detecta, iar eu nu vreau să fii tulburat. Aş putea lua forma fizică a unei creaturi asemănătoare ţie, dar asta ar fi o postură săracă şi nedemnă. Ajunge atât?

David Starr urmări strălucirea ce apăru în aer chiar în faţa lui. Era o rază de lumină verde-albăstruie, înaltă de aproape doi metri şi lată o jumătate de metru.

— Este suficient atât, răspunse David. Vocea gravă continuă:

— Bun. Acum să-ţi explic cine sunt. Sunt Administratorul… A ajuns la mine raportul capturării unui specimen viu din noua formă de viaţă de la suprafaţă. Eu o să-ţi examinez mintea.

Funcţia noii fiinţe nu fusese pentru David decât o adunătură de sunete, dar simţise imediat demnitatea şi responsabilitatea care răzbătuse din ea. Cu toate astea răspunse ferm:

— Aş prefera să rămâi afară din mintea mea.

— Prudenţa, rosti vocea gravă, este de înţeles şi de lăudat. Totuşi, examinarea mea va fi limitată la exterior. O să am grijă să nu-ţi încalc intimitatea.

David îşi încorda muşchii fără nici un rezultat. Câteva minute nu simţi nimic. Chiar şi iluzia unei atingeri ca de fulg pe mintea lui. Iluzie ce apăruse atunci când fusese examinat de fiinţa cu vocea feminină, dispăru la noua inspecţie evident mai experimentată. Şi, cu toate astea, David era conştient, neînţelegând cum se putea întâmpla asta, de compartimentele minţii sale care erau deschise cu grijă, apoi închise la fel, fără vreun fel de durere sau tulburare.

La un moment dat, vocea gravă rosti:

— Îţi mulţumesc. Vei fi eliberat şi dus din nou la suprafaţă peste puţin timp.

David întrebă sfidător:

— Ce ai găsit în mintea mea?

— Destul ca să-mi fie milă de semenii tăi. Noi, cei din Viaţa Interioară, am fost odată la fel ca voi, aşa că, într-un fel, vă înţelegem. Oamenii voştri nu se află în echilibru cu universul. Aveţi o minte iscoditoare care caută să înţeleagă ceea ce este aproape de neînţeles, fără a fi înzestraţi cu simţul profund şi adevărat care vă poate dezvălui Realitatea. În încercarea voastră zadarnică de a căuta umbrele care vă înconjoară, aţi călătorit în spaţiu până la cele mai îndepărtate limite ale galaxiei. Am avut dreptate… V-a numit bine. Sunteţi cu adevărat o rasă de Rătăcitori în Spaţiu. Totuşi, la ce vă foloseşte rătăcirea? Adevărata victorie este în interior. Pentru a înţelege universul material, va trebui mai întâi să vă separaţi de el aşa cum am făcut noi. Ne-am întors privirea de la stele spre noi înşine. Ne-am retras în cavernele din lumea noastră şi ne-am părăsit corpurile. Cu noi nu există moarte, decât atunci când o minte se odihneşte; nici naştere, decât atunci când o minte care se duce să se odihnească trebuie să fie înlocuită.

— Şi totuşi, spuse David, nu vă sunteţi suficienţi. Unii dintre voi suferă de curiozitate. Fiinţa cu care am vorbit mai înainte vroia să ştie mai multe lucruri despre Pământ.

— Este născută de curând. Viaţa ei nu este egală cu o sută de mişcări de revoluţie ale planetei în jurul Soarelui. Controlul ei asupra minţii nu este perfect. Noi, cei care suntem maturi, putem concepe cu uşurinţă toate modelele după care s-ar putea desfăşura istoria voastră. Câteva dintre ele pot fi înţelese şi de tine, şi nu vom termina niciodată presupunerile în legătură cu lumea voastră, iar fiecare gând va fi la fel de fascinant şi de stimulator ca şi realitatea însăşi. Cu timpul,… Va învăţa că aşa este.

— Chiar şi tu te-ai deranjat să-mi examinezi mintea.

— Asta pentru a mă asigura că presupunerile mele sunt adevărate. Rasa voastră are capacitatea de a evolua. După cele mai bune presupuneri, peste un milion de mişcări de revoluţie ale acestei plante – o clipă din viaţa galaxiei – s-ar putea să vedem rasa voastră obţinând Viaţa Interioară. Asta va fi bine. Rasa mea va avea un semen în eternitate, iar această tovărăşie ne va servi tuturor.

— Spui că s-ar putea s-o obţinem, spuse David cu prudenţă.

— Specia voastră are unele tendinţe pe care semenii mei nu le-au avut niciodată. Din mintea ta pot vedea cu uşurinţă că sunt tendinţe împotriva binelui tuturor.

— Dacă vorbeşti de lucruri precum războaie şi crime, atunci poţi vedea în mintea mea că majoritatea oamenilor luptă împotriva tendinţelor anti-sociale şi că victoriile noastre împotriva lor, aşa lente cum sunt, sunt totuşi sigure.

— Văd asta. Văd chiar mai mult. Văd că şi tu doreşti binele tuturor. Ai o minte puternică şi sănătoasă, o esenţă pe care aş fi mândru să o văd la semenii mei. Aş vrea să te ajut în năzuinţele tale.

— Cum? Întrebă David.

— Mintea ta e din nou plină de suspiciuni. Eliberează-te de tensiune. Te asigur că ajutorul meu nu se va face printr-o intervenţie în activităţile semenilor tăi. O astfel de intervenţie va fi de neînţeles pentru voi şi nedemnă pentru mine. Lasă-mă să-ţi prezint cele două lucruri necorespunzătoare de care şi tu însuţi eşti conştient. Primul, din moment ce eşti compus din materie instabilă, eşti o creatură care nu are permanenţă. Nu numai că te vei descompune după câteva mişcări de revoluţie, dar mai înainte de asta eşti supus la tot felul de lucruri dureroase. Al doilea, crezi că lucrezi mai bine în secret; totuşi, cu puţin timp înainte, un semen de-al tău ţi-a recunoscut adevărata identitate, cu toate că ai pretins că eşti altcineva. E adevărat ce am spus?

— E adevărat, răspunse David. Dar ce pot face? Vocea gravă dădu răspunsul:

— Soluţia este deja în mâna ta.

Şi imediat apăru în mâna lui David ceva subţire. Degetele lui erau gata să o scape înainte să-şi dea seama că ţine ceva. Era o bucată aproape fără greutate din… Din ce?

Vocea gravă răspunse calm la gândul nerostit:

— Nu e nici pânză, nici fibră, nici plastic, nici metal. Nu e materie, aşa cum înţelegeţi voi materia. Este… Puneţi-o pe faţă.

David făcu ce îi spusese vocea şi ea se desfăcu în mâini de parcă ar fi fost vie, mulându-se perfect pe toată suprafaţa frunţii, ochilor şi nasului său, neîmpiedicându-l totuşi să respire sau să clipească.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă David.

Mai înainte ca el să termine de rostit acele cuvinte, o oglindă făcută din energie apăru în faţa lui la fel de repede ca gândul. Se putea vedea în ea, dar destul de vag. Costumul lui de fermier, de la cizme până la rever, apăru înconjurat de o ceaţă care se schimba continuu, ca şi cum ar fi fost un fum subţire ce plutea dar nu dispărea niciodată. De la buza de sus până în creştetul capului totul era pierdut într-o strălucire luminoasă care nu împiedica vederea, dar prin care din exterior nu se vedea nimic. După ce se privi în oglindă, aceasta dispăru, întorcându-se în depozitul de energie din care fusese scoasă.

David întrebă:

— Aşa mă văd ceilalţi?

— Da, dacă şi ei au acelaşi aparat senzorial ca şi tine.

— Dar pot vedea perfect. Asta înseamnă că razele de lumină pot pătrunde în interiorul scutului. Atunci cum se face că nu-l pot părăsi, arătându-mi astfel faţa?

— Pot părăsi scutul, după cum spui, dar sunt transformate la trecerea prin scut, lăsând să se vadă numai ce poţi vedea în oglindă. Pentru a-ţi explica asta ar trebui să folosesc concepte pe care mintea ta nu le-ar înţelege.

— Şi restul?

Mâna lui David se mişcă prin fumul care îl înconjura fără să simtă ceva.

Vocea gravă răspunse la gândul nerostit:

— Tu nu simţi nimic. Dar ceea ce ţie ţi se pare a fi fum este de fapt o barieră rezistentă la orice radiaţie de unde scurte, care este de netrecut pentru orice obiect material cu masa mai mare decât a unei molecule.

— Vrei să spui că este un scut de forţă personal?

— E o descriere rudimentară, dar asta este.

— Pe Jupiter! Asta e imposibil! S-a dovedit clar că nu poate exista un câmp de forţă destul de mic pentru a proteja un om de radiaţii şi de inerţia materială care ar putea fi generată de o maşină ce poate fi purtată de un om.

— Da, asta e adevărat pentru orice fel de ştiinţă pe care aţi putea să o dezvoltaţi, voi. Dar masca pe care o porţi nu este o sursă de energie. Este de fapt un dispozitiv de stocare a energiei care, de exemplu, se poate încărca prin expunerea pentru câteva minute la o radiaţie solară care trebuie să fie cel puţin egală în intensitate cu cea de pe Marte. Ba chiar mai mult, masca este un mecanism care eliberează acea energie la comanda minţii. Întrucât mintea ta nu poate controla această putere, dispozitivul a fost adaptat la caracteristicile creierului tău şi va acţiona de fiecare dată când vei avea nevoie de ea. Acum scoate-ţi masca.

David îşi duse mâinile la ochi şi, răspunzând voinţei lui, masca se desprinse de faţă rămânând doar o bucată de voal. Vocea gravă se făcu auzită pentru ultima dată:

— Şi acum trebuie să pleci, Rătăcitorule în Spaţiu!

Şi David Starr îşi pierdu cunoştinţa în modul cel mai plăcut pe care şi-l putea imagina.

Nu simţi nici un fel de trecere atunci când îşi reveni. Îşi recapătă cunoştinţa dintr-o dată. Nu avu nici un moment de nesiguranţă – de genul „Ce se-ntâmplă cu mine?” – şi nici nu-şi puse întrebarea „Unde mă aflu?”

Ştia cu siguranţă că stătea pe suprafaţa planetei, că purta din nou aparatul de respirat şi că respira prin el; că în spatele lui era exact buza fisurii, de care ancorase pentru prima dată scara pentru a-şi începe coborârea; ştia că la stânga lui, pe jumătate ascuns între stânci, se afla scuterul pe care i-l lăsase Bigman.

Era conştient şi de felul în care ajunsese la suprafaţă. Dar toate astea nu aparţineau memoriei lui: era o informaţie care îi fusese introdusă deliberat în minte, poate ca un ultim lucru cu care marţienii voiau să-l impresioneze, demonstrându-i puterea lor de a transforma materia în energie şi invers. Făcuseră pentru el un tunel până la suprafaţă. Îl ridicaseră în ciuda gravitaţiei cu o viteză aproape similară cu cea a unei rachete, transformând stânca dinaintea lui în energie care, după trecerea sa, se transformase la loc în stâncă. Şi tot acest proces durase până când ajunsese la suprafaţă.

În mintea lui stăruiau chiar şi nişte cuvinte pe care nu le auzise în mod conştient. Cuvintele aparţineau vocii feminine şi erau dătătoare de speranţă: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spaţiu!”

După primii paşi, David îşi dădu seama că atmosfera şi căldura specifice Pământului, pregătite pentru el în cavernă, acum dispăruseră. Din cauza acestui contrast, simţi frigul de pe Marte mai pătrunzător ca niciodată, iar vântul care bătea i se păru cel mai puternic pe care îl simţise de când venise pe planetă. Soarele era la orizont, spre est, la fel cum fusese atunci când coborâse în hău. Era al doilea răsărit? Nu avea cum să socotească trecerea timpului în intervalele în care fusese inconştient, dar era aproape sigur că nu trecuseră mai mult de două răsărituri.

Cerul părea acum diferit. Era mai albastru, iar soarele mult mai roşu. David se încruntă, apoi ridică din umeri. Începuse să se obişnuiască cu terenul marţian. Îi devenise mult mai familiar şi începuse să interpreteze semnele la fel ca pe Pământ.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă cât mai repede la cupola fermei. Scuterul nu era nici pe departe la fel de rapid sau de confortabil ca o maşină de nisip. Deci, cu cât se întorcea mai repede, cu atât mai bine.

Cercetă formaţiunile de stânci şi se simţi un adevărat expert. Fermierii găseau drumul prin ceea ce părea un deşert fără urme folosind această metodă. Mergeau pe lângă o stâncă ce „arată ca un pepene verde pe o pălărie”, apoi o ţineau în acea direcţie până când ajungeau lângă ceva ce „seamănă cu o rachetă cu motoarele descentrate” şi îşi continuau drumul mai departe spre o altă stâncă ce „aduce cu o cabană cu acoperişul căzut înăuntru” Era o metodă primitivă dar, pentru a te orienta astfel, nu aveai nevoie de nici un instrument, ci doar de o memorie vizuală şi o imaginaţie de pictor, iar fermierii nu duceau lipsă de niciuna dintre ele.

David mergea pe drumul arătat de Bigman, pentru a se întoarce cât mai repede posibil şi pentru a nu risca să se rătăcească printre formaţiunile stâncoase mai puţin spectaculoase. Scuterul înainta, sărind nebuneşte atunci când atingea vreo ridicătură şi stârnind nori de praf când atingea din nou solul. David îl conducea stând cu tălpile bine înfipte în locaşurile de jos şi strângând puternic în mâini o lesă de metal. Nu avea deloc de gând să micşoreze viteza. Chiar dacă vehiculul se răsturna, riscurile unui accident erau foarte mici datorită gravitaţiei existente pe Marte.

Altceva îl opri însă. Avea în gură un gust ciudat şi simţea un fel de mâncărime pe maxilar şi pe şira spinării. În gură îi stăruia un gust ciudat de nisip, iar când privi în spate, văzu un nor de praf aruncat de scuter ca un jet de rachetă. Era totuşi ciudat că acel praf reuşea să ajungă la el, să-l înconjoare şi să-i umple gura.

Praf în faţă şi în jur! Pe Galaxie! Gândul care îi veni minte îi provocă un fior rece pe şira spinării.

Reduse viteza şi se îndreptă spre un adăpost în stâncă unde nu mai putea stârni praf. Se opri şi aşteptă ca aerul să devină curat. Dar nu se întâmplă aşa! Îşi dădu seama că toată cavitatea sa bucală era plină cu praf. Înţelese acum de ce soarele arăta mai roşu iar cerul mult mai albastru. Asta se întâmpla din cauza prafului din aer care împrăştia mai multă lumină, luând din albastrul soarelui şi adăugându-l la cer. Buzele i se uscau iar mâncărimea pe care o simţea începea să se întindă pe tot corpul.

Înţelese, sări pe scuter şi porni cu cea mai mare viteză printre stânci, pietre şi nisip.

Praf!

Praf!

Chiar şi pe Pământ oamenii ştiau despre furtunile de praf de pe Marte, furtuni ce semănau numai ca denumire cu furtunile de nisip din deserturile terestre. Furtunile de aici erau cele mai periculoase din întregul sistem solar. Nici un om, prins la fel ca David Starr acum, nu supravieţuise, în toată istoria planetei, unei astfel de furtuni. Oamenii trecuseră prin chinurile morţii la treizeci de metri de cupolă, fără a fi în stare să parcurgă distanţa, în timp ce oamenii din dom nu avuseseră curajul sau nu se putuseră aventura să-i recupereze fără o maşină de nisip.

David Starr ştia că îl aştepta o moarte cu o agonie prelungită. Praful se strecura deja între aparatul de respirat şi pielea feţei. Îşi simţea deja ochii umezindu-se şi clipind de durere.

Piesa lipsă.

Originea furtunilor de pe Marte nu era înţeleasă. Ca şi Luna, suprafaţa planetei Marte este, la o scară mai mare, acoperită cu praf fin. Spre deosebire de Lună, Marte are o atmosferă capabilă să ridice astfel de praf. Atmosfera marţiană este rarefiată, iar vânturile nu bat pe suprafeţe mari.

Numai că, din când în când, din motive necunoscute, dar probabil având o legătură cu bombardamentele de

electroni din spaţiu, praful se încarcă electric şi fiecare particulă de praf îşi respinge vecinii. Chiar şi fără vânt au tendinţa de a se ridica. Fiecare pas iscă un nor de praf care refuză să se aşeze la loc, dar care zboară şi se împrăştie în aer.

Când acest nor întâlneşte un curent de: aer, se poate spune că se formează o adevărată furtună de praf. Praf care nu este niciodată atât de gros încât să împiedice vederea; dar nu în asta constă pericolul furtunilor. Ceea ce ucide e mai degrabă felul în care se împrăştie peste tot acest praf.

Particulele de praf sunt extrem de fine şi astfel pot penetra orice. Hainele nu le pot opri; un adăpost în stâncă nu este de nici un ajutor şi nici aparatele de respirat cu marginile lor elastice, strânse pe faţă, nu pot opri particulele să-şi croiască drum înăuntru.

În punctul maxim al unei furtuni sunt de ajuns două minute pentru a produce o iritaţie insuportabilă, cinci minute pentru a orbi un om şi cincisprezece minute pentru a-l omorî. Chiar şi o furtună medie, atât de uşoară încât nici măcar să nu fie remarcată de cei care sunt expuşi la ea, este suficientă pentru a înroşi pielea expusă şi pentru a produce aşa-numitele arsuri de furtună.

David Starr ştia toate astea şi chiar mai mult. Ştia că pielea lui se înroşea. Expira puternic dar asta nu-l ajuta în nici un fel să-şi cureţe gâtul plin de praf. Încercă să-şi ţină gura închisă, să respire numai printr-o mică deschizătură. Nici asta nu-l ajută în nici un fel. Praful intra croindu-şi drum printre buze. Scuterul trosnea din toate încheieturile acum când praful avea acelaşi efect asupra motorului ca şi asupra lui David.

Avea acum ochii umflaţi şi aproape închişi. Lacrimile, curgând şiroaie, se strângeau la baza aparatului de respirat şi acopereau deschizăturile pentru ochi prin care oricum nu se mai putea vedea nimic.

Nimic nu putea opri acele mici particule de praf, poate doar sudurile unei cupole sau o maşină de nisip. Nimic

altceva. Nimic?

Cu toată mâncărimea înnebunitoare şi cu toate torturile prin care trecea atunci când respira, David se gândea cu disperare la marţieni. Ştiuseră ei oare de furtuna ce urma să aibă loc? Puteau ei oare să ştie? L-ar fi trimis la suprafaţă dacă ar fi ştiut? În momentul în care îi examinaseră mintea, ar fi trebuit să afle că avea doar un scuter cu care putea ajunge la fermă. Ar fi putut chiar să-l transporte la suprafaţă lângă fermă sau, de ce nu, chiar înăuntru.

Au ştiut sigur că afară erau toate condiţiile pentru a se forma o furtună de praf. Îşi aducea aminte că fiinţa cu vocea gravă a fost atât de directă atunci când a luat decizia de a-l transporta la suprafaţă, ca şi cum s-ar fi grăbit să facă asta la timp pentru ca David să fie prins de furtună.

Şi totuşi, ultimele cuvinte ale vocii feminine, cuvinte pe care nu le auzise în mod conştient şi care, cu siguranţă, au fost introduse în mintea lui în timp ce era adus la suprafaţă fuseseră: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spaţiu.”

Soluţia îi veni în minte chiar în clipa în care se gândi la aceste cuvinte. Căută cu o mână în buzunare iar cu cealaltă îşi scoase aparatul de respirat. Imediat ce făcu asta, ochii şi nasul, parţial protejaţi până atunci, primiră o nouă rafală de praf care îl ardea şi îi irita faţa.

Imediat simţi nevoia să strănute, dar se abţinu. Inspiraţia involuntară i-ar fi umplut plămânii cu o mare cantitate de praf şi asta i-ar fi fost fatal.

Dar în acel moment ridică fâşia de pânză pe care o scosese din buzunar şi o înfăşură pe faţă şi pe ochi, punându-şi apoi peste ea aparatul de respirat.

De-abia atunci strănută. Asta însemna că va trage o enormă cantitate de gaz atmosferic nefolositor, dar fără nici un firicel de praf. Urmă o inspiraţie, trăgând o cantitate cât mai mare de oxigen, o evacua apoi cu putere, eliminând astfel praful din gură şi alternând asta cu inhalarea aerului pe gură pentru a preveni o „beţie” cu oxigen.

Pe măsură ce lacrimile îi curăţau praful din ochi şi nici un firicel nu mai pătrundea prin mască, David îşi dădu seama că putea să vadă din nou. Membrele şi corpul se vedeau neclar prin ceaţa răspândită de câmpul de forţă şi era conştient că partea de sus a capului era invizibilă în strălucirea măştii.

Moleculele de aer puteau trece prin scut, dar oricât de mici ar fi fost, particulele de praf, erau destul de mari pentru a fi oprite. David putea vedea acest lucru cu ochii lui. Fiecare particulă de praf care lovea scutul era oprită iar energia mişcării ei era transformată în lumină, astfel încât la fiecare încercare de penetrare a scutului apărea o mică luminiţă. David îşi văzu corpul ca un ocean de astfel de luminiţe una lângă alta, la fel de strălucitor ca şi soarele de pe Marte care, deşi roşu şi înceţoşat de praf, lăsa să se întrezărească într-un fel de semiîntuneric solul planetei.

David îşi scutură hainele. Norii de praf stârniţi imediat erau mult prea fini pentru a fi văzuţi, chiar dacă scutul nu împiedica pătrunderea luminii. Praful ieşea din scut dar nu mai putea pătrunde înapoi. Treptat, David nu mai avea pe el aproape nici un fir de praf. Se uită cu neîncredere la scuter şi încercă să pornească motorul. Nu se auzi decât un zgomot scurt şi apoi tăcere. Era de aşteptat. Diferite de maşinile de nisip, scuterele nu aveau, nu puteau avea, motoarele acoperite.

Era obligat să meargă pe jos. Gândul acesta nu-l sperie. Cupola fermei era la mai puţin de trei kilometri, iar el avea destul oxigen. Buteliile erau pline. Marţienii avuseseră grijă de asta înainte de a-l trimite la suprafaţă.

Acum înţelegea. Marţienii ştiuseră de furtună. Ba chiar era posibil ca acele fiinţe „să-i fi dat o mână de ajutor”. Ar fi fost ciudat ca, în ciuda experienţei îndelungate în privinţa climei de pe Marte şi a ştiinţei lor avansate, să nu fi învăţat cauzele fundamentale şi mecanismele care generează furtunile de praf. Dar chiar şi trimiţându-l afară în mijlocul furtunii, ştiau că avea mijlocul perfect de apărare în

buzunar. Nu-l avertizaseră nici de încercarea ce-l aştepta, nici de mijlocul de apărare pe care îl avea în buzunar. Totul începea să aibă un sens acum. Dacă el era omul care să merite ca dar un scut-forţă, va trebui, sau cel puţin ar trebui să-şi dea seama singur când era cazul să-l folosească. Dacă nu-i trecea prin cap asta, însemna că nu era persoana potrivită.

David se înfiora şi strânse din dinţi când, pornind la drum, hainele i se atinseră de pielea inflamată. Marţienii fuseseră nemiloşi atunci când îi riscaseră viaţa, dar aproape că era de acord cu ei. Se gândise repede cum sa se salveze, dar nu se mândrea cu asta. Ar fi putut să descopere soluţia mult mai repede.

Câmpul de forţă care îl înconjura îl ajuta la mers. Observă că scutul îi acoperea şi talpa cizmelor aşa că acestea nu intrau niciodată în contact cu suprafaţa planetei, stând ridicate la un centimetru deasupra solului. Forţa de respingere dintre el şi planetă era elastică ca şi cum s-ar fi aflat pe nişte arcuri de oţel. Acest lucru împreună cu gravitaţia mică îi permiteau să micşoreze distanţa dintre el şi cupola fermei în salturi uriaşe.

Se grăbea. În acea clipă, mai mult decât orice, simţea nevoia unei băi fierbinţi.

* * *

În momentul în care David ajunse la una din intrările cupolei, partea cea mai rea a furtunii trecuse, iar fulgerele de pe scutul de forţă se reduseseră la nişte luminiţe infime. Acum îşi putea da jos masca.

Când uşile metalice se deschiseră, toată lumea se holbă la el, apoi urmară strigăte în timp ce toţi fermierii de serviciu se înghesuiră în jurul lui.

— Pe Jupiter! E Williams!

— Băiete, unde-ai fost?

— Ce s-a întâmplat?

Şi peste toate acele întrebări venite de-a valma se făcu auzit un strigăt pătrunzător:

— Cum ai supravieţuit unei furtuni de praf? Întrebarea răsună puternic apoi urmă un moment de linişte. Cineva spuse:

— Uitaţi-vă la faţa lui! E ca o roşie decojită.

Era o exagerare, dar nu prea departe de adevăr pentru a nu-i impresiona pe toţi cei prezenţi acolo. Mâinile se întindeau spre gulerul lui care fusese puternic strâns în jurul gâtului pentru a se proteja de frigul marţian. Îl puseră imediat pe un scaun şi îl chemară pe Hennes.

Hennes veni în zece minute, dându-se jos dintr-un scuter şi apropiindu-se cu o privire care arăta că era enervat şi mânios. Nu se arăta deloc uşurat că un angajat al lui se întorsese teafăr.

— Ce se întâmplă, Williams? Întrebă el mânios. David îşi ridică ochii şi spuse calm:

— M-am rătăcit.

— Aha, deci aşa îi spui tu? Plecat de două zile înseamnă rătăcit. Şi cum ai reuşit?

— Am ieşit să mă plimb şi să iau o gură de aer şi am ajuns prea departe.

— Ai crezut că aveai nevoie să iei o gură de aer şi ţi-au trebuit două nopţi marţiene? Te aştepţi să cred asta?

— Lipseşte vreo maşină de nisip?

Unul dintre fermieri interveni repede în timp ce Hennes continua să se înroşească de nervi.

— E terminat, domnule Hennes. A fost afară în furtună.

— Nu fi prost, replică Hennes. Dacă l-ar fi prins furtuna, acum n-ar mai fi în viaţă.

— Păi, ştiu, continuă fermierul, dar uitaţi-vă la el.

Hennes se uită la el. Roşeaţa gâtului şi a umerilor era un argument care nu putea fi uşor înlăturat.

— Ai fost prins de furtună? Întrebă Hennes.

— Mă tem că da, răspunse calm David.

— Şi cum ai reuşit să scapi?

— A apărut un om, spuse David. Un om înconjurat de fum şi de lumină. Praful nu-l deranja. Spunea că îl cheamă

Rătăcitorul în Spaţiu.

Imediat fermierii prezenţi se adunară în jurul lor. Hennes se întoarse spre ei furios, faţa lui durdulie deformată de un rictus violent.

— Căraţi-vă mai repede de-aici! Strigă el. Înapoi la muncă! Tu, Jonnitel, adu mai repede o maşină de nisip aici.

Abia după o oră îi fu permis lui David să facă baia fierbinte pe care o ceruse. Hennes nu dăduse voie nimănui să se apropie de el. De sute de ori, în timp ce măsura cu paşii podeaua biroului său, oprindu-se în mijlocul camerei, se întorsese furios şi îl întrebase pe David:

— Ce e cu acest Rătăcitor în Spaţiu? Unde l-ai întâlnit? Ce-a spus? Ce-a făcut? Ce sunt fumul şi lumina pe care le-ai văzut?

La toate întrebările David răspunsese dând uşor din cap:

— Am plecat să mă plimb. M-am rătăcit. Cineva pe nume Rătăcitorul în Spaţiu m-a adus înapoi.

În cele din urmă, Hennes se dădu bătut. Doctorul fermei veni pentru a prelua cazul. David îşi făcu baie. Corpul îi fu uns cu tot felul de alifii şi i se făcură injecţii cu hormoni. Nu putu să scape de injecţia cu Soporit. Adormi mai înainte ca acul să fie scos din el.

David se trezi în aşternuturi curate şi uscate la infirmerie. Roşeaţa pielii îi dispăruse considerabil. Ştia că se vor întoarce din nou ca să-l asalteze cu întrebări, ştia asta, dar acum va trebui să-i înfrunte cu adevărat.

Era sigur că avea răspunsul la misterul mâncării otrăvite; aproape tot răspunsul. Îi mai lipseau câteva piese, şi desigur, dovada legală.

Auzi paşi uşori în spatele patului şi rămase nemişcat. Aşa de repede? Dar nu era decât Benson care îi apăru imediat în faţă. Benson, cu buzele lui groase, părul rar şi dezordonat, a cărui faţă era o mască de îngrijorare. Avea cu el ceva ce semăna cu o puşcă foarte veche.

— Williams, eşti treaz? Întrebă el.

— Tu nu vezi? Răspunse David.

Benson îşi trecu mâna peste fruntea plină de transpiraţie.

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Presupun că nici nu aş avea voie să mă aflu aici.

— De ce?

— Hennes e convins că eşti implicat în otrăvirea mâncării. Ne-a înnebunit cu asta şi pe mine şi pe Makian. Susţine că ai fost plecat undeva şi că nu ai nimic de spus decât poveşti ridicole. În ciuda a tot ce pot face, mi-e teamă că ai probleme mari.

— În ciuda a tot ceea ce poţi face?! Deci tu nu crezi teoria lui Hennes în legătură cu implicarea mea în toată povestea asta?

Benson se aplecă şi David îi putu simţi pe faţă căldura răsuflării când acesta şopti:

— Nu, nu cred. Nu, pentru că eu cred în povestea ta. De asta am şi venit aici. Trebuie să te întreb despre creatura de care tot vorbeşti, de cea pe care pretinzi că ai văzut-o învăluită în fum şi lumină. Eşti sigur că n-a fost o halucinaţie, Williams?

— L-am văzut, spuse David.

— De unde ştii că era uman? Vorbea engleza?

— Nu vorbea, dar avea formă de om. David spuse uitându-se fix la Benson:

— Crezi că e vreun marţian?

— Ah, te gândeşti la teoriile mele, zise Benson zâmbind. Da, cred că era un marţian. Gândeşte omule, gândeşte! Ies la iveală acum şi fiecare informaţie este vitală. Mai avem atât de puţin timp!

— De ce mai avem puţin timp? Spuse David ridicându-se într-un cot.

— Normal că nu ştii ce s-a întâmplat din moment ce ai fost plecat! Sincer, Williams, suntem cu toţii disperaţi.

Ridică cu mâna acel lucru care arăta ca o puşcă şi continuă cu amărăciune:

— Ştii ce e asta?

— Am mai văzut-o.

— Este harponul meu pentru prelevarea probelor; invenţie proprie, îl iau cu mine când mă duc la silozurile din oraş. Harponul aruncă o bilă goală pe dinăuntru, legată de el cu o coardă metalică, într-un siloz, să zicem de cereale. La un anumit timp după ce bila este aruncată, în ea apare o deschizătură care permite scobiturii din interior să se umple cu boabe. Apoi bila se închide din nou. O trag înapoi şi scot din ea cerealele culese la întâmplare. Prin varierea timpului dintre aruncarea bilei şi deschiderea ei pot fi luate probe de la adâncimi diferite din hambar.

— E ingenios, spuse David, dar de ce o ai acum la tine?

— Pentru că mă gândesc dacă ar trebui să o arunc în convertorul de materie după ce plec de la tine. A fost singura mea armă cu care am luptat împotriva celor vinovaţi de otrăviri. Nu mi-a fost de nici un ajutor până acum, şi cu siguranţă că nu-mi va fi nici de-acum înainte.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă David întinzându-se şi apucându-l cu putere pe Benson de umăr. Spune-mi!

Benson se îndoi de durere apoi zise:

— Fiecare membru al Sindicatului a primit o nouă scrisoare de la autorul otrăvirilor. Nu e nici o îndoială că scrisorile şi otrăvirile sunt opera aceloraşi oameni, sau, mai degrabă, entităţi. Asta se precizează clar în ultima scrisoare.

— Ce spun?

— Ce mai contează detaliile? Răspunse Benson dând din umeri. Important e că cer o cedare totală din partea noastră, altfel otrăvirile se vor înmulţi de mii de ori. Cred că se poate face asta, şi chiar va fi făcut, iar dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, arunci Pământul şi Marte, ba chiar întreg sistemul solar va fi cuprins de panică. Se ridică în picioare şi continuă:

— I-am spus şi lui Makian, ca şi lui Hennes, că eu te cred, că acest Rătăcitor în Spaţiu este cheia poveştii, dar ei n-au vrut să mă asculte. Cred că Hennes mă suspectează că sunt complicele tău.

Benson spuse asta gândindu-se la propriile lui greşeli.

— Cât timp mai avem? Întrebă David.

— Două zile. Nu, asta a fost ieri. Mai avem treizeci şi şase de ore.

Treizeci şi şase de ore!

David trebuia să acţioneze repede. Foarte repede! Dar poate că mai era timp. Fără să ştie, Benson îi oferise pe tavă piesa lipsă a misterului.

Consiliul intervine.

Benson plecă zece minute mai târziu. Nimic din ce-i spusese David nu-l satisfăcea în legătură cu teoriile lui privind relaţia dintre marţieni şi otrăviri, iar neliniştea lui crescuse destul de repede.

— N-aş vrea ca Hennes să mă prindă aici, zise el. Am avut… O înţelegere.

— Dar Makian? El e de partea noastră, nu-i aşa?

— Asta nu ştiu. Aproape că va fi ruinat peste două zile. Nu cred că mai are aşa de mult curaj pentru a-l susţine pe Hennes. Oricum, mai bine plec. Dacă îţi vine vreo idee, orice, adu-mi într-un fel la cunoştinţă, da?

Întinse o mână. David i-o strânse uşor, după care Benson plecă.

David se ridică din pat. Neliniştea lui crescuse de când se trezise. Hainele stăteau aruncate pe un scaun în celălalt capăt al camerei. Cizmele se aflau la marginea patului. Nu avusese curajul să le cerceteze cât timp fusese împreună cu Benson; de-abia dacă îndrăznise să se uite la ele.

„Poate, îşi zise el pesimist, nu căutaseră în ele.” Cizmele unui fermier sunt sacre. Să furi ceva din ele sau să furi o maşină de nisip în deşert sunt nişte crime de neiertat. Chiar după ce moare, fermierul este incinerat cu cizmele din care nu este scos nimic.

David caută în interiorul fiecărui buzunar al cizmelor, dar nu găsi nimic. Într-unul avusese o batistă, iar în celălalt câteva monede. Cu siguranţă că îi scotociseră hainele. Era de aşteptat! Dar, după toate aparenţele, nu întrecuseră

măsura căutându-i şi în cizme. Îşi ţinu respiraţia atunci când introduse mâna în interiorul cizmei. Pielea fină îi ajunse la subsuoară şi se strânse atunci când degetele atinseră talpa. Un sentiment de uşurare îl cuprinse atunci când simţi materialul subţire ca un voal al măştii primite de la marţieni.

Ascunsese masca acolo pentru cazul în care ar fi fost percheziţionat chiar înainte de baie, dar nu anticipase injecţia cu soporit. Avusese un noroc chior că nu-i căutaseră pe talpa cizmelor. Va trebui să fie mai precaut pe viitor.

Puse masca într-un buzunar şi îl închise. Îşi ridică cizmele; fuseseră lustruite în timp ce dormea. Cineva îi făcuse acest serviciu, dezvăluind respectul aproape instinctiv pe care îl arătau fermierii pentru cizme, oricui ar fi aparţinut ele.

Hainele lui fuseseră şi ele spălate. Fibrele strălucitoare de plastic din care era făcut costumul miroseau a nou. Buzunarele erau goale, desigur, dar sub scaun stăteau grămadă toate lucrurile pe care le conţinuseră. Se uită prin ele. Nu părea să lipsească nimic. Găsi chiar şi batista şi cele câteva monede pe care le avea.

Îşi puse pe el hainele de piele şi şosetele, apoi salopeta şi la urmă cizmele. Tocmai îşi încheia cureaua când un fermier bărbos intră pe uşă.

David se uită la el şi spuse pe un ton rece:

— Ce vrei, Zukis?

Fermierul răspunse pe acelaşi ton:

— Unde crezi că pleci, pământeanule?

Ochii lui sclipeau de răutate, iar pentru David privirea lui Zukis era aceeaşi ca cea din prima zi în care se întâlniseră. David îşi amintea de maşina lui Hennes aflată în faţa clădirii pentru angajări la ferme, de el stând pe scaun şi parcă vedea şi acum faţa bărboasă a lui Zukis privindu-l cu ură, în timp ce primea din plin un foc de armă mai înainte de a se putea apăra.

— Nicăieri unde ar trebui să-ţi cer ţie permisiunea, răspunse David.

— Aşa? Te înşeli, mister, pentru că o să stai chiar aici. Ordinul lui Hennes.

Zukis se aşează în cadrul uşii. Două blastere atârnau la vedere de o parte şi de alta a centurii sale. Bărbosul aştepta. Apoi apăru o spărtură cu dinţi galbeni în barba lui atunci când zâmbi.

— Cred că te-ai cam răzgândit, pământeanule, ai?

— Poate, spuse David. Cineva a fost la mine chiar acum. Cum vine asta? Nu erai de pază?

— Taci! Se răsti Zukis.

— Sau ai fost cumva plătit să te uiţi în altă parte puţin timp? S-ar putea ca asta să nu-i prea placă lui Hennes.

Scuipatul lui Zukis trecu la câţiva centimetri de cizma lui David.

— Ai curaj să repeţi figura asta fără blastere? Întrebă David.

— Stai potolit dacă vrei să primeşti ceva de mâncare, pământeanule! Zise Zukis.

Închise uşa după el şi o încuie. După câteva clipe se auzi zgomotul provocat de lovirea cu un obiect metalic. Zukis se întorcea cu o tavă pe care se afla mâncare: un terci galben şi ceva verde ce părea făcut din frunze.

— Salată de vegetale, spuse Zukis, prea bună pentru tine.

Un deget gros, negru de mizerie, se vedea la un capăt al tăvii. Celălalt capăt al ei stătea pe încheietură, astfel încât mâna fermierului nu se vedea.

David se îndreptă sărind într-o parte, îşi îndoi picioarele sub el, sărind apoi pe salteaua patului. Zukis, surprins, se întoarse speriat, dar David, folosind arcurile patului, se avântă spre el.

Se lovi puternic de fermier, dădu cu mâna în tavă făcându-l pe celălalt s-o scape, în timp ce mâna cealaltă lovi puternic barba fermierului.

Zukis căzu cu un strigăt răguşit. Piciorul lui David se aşeză pe mâna cu care fermierul ţinuse tava. Următorul strigăt

deveni unul de agonie în timp ce degetele zdrobite se desfăcură lăsând să cadă blasterul.

David luă mâna de pe barba fermierului şi, prinzându-l de cealaltă mână, se întinse după al doilea blaster, îi ridică mâna până la ceafă după care trase puternic de ea.

— Linişte sau ţi-o rup! Zise David. Zukis se potoli şi, gâfâind obosit, întrebă:

— Ce urmăreşti?

— De ce-ai ascuns un blaster sub tavă?

— Trebuia să mă protejez, nu? Dacă săreai pe mine când eu aveam mâinile ocupate cu tava?

— Atunci de ce n-ai trimis pe altcineva cu tava, iar tu să-l acoperi?

— Nu m-am gândit la asta, se plânse Zukis.

David mai strânse încă puţin iar gura lui Zukis se schimonosi de durere.

— Şi dacă ai spune adevărul?

— Tre… Trebuia să te ucid.

— Şi ce i-ai fi spus lui Makian?

— Că ai încercat să evadezi.

— Asta a fost ideea ta?

— Nu, a lui Hennes. Ia-te de el! Eu doar primesc ordine.

David îi dădu drumul. Ridică unul dintre blastere şi-l trase pe celălalt din toc.

— Ridică-te!

Zukis se rostogoli într-o parte. Scoase un geamăt de durere atunci când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna dreaptă care îi fusese zdrobită, asta şi din cauza umărului aproape fracturat.

— Ce vrei să faci? Nu ai împuşca un om neînarmat, nu?

— Tu n-ai face asta?

O nouă voce se făcu auzită.

— Lasă armele, Williams, se auzi o voce puternică.

David întoarse repede capul. Hennes se afla în cadrul uşii cu blasterele ridicate. În spatele lui stătea Makian, cu faţa întunecată şi brăzdată de riduri. Faţa lui Hennes arăta

destul de clar ce avea de gând, iar blasterele lui erau pregătite.

David lăsă armele pe care tocmai le luase de la Zukis.

— Împinge-le încoace! David le împinse.

— Şi acum, spune ce s-a întâmplat?

— Ştii ce s-a întâmplat. Zukis a încercat un mic asasinat la ordinele tale, iar eu n-am stat cu braţele încrucişate, spuse David.

Zukis începu să se bâlbâie:

— Nu, domnule Hennes. Nu, domnule. Nu, n-a fost nimic de genul ăsta. Eu îi aduceam de mâncare când a sărit pe mine. Aveam mâinile ocupate cu tava; n-am avut nici o şansă să mă apăr.

— Taci! Spuse Hennes cu dispreţ. Vorbim despre asta mai târziu. Ieşi şi într-o clipă să fii înapoi cu o pereche de cătuşe.

Zukis dispăru repede. Makian spuse calm:

— De ce-ţi trebuie cătuşe?

— Pentru că omul ăsta e un impostor periculos, domnule Makian. Vă amintiţi că l-am adus aici pentru că părea să ştie ceva în legătură cu otrăvirile.

— Da, da, aşa e.

— Ne-a spus o poveste despre sora lui care a murit otrăvită cu nişte gem de pe Marte. Am verificat toată povestea. N-au fost prea multe morţi prin otrăvire care să semene cu asta şi care să fi ajuns la cunoştinţa autorităţilor. N-am găsit nimic despre vreo fetiţă de doisprezece ani cu vreun frate de vârsta lui Williams, care să fi murit din cauza gemului.

Makian era surprins.

— De cât timp ai ştiut asta, Hennes?

— Aproape de când am venit aici. Dar am lăsat-o aşa. L-am pus pe Griswold să-l urmărească…

— Vrei să spui să mă ucidă, îl întrerupse David.

— Da, ai spune asta, considerând că tu l-ai ucis pentru că a fost destul de prost ca să-l suspectezi tu, spuse Hennes

după care continuă întorcându-se spre Makian. Apoi a reuşit să ajungă lângă pămpălăul de Benson, unde putea afla de toate progresele noastre în investigarea otrăvirilor. Şi, colac peste pupăză, acum trei nopţi s-a strecurat afară din cupolă dintr-un motiv pe care nu vrea să-l explice. Vreţi să-l ştiţi? Se dusese să raporteze celui care l-a angajat – celui care se află în spatele afacerii. E mai mult decât o coincidenţă că ultimatumul a venit în timp ce era el plecat.

— Şi tu unde ai fost? Întrebă brusc David. Nu m-ai mai urmărit după ce a murit Griswold? Dacă ştiai că mă duc unde presupui tu, de ce n-ai trimis oameni după mine?

Makian păru năucit, apoi zise:

— Păi…

David îl întrerupse:

— Lăsaţi-mă să termin, domnule Makian. Cred că nici Hennes nu a fost în cupolă în noaptea în care eu am plecat, şi nici a doua zi n-a fost aici. Unde ai fost, Hennes?

Hennes făcu un pas în faţă, iar gura lui se schimonosi de furie. Pumnul lui David era chiar lângă faţa lui. Nu credea că Hennes va trage, dar era gata să folosească scutul dacă va fi nevoie.

Makian puse o mână tremurândă pe umărul lui Hennes.

— Mai bine să-l lăsăm în seama Consiliului. David interveni rapid:

— Ce e cu Consiliul?

— Nu e treaba ta! Spuse Hennes nervos.

Zukis adusese cătuşele. Erau nişte vergi de plastic care puteau fi îndoite în orice fel şi apoi blocate într-o anumită poziţie. Erau cu mult mai puternice decât frânghiile sau decât cătuşele de metal.

— Ridică-ţi mâinile! Ordonă Hennes.

David se supuse fără să protesteze. Vergile fură înfăşurate de două ori în jurul încheieturilor sale. Zukis, evident satisfăcut, le strânse puternic, apoi trase siguranţa, ceea ce genera o rearanjare a moleculelor care întări plasticul.

Toată energia emanată încălzi cătuşele. Cealaltă pereche fu înfăşurată în jurul gleznelor.

David se aşeză liniştit pe pat. Într-o mână încă mai ţinea scutul-mască. Remarca lui Makian despre Consiliu era un semn pentru el că nu va sta prea mult încătuşat. Până atunci se hotărâse să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

— Ce e cu Consiliul? Întrebă David din nou.

Dar nu mai avu nevoie de răspuns. Se auzi un strigăt din afara camerei, apoi un bărbat grăbit intră în forţă pe uşă strigând:

— Unde e Williams?

Era chiar Bigman, mare cât viaţa, care nu era aşa de mare. Nu dădu atenţie nimănui îndreptându-se direct spre David.

— Nu auzisem c-ai trecut printr-o furtună de praf până când n-am intrat în cupolă. Pe Ceres, cred că te-ai prăjit bine! Dar cum de-ai supravieţuit? Eu… Eu…

Apoi observă poziţia lui David şi se întoarse furios:

— Pe Jupiter! Cine l-a legat pe băiat în felul ăsta?

Hennes se abţinuse până atunci. Întinse o mână, îl prinse brutal pe Bigman de guler şi îl ridică de la podea.

— Ţi-am spus ce-o să se întâmple, vierme, dacă te mai prind pe-aici!

— Dă-mi drumul, ticălos nenorocit! Am dreptul să fiu aici! Ai o fracţiune de secundă să-mi dai drumul sau vei răspunde în faţa Consiliului Ştiinţei!

— Pe Marte! Dă-i drumul, Hennes, spuse Makian. Hennes îl lăsă să cadă.

— Şterge-o de-aici!

— Nici vorbă. Sunt acreditat de Consiliu aici. Am venit cu doctorul Silvers. Întreabă-l.

Apoi arătă cu capul spre bărbatul din cadrul uşii. Numele i se potrivea. Părul lui era culoarea argintului iar mustaţa avea şi ea aceeaşi nuanţă.

— Dacă-mi permiteţi, spuse doctorul Silvers, o să preiau eu conducerea. Guvernul din International City de pe

Pământ a declarat stare de urgenţă în tot Sistemul. Din acest moment, toate fermele vor fi sub comanda Consiliului Ştiinţei. Am fost desemnat să preiau fermele Makian.

— Mă aşteptam la aşa ceva, murmură nefericit Makian.

— Descătuşaţi-l, ordonă doctorul Silvers.

— E periculos, spuse Hennes.

— Îmi asum toată responsabilitatea. Bigman sări şi-şi lovi călcâiele.

— Executarea, Hennes, spuse el în culmea fericirii. Hennes păli de furie, dar nu scoase nici un cuvânt.

* * *

Trecuseră trei ore de când doctorul Silvers se întâlnise cu Makian în sectorul de protocol al fermei.

— Am nevoie de toate registrele voastre cu producţia de pe ultimele şase luni. Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Benson despre progresele pe care le-a făcut în investigarea otrăvirilor. Avem la dispoziţie şase săptămâni pentru a rezolva problema. Nici o clipă mai mult.

— Şase săptămâni! Izbucni Hennes. Vrei să spui o singură zi.

— Nu, domnule. Dacă nu găsim o soluţie până la expirarea ultimatumului, toate exporturile de pe Marte vor fi sistate. Nu ne vom da bătuţi atâta timp cât mai există vreo şansă.

— Pe Jupiter! Spuse Hennes. Pământul va muri de foame.

— Nu în şase săptămâni, replică doctorul Silvers. Rezervele de hrană vor ajunge destul dacă vor fi raţionalizate.

— Dar o să fie panică şi vor începe demonstraţiile, spuse Hennes.

— Adevărat, răspunse doctorul Silvers hotărât, va fi ceva neplăcut.

— O să ruinaţi sindicatele fermierilor, se plânse Makian.

— Oricum vor fi ruinate. În seara asta aş vrea să vorbesc cu doctorul Benson. Vom avea o discuţie în patru mâine la prânz. Mâine noapte, dacă nu se va găsi o soluţie aici pe Marte sau în laboratoarele centrale de pe Lună, se instituie

embargoul şi se vor face pregătiri pentru o întâlnire cu toţi fermierii din sindicatele de pe Marte.

— De ce? Întrebă Hennes.

— Pentru că, spuse doctorul Silvers, există motive care ne fac să credem că indiferent cine ar fi implicat în această crimă nebunească, este un apropiat al fermelor. Ştie prea multe în legătură cu fermele pentru ca noi să nu tragem concluzia asta.

— Şi cu Williams ce se va întâmpla?

— L-am interogat. Rămâne la povestea lui, care este, trebuie să recunosc, destul de ciudată. Va fi trimis în oraş unde va fi interogat în continuare, sub hipnoză dacă va fi necesar.

Se auzi semnalul de la uşă.

— Deschide uşa, domnule Makian, spuse doctorul Silvers. Makian făcu asta, ca şi cum nu ar fi fost proprietarul celei mai mari ferme de pe Marte şi, în acest fel, unul din cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din sistemul solar.

Intră Bigman, uitându-se provocator la Hennes.

— Williams este sub pază într-o maşină de nisip care se îndreaptă spre oraş.

— Bine, spuse doctorul Silvers strângând din buze.

La doi kilometri distanţă de cupolă, maşina de nisip se opri. David Starr, cu aparatul de respirat pe faţă, coborî din ea, îi făcu semn cu mâna şoferului. Acesta scoase capul afară şi spuse:

— Ţine minte, intrarea 17! O să te aştepte un om de-al nostru care o să-ţi dea drumul înăuntru!

David zâmbi şi dădu din cap. Se uită la maşina care se îndepărta spre oraş şi apoi o porni înapoi spre fermă.

Oamenii din Consiliu cooperaseră, desigur. Fuseseră de acord să-l lase să se întoarcă singur în secret, dar nimeni, nici măcar doctorul Silvers nu ştia scopul acestei cereri.

Avea piesele întregului puzzle, dar încă nu avea dovada.

„Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu”

Hennes intră în dormitorul lui cuprins de oboseală şi mânie. Oboseala se datora orelor înaintate. Era aproape trei dimineaţa. Nu prea se odihnise în ultimele două nopţi, ba chiar mai mult, nu scăpase de tensiune în ultimele şase luni. Şi totuşi i se păruse necesar să ia parte la interminabila discuţie pe care o avusese acest doctor Silvers cu Benson.

Doctorul Silvers nu fusese de acord, şi asta a fost picătura care a umplut paharul. Doctorul Silvers! Un bătrân incompetent care venise de la oraş gândindu-se că va putea rezolva totul într-o zi şi o noapte, când întreaga ştiinţă de pe Pământ şi de pe Marte se străduia de luni întregi fără nici un folos!

Hennes era nervos şi pe Makian, care se înmuiase ca o pereche de cizme bine cremuite şi ajunsese un fel de lacheu în faţa acestui prost cu părul alb. Makian! Acum două decenii ajunsese aproape o legendă, despre el spunându-se că era cel mai puternic proprietar al celei mai puternice ferme de pe Marte.

Şi mai era şi Benson, cu amestecul lui în planurile lui Hennes, împotrivindu-se planului de a-l neutraliza cât mai uşor şi mai rapid pe acel novice băgăcios, pe acel Williams. Şi Griswold, împreună cu Zukis, doi proşti care nu fuseseră în stare să facă paşii necesari pentru a avea câştig de cauză asupra slăbiciunii lui Makian şi a sentimentalismului lui Benson.

Se gândi mult dacă ar trebui să ia o pastilă de Soporit. În această noapte îşi dorea odihna necesară în perspectiva agitaţiei zilei de mâine şi, în plus, o dată cu somnul ar fi putut să-i treacă şi mânia.

Dădu din cap. Nu! Nu putea risca să rămână neajutorat din cauza drogurilor în timpul unor posibile evenimente importante din acea noapte.

Făcu totuşi un compromis şi, atingând întrerupătorul, comandă închiderea magnetică a uşii. Chiar o testă pentru a verifica funcţionarea circuitelor electromagnetice. Uşile personale în atmosfera „masculină” şi liberă de la fermă erau aşa de rar încuiate încât nu ar fi fost ceva neobişnuit ca una dintre ele să aibă izolaţia deteriorată sau unele fire desprinse, asta fără ca cineva să-şi fi dat seama de-a lungul anilor. Din câte ştia el, uşa lui nu fusese încuiată niciodată de când luase în primire postul.

Dar circuitele funcţionau perfect. Uşa nici măcar nu tremură când trase de ea. Destul cu verificatul uşilor!

Oftă din greu, se aşeză pe pat şi-şi scoase pe rând cizmele. Îşi frecă picioarele obosit, oftă din nou, apoi sări brusc, atât de brusc încât nici nu-şi dădu seama că se mişcă.

Se uita complet năucit. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi adevărat! Asta însemna că povestea prostească a lui Williams era adevărată. Însemna că poveştile ridicole spuse de Benson despre marţieni s-ar putea dovedi până la urmă…

Nu! Refuză să creadă asta. I-ar fi fost mult mai uşor să creadă că mintea lui, lipsită de somn, se ţinea de şotii.

Totuşi, întunericul camerei era luminat de o strălucire albăstruie care împrăştia lumină. Cu ajutorul ei putea vedea patul, pereţii, scaunul, dulapul, chiar şi cizmele care erau exact unde la aşezase. Putea vedea creatura care avea numai o lumină acolo unde ar fi trebuit să aibă capul şi nici o altă formă în jur; mai degrabă un fel de fum.

Simţi peretele în spatele lui. Nici măcar nu fusese conştient că se dăduse câţiva paşi înapoi.

Obiectul vorbi, iar vorbele lui erau seci şi răsunătoare de parcă ar fi avut un ecou:

— Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu!

Hennes se îndreptă. La început fusese surprins, după care se strădui să se calmeze. Apoi spuse cu o voce fermă:

— Ce vrei?

Rătăcitorul în Spaţiu nu se mişcă şi nici nu vorbi, iar Hennes rămase cu ochii fixaţi la el.

Fermierul aşteptă cu inima bătând puternic, dar lucrul acela învăluit în fum şi lumină nu făcu nici o altă mişcare. S-ar fi putut chiar să fie un robot programat doar să-şi spună numele. Pentru o clipă, Hennes se gândi că aşa stăteau lucrurile, dar imediat abandonă acest gând. Stătea chiar lângă fişet şi, cu toată mirarea de care era stăpânit, nu putea să uite asta. Încet, mâna lui începu să se mişte.

În lumina pe care o degaja obiectul, mişcarea lui era vizibilă, dar cu toate astea nu atrăgea atenţia. Hennes puse mâna pe birou, într-un gest ce se vroia nevinovat. „Robot, marţian, om, sau orice ar fi fost, îşi zise Hennes, nu avea de unde să ştie secretul biroului.” Se ascunsese în cameră aşteptând, dar nu o percheziţionase. Sau dacă o făcuse, însemna că fusese o treabă de profesionist, din moment ce ochii atenţi ai lui Hennes nu descoperiseră nimic anormal în cameră; nimic care să nu fi fost la locul lui; nimic care să nu fi trebuit să fi fost acolo, cu excepţia Rătăcitorului în Spaţiu.

Degetele lui atinseră o crestătură făcută în lemnul biroului. Era un mecanism cunoscut, deţinut de majoritatea administratorilor fermelor de pe Marte. Într-un fel era ceva de modă veche, la fel ca biroul de lemn importat şi el. Era o veche tradiţie care data de pe vremea pionieratului lipsit de legi pe Marte, dar tradiţiile dispăreau greu. Micuţa crestătură se mişcă încet sub degetul lui, făcând să se deplaseze o mică bucată de lemn. Mâna lui Hennes se îndreptă fulgerător spre blasterul pe care îl dezvăluise mica deschizătură.

Cu toate că ţinea în mână blasterul ochind un punct letal, creatura nu se mişcă. În mâinile ei nu părea să fie nici o armă.

Hennes, încrezător, se dădu înapoi. Robot, marţian sau om, obiectul nu putea să reziste unui foc de blaster. Era o armă mică, iar proiectilul pe care îl folosea avea o mărime neglijabilă. Vechile „puşti” din timpurile antice aveau gloanţe de metal, adevărate pietroaie în comparaţie cu acesta. Dar micul proiectil al blasterului era aproape mortal. Odată aflat în mişcare, orice l-ar fi oprit, făcea să acţioneze un detonator atomic care convertea o fracţiune submicroscopică din masa proiectilului în energie, şi în această conversiune, obiectul care îl oprea, orice ar fi fost, metal, piatră sau carne de om, era distrus, totul fiind însoţit de un sunet ce semăna cu o lovitură de deget pe un cauciuc.

— Cine eşti? Ce vrei? Spuse Hennes pe un ton ce împrumutase ceva din ameninţarea blasterului.

Încă o dată creatura vorbi, repetând cu o voce domoală:

— Sunt Rătăcitorul în Spaţiu!

Buzele lui Hennes se arcuiră violent atunci când trase. Proiectilul părăsi ţeava, porni drept spre obiectul învăluit în fum, îl atinse şi se opri. Se opri instantaneu la un centimetru de ţintă. Nici unda de şoc nu trecu de scutul care absorbi forţa mişcării convertind-o într-un fulger luminos.

Dar fulgerul nu putu fi văzut. Era acoperit de puternica strălucire a proiectilului de blaster convertit în energie, oprit, neavând nimic în jurul lui care să mascheze lumina generată. Era ca şi cum un soare de dimensiunea unui ac ar fi apărut pentru o fracţiune de secundă în cameră.

Hennes, cu un strigăt sălbatic, îşi duse mâinile la ochi deşi parcă ar fi vrut să se protejeze de explozie. Dar era prea târziu. După câteva minute, când îndrăzni să-şi deschidă pleoapele, ochii lui iritaţi şi arşi nu îi dezvăluim nimic. Cu ei deschişi sau închişi nu vedea altceva decât o negură în care

apăreau puncte roşii. Nu îl putu vedea nici pe Rătăcitorul în Spaţiu în mişcare, repezindu-se la cizmele lui, căutând în buzunare cu nişte mâini abile, deschizând circuitul magnetic al uşii, apoi strecurându-se afară din cameră mai înainte ca mulţimea de oameni cu strigătele lor de panică să se adune inevitabil.

Hennes avea încă mâna la ochi atunci când îi auzi venind.

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! Puneţi mâna pe el, fricoşi în cizme negre ce sunteţi! Strigă el.

— Nu e nimeni! Se auziră deodată câteva voci. Apoi cineva adăugă:

— Cu toate astea, miroase a blaster.

— Ce se-ntâmplă, Hennes? Se auzi vocea autoritară a doctorului Silvers.

— Intruşi, răspunse Hennes, foindu-se nervos. Nu l-a văzut nimeni? Ce se întâmplă cu voi? Sunteţi…

Nu putu să spună cuvântul. În ochii din care clipea nervos şi se umezeau, treptat, lumina începea să pătrundă din nou. Nu putuse să spună „orbi”.

Silvers întrebă din nou:

— Cine era intrusul? Poţi să-l descrii?

Dar Hennes nu putu decât să dea din cap neajutorat. Ce putea să explice? Putea să le spună de coşmarul învăluit în fum care putea vorbi şi în faţa căruia un proiectil de blaster nu putea decât să explodeze prematur fără să-l rănească?

Doctorul James Silvers se întoarse în cameră dus pe gânduri. Toată această gălăgie care îl scosese din cameră înainte să-şi fi terminat pregătirile pentru somn, apoi fuga fără sens după o nălucă şi lipsa explicaţiilor lui Hennes nu erau pentru el decât nişte mici motive de supărare. Nu se gândea decât la ziua de mâine.

Nu avea nici un pic de încredere în victorie, nici un pic de încredere în embargo. Chiar dacă s-ar opri exporturile de alimente! Chiar dacă câţiva de pe Pământ ar înţelege de ce, sau, mai rău, ar trage propriile lor concluzii, rezultatele tot

ar putea fi mai înspăimântătoare decât cele ale unei otrăviri în masă.

Acest David Starr arăta încrezător, dar până acum acţiunile lui nu-i insuflaseră încredere. Povestea lui despre Rătăcitorul în Spaţiu era prea grozavă, nu făcea decât să arunce bănuieli asupra unor oameni ca Hennes, ba chiar era să-l aducă la un pas de moarte. Fusese un mare noroc că el, Silvers, a apărut la timp. Îi spusese doar vag de planul lui de a părăsi oraşul şi de a se întoarce în secret la fermă. Dar, când Silvers a primit scrisoarea de la Starr, adusă de omul acela mic, Bigman – cum singur îşi spunea în total dezacord cu realitatea – a contactat imediat sediul Consiliului de pe Pământ. I s-a confirmat că David Starr trebuia ascultat fără reţineri.

Şi totuşi, cum putea un tip atât de tânăr…

Doctorul Silvers se opri. Ceva ciudat! Uşa de la cameră, pe care o lăsase întredeschisă în grabă, rămăsese tot aşa, dar nici o lumină nu răzbătea pe coridor. Şi totuşi nu stinsese lumina atunci când plecase! Îşi putea aminti strălucirea ei în spate în momentul în care se grăbea să coboare scările.

O stinsese cineva dintr-un exces de zel? Puţin probabil.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Îşi scoase blasterul, deschise larg uşa şi se îndreptă direct spre locul unde ştia că se află întrerupătorul.

O mână îi acoperi brusc gura.

Încercă să se răsucească, dar mâna care îl ţinea era mare şi puternică, iar vocea pe care o auzi răsună familiar.

— Nu e nici o problemă, doctore Silvers. Doar că nu vroiam să mă daţi de gol.

Mâna se dădu la o parte şi doctorul Silvers spuse:

— Starr?

— Da. Închideţi uşa. Se pare că această cameră e locul cel mai sigur cât timp continuă cercetările. În orice caz, trebuie să vă vorbesc. V-a spus Hennes ce s-a întâmplat?

— Nu, nu chiar. Eşti cumva implicat în asta?

Zâmbetul lui David îşi păstră toată discreţia în penumbra camerei.

— Într-un fel, doctore Silvers. Hennes a primit vizita Rătăcitorului în Spaţiu şi, în confuzia creată, am putut să ajung la camera dumneavoastră fără, sper, să fi fost văzut de cineva.

Vocea bătrânului membru al Consiliului se ridică în ciuda calmului care îl caracteriza:

— Ce tot spui? Nu prea am chef de glume.

— Nu glumesc. Rătăcitorul în Spaţiu există.

— Nu ţine. Povestea nu l-a impresionat pe Hennes, iar eu merit să aflu adevărul.

— Acum îl impresionează pe Hennes, sunt sigur, iar dumneavoastră veţi avea adevărul mâine. Între timp, ascultaţi-mă. Rătăcitorul în Spaţiu există, după cum am spus, iar el este marea noastră speranţă. Jocul nostru e un joc pe muchie de cuţit şi, cu toate că ştiu cine se află în spatele otrăvirilor, asta nu-mi foloseşte la nimic. Nu avem de-a face cu un criminal sau doi care intenţionează să câştige câteva milioane dintr-un şantaj ci, mai degrabă, cu un grup bine organizat care intenţionează să preia controlul asupra întregului sistem solar. Şi ar putea realiza asta, sunt sigur, chiar dacă am prinde şefii, şi nu ne-am da seama de majoritatea detaliilor conspiraţiei pentru a o înăbuşi încă din faşă.

— Spune-mi cine e liderul, îi ceru doctorul Silvers hotărât, iar Consiliul îşi va da seama de detaliile necesare.

— Graba strică treaba, replică David la fel de hotărât. Trebuie să avem răspunsul, întreg răspunsul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. O victorie după acest termen nu va opri moartea a milioane de oameni de pe Pământ.

— Atunci ce ai de gând? Întrebă doctorul Silvers.

— Teoretic, răspunse David, ştiu cine este criminalul şi cum operează. Ca să nu tăgăduiască, îmi mai trebuie o dovadă, pe care o voi avea până dimineaţă. Pentru a obţine o mărturisire de la el, va trebui să-i distrugem complet

moralul… Aici trebuie să ne folosim de Rătăcitorul în Spaţiu. De fapt chiar a început procesul de distrugere a moralului.

— Iar acest Rătăcitor în Spaţiu! Eşti fascinat de această nălucă. Dacă există cu adevărat, dacă nu e o şmecherie de-a ta căreia chiar trebuie să-i cad victimă, atunci cine e şi ce e?

— Nu vă pot da alte detalii. Nu pot să vă spun decât că ştiu că e de partea noastră. Am încredere în el ca şi în mine însumi şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru acţiunile lui. Trebuie să procedaţi cum vă spun eu, doctore Silvers, sau vă avertizez că am să merg mai departe fără dumneavoastră. Importanţa acestei probleme este atât de mare încât nici dumneavoastră nu-mi puteţi sta în cale.

Din vocea lui răzbătea o hotărâre de nezdruncinat. Doctorul Silvers nu putea vedea în întuneric expresia de pe faţa lui David, dar, într-un fel, nici nu era nevoie.

— Ce vrei să fac? Întrebă Silvers convins.

— Mâine va trebui să vă întâlniţi cu Makian, Benson şi Hennes. Luaţi-l pe Bigman cu dumneavoastră ca gardă de corp. Este mic, dar e iute şi nu-i e teamă de nimic. Înconjuraţi clădirea centrală cu oameni ai Consiliului, şi vă sfătuiesc să aibă la ei, pentru orice eventualitate, blastere cu repetiţie şi grenade fumigene. Şi acum, fiţi atent. Între orele doisprezece şi cincisprezece minute şi doisprezece şi treizeci de minute lăsaţi intrarea din spate nepăzită. O să garantez eu siguranţa ei. Să nu păreţi surprins, orice s-ar întâmpla mai târziu.

— O să fii şi tu acolo?

— Nu. Prezenţa mea nu va fi necesară.

— Atunci?

— Veţi primi o vizită din partea Rătăcitorului în Spaţiu. Ştie tot ce ştiu şi eu, iar, oricum, din partea lui acuzaţiile vor fi şi mai nimicitoare pentru criminal.

Doctorul Silvers simţi cum se înfiripă în el o undă de speranţă.

— Crezi că vom reuşi?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi David Starr spuse:

— De unde să ştiu? Nu pot decât să sper.

Pauza următoare se prelungi. Doctorul Silvers simţi un curent de aer ca şi cum uşa s-ar fi deschis. Se întoarse spre întrerupător. Camera fu inundată de lumină, dar nu mai era nimeni acolo în afară de el.

Rătăcitorul în Spaţiu preia controlul.

David Starr se mişcă cât de repede putu. Nu mai rămăsese mult din noapte. O parte din agitaţie şi din tensiune începuse să dispară, iar oboseala cumplită pe care nu voia să o ia în seamă îl copleşea puţin câte puţin.

Raza lanternei strălucea într-un colţ sau altul al camerei. Spera cu adevărat ca ceea ce căuta să nu fie în spatele uşilor speciale. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să folosească forţa şi nu se simţea în stare să atragă tocmai acum atenţia. Nu vedea acolo nici un seif; nimic care să semene cu aşa ceva. Asta era pe de o parte bine, dar pe de altă parte era şi rău. Ce căuta el nu putea fi greu de găsit, dar putea să nu fie deloc în cameră.

Ar fi fost păcat având în vedere modul bine plănuit în care obţinuse cheile de la cameră. Hennes nu avea cum să-şi revină aşa de repede după tot ce i se întâmplase.

David zâmbi. Fusese la început la fel de surprins ca şi Hennes. „Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu” fuseseră primele cuvinte pe care le spusese prin scut de la ieşirea din cavernele marţienilor. Nu-şi putea aminti cum suna vocea lui acolo. Probabil că nici nu o auzea cu adevărat. Poate că, sub influenţa marţienilor, doar îşi simţea gândurile aşa cum le simţea pe ale lor.

Aici, la suprafaţă, sunetul vocii lui îl lăsase mut de uimire. Rezonanţa şi tonul puternic fuseseră de-a dreptul neaşteptate. Dar într-o clipă îşi revenise şi înţelesese. Cu toate că scutul lăsa moleculele de aer să treacă, probabil că le încetinea. O asemenea interferenţă modifica desigur undele sonice.

Lui David nu-i părea rău de asta. Vocea, aşa cum se auzea ea, putea fi de folos.

Scutul rezistase bine la radiaţiile blasterului. Raza nu fusese oprită complet şi putuse să vadă totul cu ochii lui. Până la urmă efectul asupra lui fusese un nimic, în comparaţie cu cel suferit de Hennes.

Metodic, chiar când se gândea la toate astea, David inspecta conţinutul rafturilor şi al dulapurilor.

Raza de lumină se opri o clipă. David lăsă la o parte celelalte aparate pentru a lua în mână un mic obiect de metal. Îl studie în lumina lanternei. Atinse un buton care schimbă ceva, după care urmări atent ce se întâmpla.

Inima îi bătea cu putere.

Era dovada finală. Dovada tuturor speculaţiilor sale – speculaţii care fuseseră foarte logice şi foarte complete, dar până acum nu se putuse baza decât pe logică. Acum logica se năştea din ceva făcut din molecule, ceva care putea fi simţit şi pipăit.

Îl puse în cizmele lui înalte, alături de mască şi de cheile pe care i le luase lui Hennes cu puţin timp în urmă în acea noapte.

Încuie uşa după el şi păşi afară. Cupola începea să devină cenuşie. Peste puţin timp, fluorescentele principale vor fi aprinse iar ziua va începe oficial. Ultima zi, fie pentru criminali, fie pentru civilizaţia de pe Pământ.

Între timp mai avea cel puţin şansa să doarmă.

Ferma lui Makian era cufundată într-o tăcere de gheaţă. Puţini fermieri îşi dădeau cu părerea despre cele ce se întâmplau. Era ceva serios, desigur, dar nimeni nu putea spune mai mult. Câţiva dintre ei şopteau că Makian fusese prins cu nereguli financiare, dar nimeni nu credea asta. Nu era nici măcar logic, căci pentru aşa ceva nu ar fi fost trimisă armata.

Dar în jurul clădirii centrale se învârteau oameni în uniformă care aveau în mâini blastere cu repetiţie. Pe acoperişul clădirii fuseseră instalate două piese de artilerie

iar zona dimprejur fusese evacuată. Toţi fermierii, cu excepţia celor care erau necesari la menţinerea principalelor anexe, erau consemnaţi în barăci. Puţinii care rămăseseră primiseră ordine clare să-şi vadă doar de treaba lor.

La ora douăsprezece şi cincisprezece minute, cei doi bărbaţi care patrulau separat la intrarea din spatele clădirii se depărtară lăsând zona nepăzită. La douăsprezece şi treizeci de minute îşi reluară patrularea. Unul dintre artileriştii de pe acoperiş susţinu după aceea că văzuse pe cineva intrând în clădire în acel interval de timp. Admisese că îl zărise doar o fracţiune de secundă, dar descrierea lui nu prea avea sens deoarece pretindea că văzuse ceea ce părea a fi un om în flăcări.

Doctorul Silvers nu era sigur de nimic. Nu ştia deloc cum să înceapă discuţia. Se uită la ceilalţi patru care stăteau în jurul mesei.

Primul era Makian. Arăta de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână. Probabil că aşa şi era. Până acum nu scosese nici un cuvânt. Silvers chiar se întreba dacă Makian era conştient de ce se întâmplă în jurul lui.

Urma Hennes. Acesta purta ochelari negri. Şi-i scotea din când în când iar ochii lui erau injectaţi şi furioşi. Acum doar stătea acolo mormăind pentru sine.

Cel de-al treilea era Benson. Avea faţa tristă şi nefericită. Doctorul Silvers petrecuse câteva ore cu el cu o noapte în urmă şi nu avea nici o îndoială că toate investigaţiile lui fără nici un rezultat erau o ruşine şi o durere pentru el. Îi vorbise despre marţieni, marţieni adevăraţi, ca fiind cauza otrăvirilor, dar Silvers ştia că nu trebuie să-l ia în serios.

Ultimul era Bigman. Singura persoană veselă dintre toţi. Cu siguranţă că el nu înţelegea decât o parte a adevăratei crize. Stătea cu spatele rezemat de speteaza scaunului, evident mulţumit că se afla la masă cu oameni importanţi, savurându-şi din plin rolul.

Şi mai era un scaun pe care Silvers îl adusese la masă. Stătea acolo gol, în aşteptare. Nimeni nu comentase acest lucru.

Doctorul Silvers întreţinea conversaţia făcând tot felul de remarci lipsite de importanţă, încercând astfel să-şi mascheze propria îngrijorare. Ca şi acel scaun gol, şi el aştepta.

La douăsprezece şi şaisprezece minute privi în sus şi se ridică încet în picioare. Nu putu să articuleze nici un sunet. Bigman îşi împinse scaunul şi se prăbuşi cu el. Hennes se întoarse brusc şi apucă masa cu nişte degete care deveniră albe de încordare. Benson privi şi el cu un murmur. Numai Makian părea nemişcat. Ochii lui se ridicară, apoi privi ca şi cum ar fi văzut un alt element de neînţeles într-o lume care devenise prea mare şi prea ciudată pentru el.

— Eu sunt Rătăcitorul în Spaţiu, spuse arătarea din cadrul uşii.

În luminile puternice ale camerei, strălucirea care îi înconjura capul era într-un fel atenuată, iar fumul din jurul lui era cumva mai substanţial decât îl văzuse Hennes cu o noapte mai înainte.

Rătăcitorul în Spaţiu intră. Aproape instantaneu toţi cei din cameră îşi dădură scaunele la o parte lăsând loc liber lângă masă, aşa că singurul scaun gol rămase izolat.

Rătăcitorul în Spaţiu se aşează, cu faţa ascunsă în spatele luminii şi cu braţele aşezate în faţă pe masă, dar fără să o atingă. Între masă şi braţe rămăseseră câţiva centimetri de spaţiu gol.

— Am venit să vorbesc cu criminalii! Spuse Rătăcitorul. Hennes rupse tăcerea apăsătoare care se aşternuse:

— Vrei să spui hoţii? Zise el cu vocea plină de venin.

Mâna lui se mişcă spre ochelarii întunecaţi, dar nu îi dădu la o parte. Degetele îi tremurau vizibil.

Vocea Rătăcitorului în Spaţiu era calmă şi înceată, iar vorbele lui păreau a avea un ecou puternic.

— Este adevărat că sunt un hoţ. Uite cheile pe care le-am sustras din cizmele tale. Nu mai am nevoie de ele.

O strălucire de metal clipi pe deasupra mesei spre Hennes, dar acesta nu le ridică.

Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Dar furtul a avut loc pentru a opri o crimă mai mare. Este crima şefului fermei care petrece periodic nopţi întregi în Wingrad City pentru investigaţii particulare referitoare la otrăviri.

Faţa mică a lui Bigman se strâmbă, evident plină de încântare.

— Hei! Hennes! Spuse el. Se pare că te-au citit!

Dar Hennes avea ochi şi urechi doar pentru arătarea din celălalt capăt al mesei.

— Şi e vreo crimă în asta? Întrebă el.

— Crima este, acuză Rătăcitorul în Spaţiu, o călătorie scurtă în direcţia asteroizilor.

— De ce? În ce scop?

— Nu de pe asteroizi a venit ultimatumul criminalilor?

— Mă acuzi că aş fi în spatele otrăvirilor? Neg asta. Cer o dovadă. Asta dacă tu crezi că ai nevoie de vreo dovadă. Poate crezi că mascarada ta mă poate forţa să admit o minciună.

— Unde ai fost cu două nopţi înainte de venirea ultimatumului?

— N-o să răspund. N-ai dreptul să mă întrebi nimic.

— O să răspund eu pentru tine. Marea maşinărie a otrăvirilor îşi are sediul pe asteroizi, unde s-a adunat ce a mai rămas din vechile bande de piraţi. Creierul se află aici, la fermele lui Makian.

Imediat Makian se ridică în picioare tremurând şi începu să vorbească.

Rătăcitorul în Spaţiu îi făcu semn să se aşeze jos, cu o mişcare fermă a mâinii învăluite de fum, şi continuă:

— Tu, Hennes, eşti mesagerul.

Hennes îşi scoase acum ochelarii. Faţa lui umflată şi lucioasă avea, din cauza ochilor injectaţi, o mină mormântală.

— Mă plictiseşti, Rătăcitorule în Spaţiu, sau cum te numeşti, zise el. Această întrunire, din câte am înţeles eu, avea drept scop discutarea mijloacelor de combatere a otrăvirilor. Dacă este transformată într-o adunare pentru acuzaţii stupide făcute de un actor amărât, eu plec.

Doctorul Silvers se întinse peste Bigman pentru a-l prinde pe Hennes de încheietura mâinii.

— Te rog să rămâi, Hennes. Aş vrea să aud mai multe despre asta. Nimeni n-o să te condamne fără o dovadă clară.

Hennes îndepărtă mâna doctorului şi se ridică de pe scaun. Bigman spuse încet:

— Mi-ar plăcea să te văd împuşcat, Hennes, şi asta e exact ce se va întâmpla dacă încerci să ieşi din cameră.

— Bigman are dreptate, adăugă Silvers. Sunt oameni înarmaţi afară cu instrucţiuni clare să nu permită nimănui să plece fără ordine de la mine.

Hennes strânse pumnii apoi spuse:

— N-am să mai adaug nici un cuvânt la această procedură ilegală. Sunteţi toţi martori că sunt reţinut cu forţa.

Hennes se aşează încrucişându-şi braţele. Rătăcitorul în Spaţiu vorbi din nou:

— Şi totuşi, Hennes este doar mesagerul. E un criminal prea mare pentru a fi adevăratul criminal.

Benson spuse cu sfială:

— Dar acum te contrazici.

— Numai aparent, răspunse Rătăcitorul. Să cercetăm crima. Putem afla multe despre un criminal din natura crimei pe care o comite. În primul rând, există faptul că până acum au murit doar câţiva oameni. Probabil ca aceşti criminali ar fi obţinut ce-şi doreau mult mai repede începând cu otrăviri la o scara mare, în loc să ameninţe şase luni, timp în care au riscat să fie capturaţi şi să nu

obţină nimic. Ce înseamnă asta? Se pare că şeful ezită într-un fel să ucidă. Asta, cu siguranţă, nu-i stă în fire lui Hennes. Am obţinut cele mai multe informaţii de la Williams, care nu e acum cu noi, şi de la care ştiu că, după sosirea lui la fermă, Hennes a încercat de mai multe ori să-l omoare.

Hennes, uitându-şi hotărârea de a nu scoate nici un cuvânt, strigă:

— Minciună!

Rătăcitorul în Spaţiu continuă fără a-l lua în seamă:

— Aşa că Hennes n-ar avea nici o reţinere faţă de ideea de crimă. Deci, va trebui să găsim pe cineva mai „blând”. Şi totuşi, ce anume face ca o persoană blândă să omoare oameni pe care nu i-a văzut niciodată şi care nu i-au făcut nici un rău? La urma urmelor, cu toate că un procent nesemnificativ din populaţia Pământului a fost otrăvit, numărul morţilor atinge câteva sute. Cincizeci dintre ei erau copii. Probabil că, în cazul ăsta, există o dorinţă de bogăţie şi de putere care copleşeşte toată această blândeţe. Ce stă în spatele acestei dorinţe? Probabil o viaţă plină de frustrări care l-a făcut să urască groaznic întreaga omenire, dorind să le arate celor care-l dispreţuiesc cât de puternic este el cu adevărat. Deci căutăm un om care ar avea un complex de inferioritate avansat. Unde putem găsi unul ca el?

Toţi se uitau la Rătăcitorul în Spaţiu cu un interes care li se citea în priviri. Până şi Makian devenise acum interesat. Benson se încruntă auzind cele spuse, iar lui Bigman îi pierise zâmbetul de pe faţă. Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Şi cea mai importantă dovadă apare după sosirea lui Williams la fermă. A fost întâi suspectat că e spion. Povestea despre otrăvirea surorii sale a fost uşor dovedită ca fiind falsă. Hennes, după cum am mai spus, a vrut chiar să-l omoare. Şeful, cu mustrări de conştiinţă, a adoptat o altă metodă. A încercat să-l neutralizeze pe Williams făcându-şi-l prieten şi pretinzând că nu-l poate suporta pe Hennes. Şi

acum să punem totul cap la cap. Ce ştim despre liderul criminalilor? Este un om cu mustrări de conştiinţă care a părut prietenos cu Williams şi neprietenos cu Hennes. Un om cu un complex de inferioritate ce a rezultat dintr-o viaţă plină de frustrări, pentru că era diferit de ceilalţi, unul mai mic…

Urmă o mişcare rapidă. Un scaun se îndepărtă de masă, iar una din persoane se dădu înapoi rapid cu blasterul în mână. Benson se ridică în picioare şi strigă:

— Pe Jupiter! Bigman!

Doctorul Silvers strigă şi el neajutorat:

— Dar… Dar… L-am adus aici ca bodyguard. E înarmat! Pentru o clipă Bigman stătu nemişcat, cu blasterul pregătit, urmărindu-i pe fiecare cu ochii lui mici.

Soluţia.

Bigman spuse cu o voce fermă:

— Să nu ne pripim să tragem vreo concluzie. S-ar părea că Rătăcitorul în Spaţiu m-a descris pe mine, dar până acum nu mi-a pronunţat numele.

Toţi îl urmăreau atent. Niciunul nu scotea o vorbă.

Bigman îşi răsuci dintr-o dată blasterul, îl prinse de ţeava şi îl aruncă pe masă, unde alunecă zgomotos în direcţia Rătăcitorului în Spaţiu.

— Vă spun că nu sunt cel pe care-l căutaţi şi, drept dovadă, iată arma mea.

Degetele Rătăcitorului, parţial învăluite de fum, se întinseră spre el.

— Şi eu spun că nu eşti cel care îl căutăm, zise el, iar blasterul alunecă înapoi spre Bigman.

Bigman se întinse după el, îl puse în toc şi se aşează la loc.

— Şi acum, spune mai departe, Rătăcitorule.

— Ar fi putut să fie Bigman, dar există multe motive care ne opresc să credem asta. Primul ar fi acela că neînţelegerile dintre Bigman şi Hennes au apărut cu mult înainte de sosirea lui Williams la fermă.

Doctorul Silvers protestă:

— Dar fii atent! Dacă liderul pretindea că nu se înţelege cu Hennes, s-ar putea ca asta să nu fi fost doar de dragul lui Williams. Putea să fie un plan pus la punct cu mult timp înainte.

Rătăcitorul în Spaţiu continuă:

— Punctul dumneavoastră de vedere, doctore Silvers este corect, dar gândiţi-vă şi la ce urmează. Şeful, oricare ar fi el, trebuie să aibă controlul complet al tacticii bandei de criminali. Ar trebui să-şi impună resentimentul faţă de crimă în faţa celor mai periculoşi răufăcători din întreg sistemul solar. Şi asta nu o putea face decât într-un singur fel, şi anume aranjând totul astfel încât ei să nu poată continua fără el. Dar cum? Simplu! Controlând producerea otrăvii şi metoda de otrăvire. Cu siguranţă că Bigman nu poate face nimic din toate astea.

— De unde ştii? Întrebă Silvers.

— Simplu. Bigman nu are pregătirea necesară pentru a putea crea şi produce o nouă otravă mai puternică decât toate otrăvurile cunoscute. Nu are nici laboratoare pentru acest lucru şi nici pregătirea botanică şi bacteriologică în acest sens. Nu are acces la silozurile din Wingrad City. Dar toate astea i se potrivesc lui Benson!

Agronomul, transpirând abundent, rosti cu strigăt slab:

— Ce-ai de gând? Mă pui la încercare la fel ca şi pe Bigman?

— Pe Bigman nu l-am pus la încercare, spuse Rătăcitorul în Spaţiu. Nici măcar nu l-am acuzat. Dar pe tine te acuz, Benson. Tu eşti creierul şi liderul acestui plan de otrăviri!

— Nu-i adevărat. Eşti nebun!

— Deloc. Sunt cât se poate de sănătos! Williams te-a suspectat de prima dată şi mi-a comunicat suspiciunile lui.

— Dar nu avea nici un motiv. Am fost cât se poate de deschis faţă de el.

— Mult prea deschis. Ai făcut greşeala de a-i spune opinia despre acea bacterie de pe Marte care creşte pe produsele fermei şi care ar fi sursa otrăvirilor. Ca agronom, ar fi

trebuit să ştii că asta e imposibil. Viaţa de pe Marte nu este formată din proteine şi ea nu poate hrăni plantele de pe Pământ mai mult decât le-ar hrăni o stâncă. Aşa că ai spus intenţionat o minciună. Asta l-a făcut pe Williams să se întrebe dacă nu cumva ai făcut tu vreun extract dintr-o bacterie de pe Marte. Extractul ar fi otrăvitor. Nu eşti de acord cu mine?

Benson protestă violent:

— Dar cum aş fi putut răspândi otrava? Nu are nici un sens ce spui.

— Ai acces la transporturile fermelor lui Makian. După primele otrăviri, ai putut aranja să obţii probe din silozurile aflate în oraş. I-ai povestit lui Williams cât de meticulos adunai probe din diferite silozuri, de la diferite adâncimi ale silozurilor. I-ai spus cum foloseşti acel harpon pe care chiar tu însuţi l-ai inventat.

— Dar ce e rău în asta?

— Chiar prea mult. Ieri noapte am obţinut de la Hennes nişte chei. Le-am folosit pentru a ajunge în singurul loc încuiat din fermă – laboratorul tău. Acolo am găsit asta.

Ridică în lumină un mic obiect de metal. Doctorul Silvers întrebă:

— Ce e ăla, Rătăcitorule în Spaţiu?

— Este aparatul cu care lua probe Benson. Se potriveşte la capătul puştii harpon. Fiţi atenţi cum funcţionează.

Rătăcitorul în Spaţiu atinse un mic buton aflat la un capăt al dispozitivului.

— Acţionând harponul, acesta aruncă acest dispozitiv de prindere. Aşa! Acum priviţi.

Urmă un bâzâit slab. După cinci secunde, zgomotul încetă, iar capătul din faţă al dispozitivului se desfăcu, rămase aşa preţ de o secundă, apoi se închise la loc.

— Aşa e făcut să funcţioneze! Strigă Benson. N-am făcut nici un secret din asta!

— Nu, n-ai făcut, spuse Rătăcitorul cu severitate. Te-ai certat cu Hennes zile întregi pentru Williams. N-ai avut

curajul să-l ucizi. Abia la urmă ai venit cu harponul la Williams pentru a vedea dacă îl va surprinde în vreun fel şi-l va da de gol. Dar n-a fost aşa, şi oricum Hennes nu mai putea aştepta. Zukis avea instrucţiuni clare să-l omoare.

— Dar ce e în neregulă cu acest dispozitiv?

— Să vă arăt din nou cum funcţionează. Dar de data asta, doctore Silvers, fiţi atent la partea dinspre dumneavoastră a dispozitivului.

Doctorul Silvers se aplecă peste masă, privind atent. Bigman, cu blasterul scos pentru a doua oară, îi urmărea atent pe Hennes şi pe Benson. Makian stătea în picioare iar obrajii lui traşi se înroşiseră.

Pentru a doua oară dispozitivul fu pregătit, încă o dată gura lui se deschise, dar acum toţi puteau vedea partea indicată, unde o bucată de metal se trase înapoi dezvăluind o mică gaură în care strălucea o substanţă vâscoasă.

— Iată, spuse Rătăcitorul în Spaţiu, puteţi vedea ce se întâmpla. De fiecare dată când Benson lua câte o probă, câteva boabe de grâu, o bucată de fruct, o frunză de lăptucă erau mânjite cu această substanţă incoloră, de fapt un extras otrăvitor dintr-o bacterie de pe Marte. Este o otravă simplă, fără îndoială, care nu e afectată de procesele de preparare a mâncării şi apare într-o bucată de pâine, un borcan de gem sau în mâncarea unui copil. Benson bătu cu pumnul în masă.

— E o minciună! O minciună sfruntată!

— Bigman, ordonă Rătăcitorul în Spaţiu, astupă-i gura. Stai lângă el şi nu-l lăsa să se mişte.

— Rătăcitorule în Spaţiu, protestă doctorul Silvers, ai adus dovezi clare, dar trebuie să-l laşi să se apere.

— Nu mai avem timp, replică Rătăcitorul în Spaţiu, iar dovada care o să vă satisfacă va veni imediat.

Bigman îşi folosi batista ca pe un căluş. Benson se zbătu un timp, dar apoi se aşează în tăcere, plin de sudoare, când patul blasterului din mâna lui Bigman îl lovi zgomotos în ţeastă.

— Data viitoare, îi puse în vedere Bigman, te voi lovi destul de tare ca să te ia somnul; şi poate am să-ţi fac şi un cucui.

Rătăcitorul în Spaţiu se ridică.

— Toţi l-aţi suspectat, sau aţi pretins că-l suspectaţi pe Bigman când am vorbit prima dată despre un om cu un complex de inferioritate pentru că este mic. Sunt multe feluri de a fi mic, nu numai în înălţime. Bigman compensează înălţimea cu firea bătăioasă şi cu felul în care îşi susţine cu voce tare opiniile. Oamenii îl respectă pentru asta. Benson, trăind aici pe Marte printre oameni de acţiune, este catalogat ca „un fermier tocilar”, este ignorat ca fiind slab de înger şi privit de sus de oameni pe care îi consideră inferiori. Să nu fii în stare să compensezi asta decât prin crime pline de laşitate este un alt fel de a fi mic, unul mult mai groaznic. Dar Benson este bolnav mental. A obţine o mărturisire din partea lui ar fi dificil, poate chiar imposibil. Dar Hennes este la fel de bun pentru a ne dezvălui activităţile viitoare ale criminalilor. Ne poate spune exact unde anume în zona asteroizilor îi putem găsi pe acoliţii lor. Ne poate spune unde este stocată otrava ce va fi folosită la miezul nopţii. Ne-ar putea spune multe lucruri.

Pe faţa lui Hennes apăru un rânjet.

— Aş putea să nu vă spun nimic, şi n-am să vă spun nimic. Dacă ne împuşcaţi pe amândoi, lucrurile se vor petrece ca şi cum am fi în viaţă. Aşa că puteţi să v-o faceţi cu mâna voastră!

— Vei vorbi, întrebă Rătăcitorul în Spaţiu, dacă îţi garantăm siguranţa personală?

— Cine ar crede în garanţia ta? Răspunse Hennes. O să rămân la povestea mea. Sunt nevinovat. Dacă ne ucideţi, nu rezolvaţi nimic.

— Îţi dai seama că dacă nu vorbeşti, milioane de bărbaţi, femei şi copii vor muri?

Hennes dădu nepăsător din umeri.

— Foarte bine, continuă Rătăcitorul în Spaţiu. Am auzit destul de multe despre efectele otrăvii create de Benson.

Odată aflată în stomac, absorbţia ei se face foarte repede; nervii pieptului sunt paralizaţi; victima nu mai poate respira. Este, de fapt, o strangulare dureroasă care durează cinci minute. Dar asta doar dacă otrava este în stomac.

În timp ce vorbea, Rătăcitorul în Spaţiu scoase din buzunar o mică bilă de sticlă. Deschise dispozitivul de prelevat probe şi trecu bila peste suprafaţa vâscoasă până când strălucirea sticlei pieri fiind acoperită în totalitate cu otravă.

— Dar lucrurile stau cu totul altfel dacă otrava ar fi pusă chiar între buze. Ar fi absorbită mult mai încet, iar efectul ei va fi treptat. Makian, strigă el brusc, iată-l pe omul care te-a trădat! A folosit ferma ta pentru a organiza otrăvirile şi pentru a ruina sindicatele fermierilor. Pune-i cătuşele!

Rătăcitorul în Spaţiu aruncă o pereche de cătuşe pe masă.

Makian, cu un strigăt de furie reţinută prea mult timp, se repezi la Hennes. Un moment, dorinţa de răzbunare îi dădu din nou puterea din tinereţe, iar Hennes i se împotrivi fără nici un folos.

Când Makian se dădu la o parte, Hennes era legat de scaun, mâinile îi erau prinse la spate, iar încheieturile încătuşate strâns.

Makian spuse nervos:

— După ce mărturiseşti, va fi plăcerea mea să te rup în bucăţi cu mâinile goale.

Rătăcitorul în Spaţiu făcu înconjurul mesei apropiindu-se încet de Hennes şi având între degete micuţa bilă de sticlă mânjită cu otravă. Hennes încercă să se ferească. La celălalt capăt al mesei, Benson începu să se mişte violent, dar Bigman îl făcu din nou să se potolească.

Rătăcitorul în Spaţiu prinse între degete buza de jos a lui Hennes şi o trase în afară dezvelindu-i dinţii. Hennes încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele Rătăcitorului strânseră mai puternic şi Hennes scoase un

strigăt înfundat. Rătăcitorul în Spaţiu lăsă să cadă bila de sticlă în spaţiul dintre buze şi dinţi.

— Cred că e nevoie de zece minute până când vei absorbi destul de multă otravă prin papile pentru a-şi face efectul, spuse el calm. Dacă eşti de acord să cooperezi, vom scoate bila înainte de termen şi te vom lăsa să-ţi clăteşti gura. Altfel, otrava îşi va face încet efectul. Treptat, va deveni din ce în ce mai greu să respiri şi, până la urmă, într-o oră vei muri strangulat încet. Dacă mori, oricum nu rezolvi nimic, pentru că demonstraţia va fi extrem de plină de învăţăminte pentru Benson, cu care vom proceda apoi la fel pentru a afla adevărul.

Pe tâmplele lui Hennes apărură picături de sudoare. Scoase nişte sunete de parcă s-ar fi înecat.

Rătăcitorul în Spaţiu aşteptă răbdător. La un moment dat Hennes strigă:

— O să vorbesc! O să vorbesc! Scoate-mi-o din gură! Scoate-mi-o!

Vorbele erau mormăite prin buzele lui strâmbe, dar pe faţă i se vedeau clar frica şi intenţia de a vorbi.

— Bun! Doctore Silvers, ar fi bine să notezi.

Trecură trei zile până când doctorul Silvers se întâlni cu David Starr. Nu dormise prea mult în aceste ultime trei zile şi era obosit, dar nu atât de obosit încât să nu treacă să-l vadă pe David. Bigman, care nu-l părăsise pe doctorul Silvers în tot acest interval, era la fel de bucuros să-l vadă pe David.

— A mers, spuse bucuros Silvers. Sunt sigur că ai auzit. A mers nesperat de bine.

— Ştiu, zise David zâmbind, Rătăcitorul în Spaţiu mi-a spus tot…

— Înseamnă că l-ai mai văzut de atunci.

— Da, dar numai pentru câteva clipe.

— A dispărut imediat după aceea. L-am menţionat în raport, trebuia chiar. Dar oricum, mi s-a părut că mă fac de râs. Până la urmă îi am pe Makian şi pe Bigman ca martori.

— Şi pe mine, spuse David.

— Da. Bine oricum că s-a terminat. Am localizat rezerva de otravă şi am curăţat asteroizii. Avem doisprezece oameni care vor primi închisoare pe viaţă, dar până la urmă descoperirea lui Benson va fi de ajutor. Experimentele lui privind viaţa de pe Marte sunt, într-un fel, revoluţionare. Asta face posibilă crearea unor noi serii de antibiotice. Dacă prostul ar fi încercat să ajungă cineva în ştiinţă, sunt sigur că ar fi ajuns un om important. Numai cu mărturisirea lui Hennes am putut să-l oprim.

— Mărturia a fost pregătită cu grijă. Rătăcitorul în Spaţiu a început să-l intimideze cu o noapte înainte.

— Da, oricum mă îndoiesc că cineva ar fi putut să se opună pericolului de otrăvire la care a fost expus Hennes. De fapt, ce s-ar fi întâmplat dacă Hennes ar fi fost nevinovat? Rătăcitorul în Spaţiu a riscat.

— Nu chiar. Acolo nu a fost nici un pic de otravă. Benson ştia asta. Crezi că ar fi lăsat prelevatorul de probe în laborator cu otravă pe el ca dovadă împotriva lui? Crezi că ar fi ţinut otrava unde ar fi putut fi găsită accidental?

— Dar otrava de pe bilă…

— Era simplă gelatină, fără nici un gust. Benson şi-ar fi dat seama de asta. Din cauza asta nu a încercat Rătăcitorul să obţină vreo mărturisire de la el. De asta i-a ţinut gura închisă, ca să-l împiedice să-l avertizeze pe Hennes. Dar şi el şi-ar fi putut da seama dacă n-ar fi fost orbit de panică.

— Mii de comete! Spuse doctorul Silvers sec.

Încă îşi mai freca bărbia în timp ce spunea că se va retrage să se odihnească.

David se întoarse spre Bigman.

— Şi acum ce o să faci, Bigman?

— Doctorul Silvers mi-a oferit o slujbă permanentă la Consiliu, răspunse Bigman. Dar nu cred c-o să accept.

— De ce?

— Păi, am să-ţi spun, mister Starr. Mi-am gândit că o să merg cu tine, oriunde ai pleca de acum încolo.

— Nu mă duc nicăieri, doar pe Pământ.

Erau singuri, dar Bigman se uită cu prudenţă în spate înainte de a spune ceva.

— Mi se pare mie că o să te duci în multe locuri în afară de Pământ, Rătăcitorule în Spaţiu.

— Cum?

— Da. Am ştiut de prima dată când ai apărut învăluit în fum şi lumină. De asta nu te-am luat în serios când m-ai acuzat că eu sunt criminalul, spuse Bigman cu faţa numai un zâmbet.

— Crezi că ştii ce spui?

— Sigur. N-am putut să-ţi văd faţa sau detaliile costumului, dar purtai cizme şi aveai aceeaşi înălţime şi aceeaşi constituţie.

— Coincidenţă!

— Se poate. N-am putut vedea forma cizmelor, dar am văzut totuşi ceva din ele, de exemplu culoarea. Iar tu eşti singurul fermier de care am auzit vreodată că acceptă să poarte cizme vopsite doar în alb şi negru!

David Starr îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Ai câştigat. Chiar vrei să fim împreună?

— Aş fi mândru!

David întinse mâna, iar Bigman i-o strânse cu putere.

— Atunci, împreună să fim, oriunde vom merge! Spuse David.

Ramsai

SFÂRŞIT